தமிழியல்

யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்
INTERNATIONAL INSTITUTE OF TAMIL STUDIES

T. 5005
T. 5005

JOURNAL OF TAMILSTUDIES

December 1990

Acc no.
24535

38

தமிழியல்

Journal of Tamil Studies

38

December 1990

Articles in the Journal of Tamil Studies do not necessarily represent either the views of the International Institute of Tamil Studies or those of the Board of Editors.

Board of Editors

1. Dr. F.Gros, Former Director, French Institute of Indology, Pondicherry, India.
2. Dr. K.V.Zvelebil, Professor of Dravidian Linguistics, University of Utrechet, Holland.
3. Dr. G.L. Hart, Department of South and South East Asian Studies, University of California, Berkeley, California. U.S.A.
4. Dr. S. Agesthialingom, Former Vice Chancellor, Tamil University, Thanjavur.
5. Dr. A. Velupillai, Professor and Head, Department of Tamil, University of Jaffna, Srilanka.

Editor-in-Chief

Dr.S. Chellappan

Published as issue no. 38 of December 1990 during November 1992.

Editor - Dr. Annie Thomas, Director I/C

CONTENTS

A Proto - Dravidian Reading of the Fish Signs of the Indus Script	J.V.Rauff	1
Tamil Exile Literature in Germany	Franz - Helmut Richter	3
Tirukkuṟaḷ as National Literature	S.N. Kandaswamy	8
The Existentialistic trends in Indra Parthasarathi's Plays	S. Ravindranathan	22
A Second Indian Language for whom any why	M.Shanmugam Pillai	30
Social Stratification of Folk Beliefs in Tamil	V.Jeya	41
அறமும் அரசு பற்றிய கோட்பாடும் நடைமுறையும்	ஆ.க. ஆனந்தநாதன்	65
வல்லிபுர விஷ்ணு ஆலயம் : ஒரு வரலாற்றாய்வு	செ. கிருஷ்ண ராசா	76
கலித்துறையின் வகைகள்	த. ராஜேஸ்வரி	87
REVIEWS		97

OUR CONTRIBUTORS

Dr. J.V. Rauff is Associate Professor of Mathematics in Millikin University, Decatur, Illinois, USA.

Mr. Franz-Helmut Richter, studies science of religion and cultural anthropology at the Freic Universitact Belin in the Federal Republic of Germany.

Dr. S.N. Kandaswamy is Professor of Literature in the Department of Tamil, Tamil University, Thanjavur.

Dr. S.Ravidnranathan is now the Head of the Department of English, Manonmaniam Sundaranar University, Tirunelveli.

Dr. M.Shanmugam Pillai is Chief Editor of the Encylopaedia of Tamil Literature,Asian Studies, Madras.

Dr. V.Jeya is in the Department of Linguistics, Bharathiyar University, Coimbatore.

A.K. Ananthanathan is in the Department of Religious Studies, Mc master University, Hamilton, Ontario, Canada.

S.Krishnarajah is senior lecturer in History, Jaffna University, Sri Lanka.

Dr. T. Rajeswari is Senior Research Fellow in the Department of Tamil, Kerala University, Trivandrum.

A Proto-Dravidian Reading of the Fish Sings of the Indus Script

- J.V. RAUFF

The script of the Indus civilization continues to resist decipherment.[1] The language of the script has been identified as Dravidian[2], Sumerian[3], and Indo-Aryan[4], but no general consensus as to language or content has been reached. In this short note, I offer some additional evidence, based upon the content of historical Indian seals and Dravidian etymology, for viewing the Indus script as Proto-Dravidian. I will focus on a sequence of signs known as the fish signs.

In an earlier paper[5], I pointed out a pattern of appearance of the various fish signs in the Indus script. In that study I show that the individual fish signs in fish triplets follow a predictable hierarchical order. That order is characterized by the appearance of the sign as the initial sign.

Both Parpola[6] and Gurov[7] read the basic fish sign, as "star" because of the homonym /*min/ = "fish", "star" in Proto- Dravidian. Gurov identifies as a fresh-water carp. From the DED[8],he constructs /*key-al/ = "carp". Next, noting that carps are reddish in color, he reduces the reading to /*key:y/ = "red". Finally, in comparison with the Tamil word for the planet Mars, /cey/, he concludes that 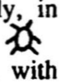 designates the planet Mars. Parpola, on the other hand, sees 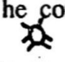 as a fish with hair. The Proto-Dravidian reconstruction for "hair" he presents as /*va:l/ which is a homonym of /*va:1/ = "white". Parpola thus reads as "white star" or Venus.

To the collection of interpretations of , I would like to propose another that will be seen to have some connection with what we know of the historic Indian seals.

The sign, may be seen to represent a fish with its dorsal spine depicted. From the DED entry #4058, we may reconstruct/*mutu/ = "back, spine, spine of fish." Also in the DED, we find entry #4057, which reconstructs to /*mutu/ = "old, ancient." The sign, may be seen as a fresh water shark. DED. #4408 yields/*va:L/ = "freshwater shark." DED #4326 gives us /*vaL/ "fertility or abundance." Finally, the sign, 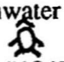 represents a captured fish (the "hat" representing a net or weir). Now DED #1847 yields /*go:ru/ = "to catch fish" and DED #1548 reconstructs to /*ko:ru/ = "to request." This last proposed homonym is plausible given the probable lack of distinction between voiced and unvoiced stops in Proto-Dravidian.[9]

If we now look at the ordering preference for fish triples in light of the homonyms presented in the preceding paragraph, the fish triplets may be read as requests:

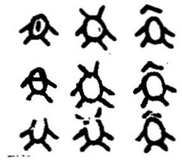

request fertility and old age
request fertility and ????
request fertility and brilliance (?)

The predominance of as the leading fish sign in fish group is thus seen to be consistent with a reading of fish triples as formulaic requests for abundance and long life. I am therefore proposing that the fish triples are early versions of the type of historic seal text identified by Thaplyal[10], who suggests that the Indus seals may contain sacred or secular formulae or mottos.

FOOTNOTES

1. The literature on the Indus script is vast, but a good starting point is K.V. Zvelebil, "Recent attempts at the decipherment of the Indus Valley script and language," in N. Karashima (ed.), *Indus Valley to Mekong Delta: Explorations in Epigraphy*, (Madras : 1985), pp. 151-188.

2. I. Mahadevan, "Dravidian parallels in the Proto-Indian script," *Journal of Tamil Studies* 2(1970) : 157-276. W.A. Fairservis, "Harappan Civilization according to its writing" in B. Allchin (ed.) *South Asian Archaeology 1981*, (Cambridge:1984), PP. 154- 161. A. Parpola, "Religion reflected in the iconic signs of the Indus script: penetrating into long-forgotten picto+graphic messages," *Visible Religion: Annual for Religious Iconography*, Volume 6 (Leiden:1988), 114-135.

3. J.V. Kinnier-Wilson, *Indo-Sumerian: A new Approach to the Problem of the Indus Script*, (Oxford:1974).

4. S.R. Rao, "Decoding the Indus Script," in Karashima (op. cit.), pp.189-202. Subhash C. Kak, "Indus and Brahmi: Further Connections," *Cryptologia* 14 (1990): 169-183.

5. J.V. Rauff, "Some structural aspects of the Indus Script", *Journal of Tamil Studies* 31 (1988): 69-88.

6. A. Parpola, "New Correspondences between Harappan and Near Eastern art," in B. Allchin (op. cit.), pp. 176-185.

7. N.V. Gurov, "Prospects for the linguistic interpretation of the Proto-Indian texts (on the basis of the Dravidian languages)," in A. Zide and K.V. Zvelebil (eds.), *The Soviet Decipherment of the Indus Valley Script*, (The Hague: 1976), pp.119-133.

8. T. Burrow and M.B. Emeneau, *A Dravidian Etymological Dictionary*, (Oxford: 1984).

9. K.V. Zvelebil, *Comparative Dravidian Phonology*, (The Hague: 1970)

10. K.K. Thaplyal, "Probable nature of the Harappan seal inscriptions," in D.P. Agrawal and A. Ghosh (eds.) *Radiocarbon and Indian Archaeology* (Bombay: 1973), pp. 341-346.

Tamil Exile Literature in Germany

FRANZ-HELMUT RICHTER

Since the beginning of the eighties Tamils in the Federal Rebulic of Germany have created an exile-literature of its own. Magazines in Tamil were published, including short stories and poems, which Germans have largely ignored. The conditions, under which Tamil authors from Sri Lanka are working today, recalls the years of exile of German writers during the time of National Socialism.

German Exiles during Fascism

In Germany the term 'exile-literature' reminds one of authors who had to flee Germany in 1933. Just weeks after Hitler's 'seizure of power' the German Students' mounted a political propaganda rally 'Against the Ungerman Mind', which culminated in the book-burnings in May 1933. In some cities of Germany thousands of books were publicly burnt.

More than 50,000 German writers, scientists, journalists, musicians and artists took refuge in other European countries. A warning telephone call was enough for them to pick up an already packed suit case and leave the country by the quickest route. Among them were thousands of unknown people, but also many famous persons and writers, such as Anna Seghers, Erich Maria Remarque,Heinrich and Thomas Mann, furthermore the scientist Albert Einstein, the psychoanalysts Sigmund Freud and Erich Fromm, the philosopher Ernst Bloch, the composer Hanns Eisler and the play-wright Bertolt Brecht as well as the painter Oskar Kokoschka, to name just a few of them.

In fact the neighbouring countries offered only temporary shelter: and when it became clear that the Hilter-regime would not be a temporary phenomenon and that one had to face exile for several years, it was too late for many intellectuals to flee overseas.

But - with regard to our asylum politics now - the sufferings of exile seem to have been forgotten today!

The circumstances under which Tamil writers live in German exile today do not differ much from those of German exiles during the Nazi-period: material hardship, lodgings in camp, restricted residence permit, training and work curtailments, an arbitrary bureaucracy, language difficulties, isolation, lack of opportunities to publish their works,- finally a lack of interest and appreciation in the host-country.

Tamil Magazines in the Federal Republic of Germany

Among Tamil refugees who have sought asylum in Germany since the beginning of the eighties, there are a number of intellectuals. They had suffered a particular form of suppression in Sri Lanka, were put under strict controls. Schools and

universities were closed numerous times. Virtually the whole stock of Tamil books and a unique collection of old palmleaf-manuscripts were destroyed, when the famous library of Jaffna was set on fire. Newspaper offices were deserted, Tamil magazines were prohibited or were strictly censored. The Tamil language was to be abolished as one of the official language.

With the arrival of Tamils from Sri Lanka in 1981, a Tamil exile-literature has developed here, to which Germans have so far paid no attention. Numerous magazines and books were published, which are hardly to be found in the libraries of the Federal Republic of Germany.[1]

Today more than 20 Tamil magazines are published in Germany (at least four others in France, three in Norway, two in the Netherlands, two in Great Britain and one in Switzerland). These include: cintanai ('thought') published in Stuttgart since 1985, until fishhook in Dortmund and tēnī ('bee') in Allmersbach both of which have existed since January 1988, putuma (novelty) in Frankfurt tenral ('breeze') in Muenster and akni ('fire') in Asperg, just to mention the names of a few. In Berlin alone five Tamil (and one Sinhalese) magazines were published, but only one has survived upto now. Among those published abroad are for example manitam ('man') in Switzerland, cuvatukal ('footmarks') in Norway, a-ā-i ('a-b-c') in the Netherlands and Kan ('eye') in France.

A typical feature of all these exile-magazines is that they are short-lived and have a limited number of copies, usually not exceeding 300 copies per edition.

Apart from the magazines mentioned above, a number of other Tamil papers and magazines are being circulated in the Federal Republic of Germany. They are published in Tamil Nadu with a commercial and/or political interest - cheap products, lacking the standard of Tamil exile-literature. They were even offered for sale in Indian-shops here selling Indian food, Indian video - and audiotapes.

In the beginning the difficulties of publishers in Germany were of a practical nature: only a few Tamil typewriters were available. The simpliest magazines are therefore compiled from a collection of important articles cut out of Tamil daily newspapers and reproduced as photocopies. Additional texts had to be written by hand. This problem, however, seems to have been overcome. Apart from a few exceptions, the magazines today are typed and some even produced by computer. This is due to the fact that computer programs comprising the 200 characters of the Tamil alphabet have been developed in different countries during the last few years.

Another big obstacle is the financing of the magazines. Due to the limited number of copies they are unable to make ends meet through advertising. Financial support can rarely be found. And because expenditure can not be covered by sales, the editions often have to be financed privately and the authors have to go without food to publish them. The conditions, under which these magazines are published, are forcing the authors to write authenticly and have made me sympathize with them.

The texts, written with strong commitment, reflect the political conflict in Sri Lanka, reveal through literature the experiences in exile, give information and a sense of direction for the refugees. In the first place the magazines make up for the lack of information among the Tamils living in exile. Apart from the English news broadcast by the BBC, Tamil magazines are an important source of information (rarely can one hear reports concerning current Sri Lankan events in the German media). Often reports are taped and passed from hand to hand among the refugees. Moreover the Tamils have developed their own news network: summaries of important news can be heard in Tamil on telephone answering machines. Such private telephone news services are offered in several cities in Germany as well as in France, Switzerland or Denmark. Thus it is self-evident that most Tamil magazines regularly contain short news reports of current events in Sri Lanka and abroad.

Whereas ten years before Tamil magazines were used for political propaganda, today one can observe a much looser involvement with political groups and parties. Hence they offer a possibility to see beyond the petrified doctrines of political groups. Some magazines follow particular interests, for instance politics, Tamil culture or issues concerning women today.

In nearly all the editions one can find many outstanding short stories and poems. Occasionally whole novels and complete anthologies have been published. [2] Among them are examples of great poetry, of which translations into European languages seems to me to be desirable and worth while.

With these texts Tamil authors strive to reach their own countrymen in Europe (26,000 Tamil refugees residing in the Federal Republic of Germany alone); translations into German language are rare.[3] Only the multilingual magazine Fluchtpunk in Berlin, called akatikaḷ kuviyam in Tamil, contained articles in the Tamil language as well as in German, Polish, English, Arabic and other languages. But it was committed to special themes and does not exist anymore.

Tamil authors have therefore remained unknown to the German public and are at best tolerated by them-for instance the writer Parthipan, the literary critic Nithianandan, the poets Sivam and Jeyapalan and - last but not least - the famous contemporary Sri Lankan poet Cheran.

Meeting of Tamil writers in West-Berlin

Despite a small exhibition in June 1989, at which about 1000 titles of books concerning Tamil and Sri Lanka were to be seen in Berlin, there were several meetings of Tamil writers in the last two years. As at the gatherings in Herne (Sept. 1988), Dortmund (Nov. 1988), Neuss (March 1989), Stuttgart (June 1989), Frankfurt (Sept. 1989), Berlin (Dec. 1989), Krefeld (April 1990) and Essen (June 1990) the talks primarily concern problems in exile. The participants are often the same and many of them know each other quite well. They form a small but active community

of about 300 people among Tamil exiles in Germany. Their meetings mark a new development and a new selfconciousness among this group of intellectuals. Nearly 160 authors, publishers, actors, poets and literary critics took part in the Sixth Writers meeting of Tamil Refugees in West-Berlin last December. They did not only come from all parts of Germany, but for the first time also from Norway, Denmark, Sweden, Great Britain, France and from the Netherlands. Apart from a few non-Tamil observers (including the author), the meeting was a purely Tamil affair.

Besides lectures and discussions on mere political themes other issues concerning the Tamil language and problems of translation and transliteration were discussed. Some short stories and articles of contemporary German writers like Bertolt Brecht, Heinrich Boell or Erich Fried have already been translated into the Tamil language by refugees. Some of these German short stories found their way to India, where they were then published. Today one can quite often find article-reprints from Tamil magazines here in South Indian newspapers. Other topics of the meeting mentioned above were modern Tamil short stories, written in exile.

The meeting became especially lively and controversial when issues of Tamil women were discussed by a poetess, female editors and a female translator. They questioned the traditional role of women. The role of women as described in old Tamil literature should be rewritten. It was obvious that such discussions could not win the consent of all the men. But a gradual acculturation after years of residence in Europe inevitably forces a rethinking and new defining of traditions and old habits, which leads finally to modernization. And this is not only confined to literature.

There was much applause for performances of a Tamil theatre director and a Tamil actress from Great Britain, to which another actor from Denmark added a short scenario spontaneously, and with that the meeting came to an end. For the future such gatherings are planned to be held regularly. The next will take place in September in Aalen.

An outlook

Tamil literature in Europe reflects an internal view of Tamil exile. It will have its influence on modern Tamil literature in Sri Lanka and Tamil Nadu and could build a bridge between Europe and the South Indian subcontinent in future. In historical retrospective the works of exiles often form an important literary genre of its own. Therefore the author wants to suggest a project for collecting Tamil magazines and booklets published in Europe today to preserve this kind of exile culture for later research.[4]

Annotations

1) With the exception of two small libraries, which recently started a collection of Tamil books for Tamils here: Stadtbuecherei Written (Ruhrstr. 48,D- 5810 Witten, FRG) has printed a bibliography with 500 titles of its collection in July 1989. A Tamil library was also started in Berlin with 100 titles (Grenzenlos - Interkultureller Treffpunkt, Tamilische Bibliothek, Oranienstr. 159, D - 1000 Berlin 61, FRG). All books can be borrowed with the help of local libraries even from abroad.

2) For example Parthipan's short stories nijaṅkaḷ and jananam, his novels vittiyācappaṭum vittiyācaṅkaḷ and pati uṟavu or his last novel āṅkal-Virpanaikku, Wuppertal; Suedasien-Buero, Dec 1988, 128 P. A translation to German is already finished, but has not yet been published. Recently 23 poems of seven Tamil writers living in Norway, were published under the title turuvaccuvaṭukal ('north pole footmarks'), Oslo: Suvathukal Publ., 1990.

3) A small selection from Tamil exile literature can be found in : In die Flucht geschlagen, Geschichten aus dem bundesdeutschen Asyl, edited by Anja Tuckermann, Frankfurt: Luchterhand, 1989. Some Tamil poems were translated into Dutch and English in the Netherlands: Voices from Sri Lanka, Amsterdam: Srilanka Werkgroep Nederland, 1987, 25 p.

4) This article was published in a different version in German as 'Tamilische Exil-Literatur in der Bundesrepublik' in: Suedasien 2-3/1990, and in Tamil in: Cuvaṭukaḷ May and June 1990, Oslo (Norway). A Tamil abstract of it was also published in: tūṇṭil No 26, February 1990, Dortmund (Germany).

Tirukkural As National Literature

- S.N. KANDASWAMY.

Introduction

The main purpose of the present paper, is to find out the solid and valid grounds to recommend *Tirukkural*, the Tamil classic par excellence, to be the best suited national literature for India. It is hoped that the study and practice of the ethical epigrams embalmed in this immortal classic by all people will certainly ennoble, elevate and improve the mental outlook and that will expand the inner personality of one and all. Not only to eliminate liguistic animosity and to exterminate parochialism, but also to foster unity in diveristy and to nurture harmony and human understanding, such a classic as *Tirukkural* will really contribute much.

National Symbols

India, having many races, languages, religions and cultures, after independence, has evolved some common symbols which are meant to bind the nation together. They are the national flag, national emblem, national anthem, common language, national bird, animal etc. The leaders and vanguards, who led the movement of freedom struggle from the last quarter of the last century upto the middle of this century, after a long deliberation felt the importance of having the national insignia which should be respected and regarded more than one's life. Actually, the national song, '*Vande Mataram*' (Hail to my mother land)[1], sung by the great Bengali writer, Bankim Chandra Chatterjee aroused the national fervour in the hearts of the freedom fighters to get united to drive away the foreign aggressors. Similarly, another national song, 'Janagana Mana Athinayaka'[2] sung by an equally great Bengali poet, Rabindranath Tagore, the noble laureate appealed to the minds of all Indians to realise their common cultural heritage and to develop national ego to think India, the Nation more above all.

The concept of national insignia is not new or recent one as far as the Indian Tamils are concerned. *Tacānkam*, one of the 96 prabandhas in Tamil bears ample testimony to the ten kinds of national or royal emblems which include the name of the ruler, name of the country and its capital city, river, mountain, mount, army, royal drum, garland and flag. In modern times, some of them are left out, while some new items are introduced. However, the fact, that the idea about the essential emblems that go to establish the sovereignty of a nation was not unknown to our ancients, is clearly understood by the creation of *Tacānkam* literature in Tamil.

Nevertheless, the concept of nation, nationalism and nationality has been considered to be a recent phenomena. Hence, before directly proceeding to propose

Tirukkural to be the national literature of India, it is important to know something about the aforesaid new political concept.

The concept of Nation

According to the political thinkers, the concept of nation belongs to the modern world. Before the pre-modern period, people expressed their fidelity and loyalty only to their communities, tribes, feudel chiefs, petty kings and religious orders. Local sense was predominent in them. So, their attachment was at their regional level. They cared more for the established traditions and authorities. It is due to the American and French revolutions, the concept of nation attained a final form and shape. The anticolonial movement was also instrumental for the formation of the same concept.

There are many factors responsible for the stabilisation and strengthening of national feeling. These factors include certain common aspects agreeable and acceptable by all quarters of the population, living in the same country. The implementation and unanimous adoption of them would certainly foster the integrity of the nation. Before probing into the common factors that contribute to the unity of the nation, it is essential to know what is meant by nation nationalism and nationality in general.

First of all, the definition of nation given by John G.Stoessinger can be considered.

"In summary, then, what constitutes a nation in our own time may be characterized as follows: First and foremost, it is a *sovereign political unit.* Second, it is a *population* that in being committed to a particular *collective identity* through a common image of past and future, shares a greater or lesser degree of nationalism. And finally, it is a population inhabiting a *definite territory*, acknowledging a *common Government*, and usually-though not always - exhibiting common linguistic and cultural patterns."[3]

From the above definition, it is evident that the component parts of a nation are the population, territory, government and sovereignty which are collectively called by almost all the political thinkers to be the essential elements of a state, which is synonymous which nation. If the people belongs to the homogeneous category forming one race, speaking one language and following one religion as in the case of France, Italy, Greece etc., there is poor chance for any problem. But, if they happen to be heterogeneous, as in the case of India, America, Canada, South Africa, Malaysia etc., then some extra-ordinary and effective common forces are needed to bind the people together. These forces should not be physical but something psychical and to accept them, feeling of oneness, large heartedness and mutual understanding are indeed essential. These forces should be due to the manifestations of the central common aspects found among the various sections of the population inhabiting the entire country.

Binding Forces

How to choose the common aspects? Who are the authorised persons to identify such aspects? What will be the response from the different quarters of the same population? These are some questions, naturally arising when we think about the common factors for the unity of the nation. When safety and security, liberty and privilege of the people are at stake, either when they are under the yoke of foreign rule as in the Colonial India, or they are ruled by themselves as in Modern India, the political and social leaders should come forward to remind the people about the need and necessity of unity and integrity, being the utmost requisites to guard themselves from such impending danger. They should convince the people about the common traits that fasten them together. With regard to the identification of common conditions, a give and take policy should be evolved. In forming such a policy, even a single state within the nation should not be ignored or neglected. To put it in other words, some common factor from each one of the states should be identified and accepted by the rest, so that that state would have every pride of having contributed something to the solidarity of the nation. For instance, there are about 21 states in India, and so, at least 21 common aspects should be chosen from each one of them and given national status. Only those, who are basically patriotic, recognising the values of others, and who are ready to give equal treatment to at least one common factor found in a single state, are the most qualified persons for investigating and examining thoroughly the adequacy and appropriateness of the national character of the common forces to be chosen.

After the identification and introduction of the national insignia, let it be language or literature - whatever it may be, every citizen should come forward to recognize and respect the same. After implementation, nobody should raise their voice against it or revolt, questioning of its propriety or validity. Proper orientation should be given, and clear understanding should be developed among the various sections of the people with regard to the realisation of national unity.

Nationalism and Nationality

After having seen something about the concept of nation, a few words about nationalism and nationality are to be said. For the solidarity of the nation, the sentiment of nationalism, that places the existence and welfare of the nation highest in the rungs of the ladder of political loyalties should be nurtured. It embodies the citizen's thirst to strive hard for the establishment and endurance of the nation against the threats of alien forces in any form. It indicates the group's consciousness of shared history, language, race and values. In order to make the nation a cohesive viable entity, the role of nationalism is significant and dynamic. In this context, it is appropriate to quote Anub Chand Kapur:

"Nationalism is a feeling of territorial patriotism or a sense of identification of the individual with the entire people of the land". He is frank to mention the fact that "consciousness of being Indians, as distinct from a Bengali, or a Punjabi or a Maharastran or a Tamilian, rises to the surface only when activated by a foreign threat or by some external blow to India's national pride. As soon as more or less normal relations are restored, the brief surge of all-India patriotism quickly fades away to be replaced by a renewed consciousness of the importance of those issues which divide Indian from Indian"[4]

From his observation, it is made clear that the sentiment of nationalism should not be a temporal or time serving factor, but it should be a permanent force to bring the divergent elements into an organic whole.

From the writings of the specialists on the subject, it is made clear that nationalism is a psychological force striving always for strengthening the national unity, deriving inspiration and harmonious feeling from the cultural heritage and other common aspects pertaining to that nation.

Nationality naturally refers to the status of a person as subject of a nation. According to John Stuart Mill, a portion of mankind may be said to constitute nationality if they are united among themselves by common sympathies....which make them co-operate with each other more willingly than with other people, desire to be under the same government, and desire that it should be government by themselves, or a portion of themselves exclusively.[5]

Hence, it goes without saying that nation, nationalism and nationality are interconnected phenomena revolving around the unification of one greater community. With this background, let us proceed to present some of the salient aspects of *Tirukkural*, which are universal, embracing the whole of humanity without any prejudice or bias to any section.

I - The Universal Perspective

Tiruvalluvar lived in the beginning of the Christian era. Though he was born in the Tamilnadu, his thoughts are not restricted or constricted to that region only. His erudition in Tamil, Sanskrit, Pali and Prakrit and his rich experience of world life enabled him to collect and select the vital aspects congenial to a healthy and harmonious living. His clarity of thought and brevity of expression made his work more popular. The artistic arrangement of the ethical, political and erotic thoughts in refined language with well chosen words is really superb and thought-provoking. His similies and analogies drawn from the natural objects are realistic and instructive.

It is significant to note that there is no mention about Tamil language or the Tamil monarchs in *Tirukkural*. This omission itself suggests that his work is meant not exclusively to the Tamils, but to the whole of mankind. He addresses directly to

the man-the citizen of the world, transcending the territorial, linguistic and religious barriers. The common values and practical ethics applicable to the day to day life of all, are elucidated in *Tirukkuṟaḷ* and hence, it has an universal appeal. Such expressions as *nilam* (land), *mānilam* (great land), *ulakam* (world), *ñālam* (earth) and *vaiyam* (universe) in various couplets in the text, bear testimony to his universal and cosmopolitan outlook. In the chapter on *nāṭu*, he deals with the characteristic features of a welfare state. What is adumberated in this chapter is not with reference to a particular country, but to any country in the world. Following the footsteps of *Kaṉiyaṉ Pūṅkuṉraṉār*, the Caṅkam poet, who declared that "all countries are ours and all are our kith and kin", *Tiruvaḷḷuvar* proclaims thus:[6]

> "How is it that any one can remain without learning, even to his death, when to the learned man every country is his own country, and every town is his own town?"

It is sufficient to quote the following two couplets to understand and appreciate *Tiruvaḷḷvar's* erudition in the world classics:[7]

1. The folly of desiring the woman who is the property of another man is not found in the world amongst those who have perused the works on ethics and polity.
2. There is no fame for those who have forgetfulness, and this conclusion is upheld by all the world writers on ethics.

If an ethetician wellversed in the ethical literatures of the various countries in the world dives deep into the maxims of *Tirukkuṟaḷ*, he will be easily convinced that most of the saying in the Tamil text are in perfect confirmity with the virtues found in the *Book of Dead, Precepts of Kagemni, Precepts of Ptahhetep* and *Maxims of Ani-all* being the products of Egyptian Civilization; with the morals of the Babylonian monarch Hammurabi and with the matured wisdom of the Greek thinkers Socrates, Plato, Aristotle and Epicuras, and also with the ethics of the Sophists and Stoics.

In *Tirukkural*, one can listen to the echo of Moses and Jesus. There are parallels in this text with the noble thoughts of Zoraster, Confucius and Tao. The Upanisadic ideas, the Jain and Buddhist virtues are found in many couplets. (For further details, see the present author's book entitled, "*Tirukkuṟaḷ Kūṟum Uṟutipporuḷ*".)

It is essential to mention that the Islamic Tamil scholars find in *Tirukkuṟaḷ* sufficient common ideas preached by the prophet Mohamed.

Hence the eclectic nature of *Tiruvaḷḷuvar* and his all embracing world outlook is clearly understood.

The scholars and adepts in all the Indian languages have thoroughly analysed and compared the various ethical works with *Tirukkural* and have unanimously admired the aweinspiring similarity found among them. In their opinion, *Tirukkural* occupies a supreme place in the Indian ethical literary history.[8]

After having understood the international outlook of *Tiruvalluvar*, an attempt is being made to underline his catholicity as revealed in the well known commentary of *Parimelalakar*

II The Catholicity of Tiruvalluvar

Parimelalakar, the greatest among the commentators of *Tirukkural*, having equal erudition in the well-known branches of knowledge, has clearly pointed out the Catholicity of *Tiruvalluvar*. Because of his intimate and close study of the text, in many places he was able to rightly identify the views of the author. The following are some of the portions in his commentary to substantiate the fact that *Tiruvalluvar* is comprehensive and collective in presenting the various aspects of virtue.

1. In the commentary on the couplet that deals with the greatness of ascetics, *Parimelalakar* elucidates the usage *panuval*, meaning treatise, thus: Since the author has generally used the word, *panuval* without any specific reference to any one, it indicates the religious texts of both the homogeneous and heterogeneous schools which totally agree in extolling the glory of the ascetics, who strictly following the rule of conduct, have renounced all desires (for the benefit of humanity).[9]

2. According to the commentator, the couplet 242 reveals that all the conflicting systems of Indian philosophy unanimously approve that compassion is the best means for the acquisition of eternal bliss.

3. He observes that in conformity with the habit of *Tiruvalluvar* to select the best ideas found in all standard texts and to teach them to all in general, in this couplet he mentions that the head of all virtues which the authors of various texts have summed up, is the partaking of food, shared with others and protecting the manifold creatures through feeding. This virtue is unanimously agreed by all, belonging to different schools.[10]

4. In the introductory portion of the commentary on the chapter on transience, he has elucidated that the theory of impermanence has been accepted by almost all the systems of Indian philosophy. *Tiruvalluvar* has also dealt with the evanescent nature of the empirical objects just to remind the people to adopt the virtuous course to attain the eternal. Here again, it is to be understood that the concept of transcience belongs to the national stock of Indian philosophy.[11]

5. The chapter 37 in the text has discussed in detail about the extirpation of desire, as a pre-requisite for the realisation of the Absolute reality. Here again, the commentator has stated that this idea is also common and agreable to all religions, aspiring for the supreme bliss.[12]

After having noticed the catholicity of the great Tamil ethetician in the light of the commentary of *Parimēlalakar*, let us proceed to find out some more cardinal tenets that place *Tirukkuṛaḷ* in an exalted position.

III Pan-Indian thought

The world renowned Indologists like Max Mulier and Dr.S.Radhakrishnan, after examining the common thoughts pervading the whole of Indian literature, came to the conclusion that they belonged not exclusively to a particular region, but to the whole nation. They called them the Pan-Indian thoughts. One of them is the concept of *Purusharthas*, i.e., the objectives to be attained by everyone to achieve fruition and perfection on earth. One has to choose the right way of life, to adopt righteous means to acquire wealth, and to follow virtuous course to obtain pleasure. Thus *purusharthas* are threefold, viz., *Dharma* (aṟam), *Artha* (poruḷ) and *Kāma* (iṉpam). These three are collectively called *Trivarga* (muppāl). This concept is national in nature, since it has been portrayed not only in the Sanskrit classics, but also in the Tamil works especially in *Tirukkuṛaḷ*. The Vedic Kalpa Sutras have laid stress on the three ends of life, i.e., righteous conduct (Dharma), acquisition of worldly objects (Artha) and their enjoyment (Kāma).[13] The Mimamsakas and others also have endorsed the same view. The Buddhist Amarasimha has mentioned *Trivarga* in his lexicon. The Jains are no exception to this. The Saivites and Vaishnavites have also elaborately dealt with this concept.

Nevertheless, it is to be noted that in the Sanskrit tradition we have Dharma Sastra, Artha Sastra and Kama Sastra separately. But in the Tamil tradition, all the three are put together in the causal sequence, as evidenced in *Tirukkuṛaḷ*. There may be some unique features in the treatment of *Trivarga* in the Tamil classics.

Next, let us see how *Tiruvaḷḷuvar* has been secular while he has indicated the theological and philosophical tenets in his universal ethical treatise.

IV Common theological and philosophical thoughts

When we say that India is a secular state, it does not mean that it is against religion, but it signifies that it gives equal treatment to all faiths. If this connotation to secularism is tenable, then we can easily establish that *Tirukkuṛaḷ* is secular, since it contains the rudiments of all systems of Indian theology and philosophy. It is to be borne in mind, that *Tirukkuṛaḷ* is not at all a religious or philosophical book, but it is essentially an ethical treatise. Even then, whenever it is needed, the author has

not lagged behind to present some of the basic principles of various systems of thought. To confirm this, a few examples are given hereunder.

The opening chapter is on the praise of God. Tiruvalluvar has not mentioned God by any name. Even the word Pakavan (Bagavan) in the first couplet is commonly used to denote any supreme being. The epithets and attributes used in this chapter are general and hence applicable to all religions. This tendency is also found when he used the word *parrarrān* (350) in the chapter on renunciation. There, the commentator has ably pointed out that the author has indicated god in a general way as he has done in the first chapter.

According to Tiruvalluvar, the Absolute is the embodiment of pure knowledge. He is the all compassionate. He is the First to the world, just like the letter 'A' is to the alphabetical system. By nature he is bereft of all blemishes, free from the defilement of two fold karmas. He is devoid of desire and aversion. He has no comparison. These ideas about God are really admissible to all theologians.

Tiruvalluvar is cognizant of not only the Vedic systems, viz., Samkhya and Yoga, Nyaya and Vaisesika, Mimamsa and Vedanta, but also the non-Vedic systems viz., Materialism, Jainism and Buddhism,[14] according to the commantator, Parimēlalakar.

In this context, when we consider about the national status of *Tirukkural*, two points require special mentioning. The famous Brahadaranya Upanisadic line, "Satyam eva jayate" (i.e., truth alone will suceed), is found in the National emblem. The elaboration of this saying is found in the chapter on Vāymai in *Tirukkural*. Dharma cakra is also found in the National insignia. Its counter part in *Tirukkural* is "aravāli".[15] Such similarities are many.

Humanism is the keynote of *Tirukkural*. Avoidance of slaughtering living beings is strongly advocated in this classic. Vegetarianism is the religion of Tiruvalluvar. He could not tolerate the sufferings of the fellow-beings. Removal of hunger is considered to be the best charity. The chapters on benevolence and giving are sufficient to conclude that Tiruvalluvar's concern has been more with the suppressed and oppressed. His ultimate desire has been to elevate them, fulfilling their basic needs. He condemns begging, but simultaneously he advices the rich to spare their wealth to share with the poor. His boundless compassion goes to that extent as to curse the creater if He has made the people to beg. The altruism of Tiruvalluvar is admirable and appreciable.

After having seen some of the salient common aspects of theology and philosophy, something about the political and economic thoughts enshrined in *Tirukkural* to earmark its fitness to become the national literature of India should be mentioned.

V Political and Economic thoughts

The concept, that state is made up of seven limbs, belongs to the national stock of Indian polity. So, it can be rightly called a Pan-Indian thought. In the Sutta Pitaka (500 B.C.), the parinibbana sutta clearly refers to the seven limbs of a state. In the Artha sastra (400 B.C.) an elaborate discussion on the seven angas that constitute a state has been made. According to its author, Kautilya, the king (Svamya), Cabinet (amatya), territory (Janapada), fortress (durga), treasury (Kosa), army (danda) and the friends (mitrani) are the essential ingredients of a state. In conformity with this Indian tradition, the first couplet of Poruṭpāl, the second book in *Tirukkuṟaḷ*, has enumerated seven limbs and their characteristic features have been thoroughly analysed and properly presented in all the 70 chapters of Poruṭpāl, which forms the biggest portion in the treatise. It shows the importance given by the author to the concept of polity.

Some may say that in the enumeration of the above elements, there is no mention about citizenship which occupies a prominent place in *Tirukkuṟaḷ*. It is to be considered that Kautilya while mentioning janapada, clearly has indicated the territory fit to be inhabited by the people. Despite the minor differences both in the content and treatment between the two texts under reference, the areas of common interest are many. Here, in this article we do not indulge in a comparative study of the two works.

It is to be stated that the contents of Poruṭpāl are mainly meant for those who have actively engaged in political and social life, though many of them are found suitable for the individual or personal life. Since politics and economics are inter-connected, a line of demarcation between them is not drawn in the text. A brief outline about each one of the essential elements of a state is being made hereunder, just to point out Tiruvaḷḷuvar's political wisdom which has been unanimously acclaimed by our national leaders and political thinkers.

The Head of the State

Since monarchy was the only known form of government in our country upto the dawn of independence, Tiruvaḷḷuvar places the king to be the head of the state. In 25 chapters, he deals with the traits and talents of a benevolent ruler, and they are equally applicable to the head of any form of government.

The ruler should be powerful, learned, brave, vigilant and munificent. He should not swerve from virtuous course but be abstinent from vicious path. He must be easily accessible and should not use harsh words. He should bear the words that embitter his ears. He must be impartial and render justice. He should find out the manifold sources of income and accumulate wealth and preserve them, so that they would be properly distributed for the welfare of the state.

He is required to seek the guidance of the great who have rich experience and ripe wisdom. He should listen even to their censuring words. On any account he should not be in the company of the mean and low minded persons. He has to employ faithful spies who are the eyes of the kings. With regard to the discharge of the political obligations, he should have the discriminating knowledge to weigh the pro and cons. of every action. He should also weigh the power of the action at hand, his own strength, his enemy's strength, and the power of the friends of both the parties. Similarly, he is to know the proper time and right place for executing an action successfully against the enemy. He should devote sufficient attention in selecting the right persons to serve the government. Merit alone is the criteria to assign various jobs to the employees.

The ruler should not be a tyrant or a terrorist. He must be benign and compassionate.

The aforesaid features that constitute the leadership deserve universal acceptance.[16]

Next, let us pass on to point out the significance of the cabinet in the governance of the state.

The cabinet

The qualities and activities of the ministers are elaborately dealt with in 10 chapters.[17] The minister should possess natural acuteness and wide learning. He should excel in having firmness while discharging duties, protecting the citizens, having erudition in the political and ethical treatises with the rational thinking and perseverance. When he embarks on a mission, he must be capable of making an excellent choice of means which include army and revenue, proper time, the manner of execution and the rare ventures to be undertaken. He must be capable of making divisions among the rival groups, to maintain the goodwill of the allies and to restore friendship with those who have severed from him. Even though the ruler is ignorant, it is the duty of the minister to offer him sound advice to correct him. He must be a good speaker. The power of speech, undaunted attitude and fearlessness are the possession of the minister who could not be conquered by any one, in any intrigue. He should be resolute and manifest purity in action.

The minister has also occasions to be endowed with the role of an envoy. Hence a whole chapter is devoted to deal with the requirements of an ambassador. He must have a good heridity, affection and the sterling qualities that please the head of the state. He must be a knowledgeable person of his affairs. He must be endowed with the power of speech, marked by forcible expression. He should have a bearing personality. He must be undaunted and prepared to give up even his life for the sake of his country.

The relationship of the ruler and the cabinet is also indicated in *Tirukkural*. The ministers or the government officers should not move with the ruler very closely or abstain from him very widely. They should behave just like the people who warm themselves at the fire, i.e., they should be neither too far nor too near, so that they could get the warm treatment.[18]

The next element is the territory for which the author has devoted one chapter.[19]

The Territory

Tiruvalluvar aims at the formation of a welfare state. So, he envisages the factors to be positively present and also mentions the detestable things to be rooted out. According to him, the land should be fertile yielding rich harvest and possessing the virtuous and the rich people living together. It should be devoid of excessive hunger, irremovable diseases and destructive forces. In order to exterminate hunger, there is a chapter in this great work dealing with the significance of ploughing,[20] and to extinguish disease one chapter on medicine[21] and to eradicate the enemies there are two chapters on the efficiency and excellence of defence forces.[22]

Let us examine the remaining essentials of a state.

The remaining elements

Fortification is one among the essentials of a state.[23] A country should be strongly fortified just to repulse the invaders and aggressors. Wealth is also considered to be a great strength, which should be accumulated through proper means.[24] The King should levy taxes with mercy and love. The unclaimed wealth, revenue acquired through customs and other kinds of taxes and the booties are the wealth enriching the treasury. Sound finance is a mighty force to the nation and hence it is ranked with fortification. Tiruvalluvar encourages to accumulate wealth, because there is no sharper weapon than it, to quell down the arrogance and pride of the enemies.

Having given sufficient attention to revenue, the moral philosopher is also very keen on the budget of the government.

It is often said that the Ex-finance Minister of the central cabinet, Dr.C.D. Deshmuk while presenting the budget in the parliament, used to quote the following *Tirukkural*:[25]

ākā ralaviṭṭi tāyinum kēṭillai
pōkā rakalāk katai

It means that there is no harm even if the income source is very short, if the limit of expenditure does not increase. This should be the watch word for the persons engaged in the administration of the country.

The text also deals with the qualification of the army men. The valour, courage, honour, loyalty, trustworthiness and duty- consciousness are the requisites of the army men. It is essential to point out that the warrior is really valourous, if he showed mercy and offered first-aid to the disabled soliders of the rival camp.[26] This sort of humanism even in the war front bears testimony to the compassionate character of the Tamils of the period of Tiruvalluvar.

There are 17 chapters dealing with allies. [27] Here in, the political philosopher defines friendship both in positive and negative terms. The merits of sincere friends and the folly of evil companies are categorically stated. Internal enemity is to be feared and rooted out. The noble and great persons should not be offended, instead they should be respected and regarded.

In the welfare state as visualised by Tiruvalluvar, there is no place for prostitution, consuming intoxicating drinks and gambling.

In the last 13 chapters in *Porutpāl*, the merits and demerits of a citizen are vividly portrayed.[28] Since the ministers and other officials are hailing from the citizens, the moral philosopher has given due importance to this section. It is significant to state that he clearly mentions about social equality. According to him, everybody is born equal but they differ according to the difference in their activities.[29]

Nobility, self respect, greatness, perfectness, goodness of character, sensitiveness to shame, truthfulness, etc., are the chief characteristics of an ideal citizen.

Ploughing is given a pride of place. Since cultivation remains to be the back bone of India, the glorification of ploughing holds good for ever.[30] There is a reference to absentee-landlordism in the chapter under reference, and it is to be removed according to the author. The various processes involving agriculture are also mentioned.

In the welfare state, Tiruvalluvar feels that there should be no place for poverty and mendicancy. They are to be wiped out at any cost. The chapter on meaness discloses the various types of low people. The extremely mean-minded people are those, who would not even shake their hands (thinking that the clinging morsel would go to some one), but would give only to those, who would break their jaws with clenched fists, thus indicating the resolute mind of Tiruvalluvar to eradicate the social and economic upheavals, even by force.[31]

Conclusion

To conclude, what *Tirukkural* has said about the essentials of a state are still applicable to a larger extent to the modern political set up of India. Even the new ideas and fresh thoughts, due to the changes and developments taken place during the passage of time, would be drawn by the implied language of the text. Nevertheless, it is enough if we consider that in *Tirukkural*, there are ample and adequate ideas applicable to modern India.

Attesting the national and also the international status of the Tamil classic, many Indologists and scholars have expressed their views in unequivocal terms. It is again to be remembered that *Tirukkural* is the only secular literature that has been translated in more languages both Indian and foreign. In this regard, a recent publication, worth commendable, has furnished the maximum materials to support the proposition that *Tirukkural* richly deserves to be accepted as the National Literature of India.[32] However, the present author would like to quote a portion of the memorable lecture of the internationally reputed philosopher and Ex-President of India, Dr.S.Radhakrishnan, while unveiling the statue of Tiruvalluvar at Mylapore in June, 1966, not because it has not been included in the above mentioned book, but because it serves our purpose.

"Tiruvalluvar has spoken to us as a man who has spiritualised himself.... If you remember his sayings and precepts and practise them, this country will be much greater than what it is today, and you will be able to give something of value to other countries also. There is no doubt about it .... People belonging to different religions had claimed in this work the echoes of the deepest faith of their religions."[33]

REFERENCES

1. Prabodh Chandra Sen, India's national anthem, Visva-Bharati, Calcutta, 1972. pp. 37-8.
2. Ibid., p.27
3. John G.Stoessinger, The Might of Nations, New York, 1969, p. 15.
4. Anup Chand Kapur, The Indian Political system, S. Chand & Co., New Delhi, 1982, p64, p.4
5. International Encyclopaedia of the Social Sciences, Vol. II, Macmillan Company, London, p.8.
6. *Tirukkural*, 397, The translations of Rev.W.H.Drew and Rev. John Lazarus are followed.
7. Ibid., 141, 533
8. First All India *Tirukkural* Research Seminar papers, University of Madras, Madras, 1973.
9. *Tirukkural*, 21.
10. Ibid., 322.
11. Ibid., Chapter, 34.
12. Ibid., 361.
13. Dr.Ram Gopal, India of Vedic Kalpa Sutras, New Delhi, p. viii, p.482.
14. Dr.S.N. Kandaswamy, *Tirukkural* kūrum urutipporul. Manivasagar Nulakam, Chidambaram, 1977, pp.38-67.
15. *Tirukkural*, 8.

16. Ibid., Chapters, 39-63.
17. Ibid., p. 64-73
18. Ibid., pp. 691.-
19. Ibid., Chapter, 74.
20. Ibid., Chapter, 104.
21. Ibid., Chapter, 95.
22. Ibid., 77 & 78.
23. Ibid., 75.
24. Ibid., 76.
25. Ibid., 478.
26. Ibid., 773.
27. Ibid., Chapters, 79-95.
28. Ibid., 96-108.
29. Ibid., 972.
30. Ibid., 1039.
31. Ibid., 1077.
32. Tributes and Translations, Edited by Thiru M.A. Manickavelu and Dr. K.D. Thirunavukkarasu, Maniyagam Publications, Madras-600 085., Dec. 1986.
33. The Indian Express, 3rd June, 1966.

The Existentialistic Trends In Indra Parthasarathi's Plays

-S.RAVINDRANATHAN

"Indra Parthasarathi has revolutionized Tamil Drama through his plays. He avoids the beaten track and one can find in his plays, subtlety, delicacy and depth of thought. The future of Tamil Drama depends on his progress and the response he gets for his plays."

Dr. Kamil Zvelebil (Translation mine)

The versatility of Indra Parthasarathi is a phenomenon which posterity will research into. As a contemporary critic, one cannot visualize the dimensions yet to be exposed by time. As such Indra Parthasarathi is a writer of short-stories, novels and plays. What is significant is that he is primarily a theatre-man. He is widely read. His knowledge of Western literature, psychology and philosophy is astounding. He has not only read, but has assimilated all the Western literature and philosophy. Both the Eastern and Western cultures find a synthesis in his writings. This paper attempts to study the existentialistic trends in his plays.

Two volumes of plays have appeared so far and there are seven plays in them: *Paci* (HUNGER), *Malai* (RAIN), *Kala Iyantirankal* (TIME MACHINES), *Nantan Katai* (STORY OF NANDAN), Koyl (TEMPLE), Porvai Porttiya utalkal (PEOPLE WITH HIDDEN SELVES) and Aurankacip Aurangazeb. These plays provide as much variety as possible. It is only a deep study which reveals a thematic unity among his plays - the existentialistic dilemma exposed with a Hegelian perspective.

A brief note on Existentialism

World Wars I & II created chaos and crisis in political as well as socio-intellectual spheres. The word *existenz* became a technical-philosophical term in Germany after World War I. The word 'existentialism' was used to translate the German *Existenz Philosophie* and was later considered a philosophy which explains various concepts and thoughts about human existence.

Most of the existentialist writers have been influenced by the works of the Danish thinker, Kierkegaard. The fundamental idea behind existentialism is that one has to make urgent decisions and the time is short. One has choice, but the thought that much depends on the decision makes freedom a source of anguish. The main exponents of existentialism are Martin Heidegger and Karl Jaspers in Germany, Gabriel Marcel, Sartre and Camus in France.

Existentialists try in art and literature to explain that existence is meaningless and aimless. Hence the need for explaining the dark aspects of life. The works, then, contain ugly elements like frequency of death, suicide, grief, pessimism, aimlessness, meaninglessness, alienation and carnal desires.

The theatre of the Absurd

A group of dramatists in the 1950s share the existentialistic outlook and the terms 'Absurd' is attributed to them. The major dramatists of this group are Arthur Adamov, Eugene Ionesco, Jean Genet, Harold Pinter, Samuel Beckett and Edward Albee.

The term "Absurd" literally means "out of harmony" as would be used in a musical context. In common usage, it means simply ridiculous. But, in this particular context, it is something more than that. Ionesco, in his essay on Kafka defines the term as follows:

> Absurd is that which is devoid of purpose... Cut off from his religious, metaphysical and transcendental roots, man is lost; all his actions become senseless, absurd, useless[1].

The Absurdists find nothing sensible. Further, they feel that the universe is impassive and never takes into account the human plight. The Absurdists try to visualise order, sense and harmony in the universe, but the universe offers none. Hence, one finds in an "Absurd" play a sense of alienation as well as a sense of loss and illusions.

It is a point of interest to note that America has not produced as many Absurd dramatists as France, Germany and Britain. Martin Esslin explains the reason for this characteristic feature:

> ....the reason for this dearth of examples of the Theatre of the Absurd in the United States is probably simple enough - the convention of the Absurd springs from a feeling of deep disillusionment, the draining away of the sense of meaning and purpose in life, which has been characteristic of countries like France and Britain in the years after the Second World War. In the United States there has been no corresponding loss of meaning and purpose. The American dream of the good life is still very strong. In the United States the belief in progress that characterized Europe in the nineteenth century has been maintained into the middle of the twentieth. It is only since the events of the 1970s, Watergate and defeat in Vietnam that this optimism has received some sharp shocks[2].

It is only in this context, the plays of Indra Parthasarathi become significant. Esslin explained that the Americans have not lost their illusions because the World Wars have not affected them as much as they affected Germany, France and Great Britain. The illusions have remained intact. Even Watergate and defeat in Vietnam have not disillusioned them thoroughly. Hence the want of Absurdist writers like Beckett and Pinter in the USA, though one remembers writers like Albee.

The same argument holds good for India. The World Wars have not affected India either. The pride regarding the traditional heritage, hero-worship, the deep-rooted sense of caste [3] and religion, patriotism, and belief in God as well as Fate - have created in the minds of the people an insensitivity to issues, a sense of optimism on the one hand, and a sense of stoic endurance on the other.

To shock these superstitious and conservative people, one requires tact and audacity. Indra Parthasarathi has both. Both in his novels and plays, one can identify the existentialistic dilemma, exposed with artistic skill.

All his plays expose the existentialistic dilemma - of course presented with a Hegelian perspective, with Marxian and Freudian undertones.

Paci strikes the key-note of an absurd play even at the outset. The stage directions are specific and categorical. The atmospheric effect is suggestive of the monotony of the meaningless routine. It is significant that neither of the two characters is named. They do not have any identity. They are faceless. They are nobody and hence represent everybody. By providing them no identity, Indra Parthasarathi makes it imperative that what happens in the play is the predicament of humanity in general.

The silence, the non-functioning wall-clock, playing cards, the woman who spins to kill the time, the man who reads the newspaper without concentration - all these are suggestive of motionlessness - timelessness - monotony of routine. The dialogue is an apology for a dialogue because no effective communication is achieved. She wants news and when he tells her that Man has landed on the Mars, it does not surprise her. She wants to know more about the woman who killed her husband. One is reminded of a Pinter Play - for example - *The Birth Day Party* where the dialogue between Meg and Petey is dull, monotonous and non-communicative. Kennedy's observation on Beckettian dialogue holds good for this play as well:

> "The speech is placed and organised in such a way that the pathological breakdown in language - the agony of lost meaning - becomes a source of creative energy in the play."[4]

He makes a pertinent comment when he says that at least she is having the illusion that something might happen. She hopes for the coming of Rama - her writing *Ramajayam* is suggestive of this hope - and such illusions only make living possible. However, he has no such illusions. Incidentally, there is a hint about the tediousness

of married life. The basic idea is that any marriage is a misalliance and one needs a relaxation but for which the monotony would be killing. Sita, demanding the deer is explained in this way. The myth of Rama and Sita becomes a metaphor here.

During the course of the dialogue, they arrive at an idea of bringing up a dog which would give them some "purpose" in life. He brings in a "fantasy" dog.Indian philosophical thoughts are here interpreted interms of existentialistic attitudes. Now that they have some "purpose" in living, they 'plan' to bring the "fantasy" dog up carefully. But, they are not able to stand the routine of even this 'fantasy' dog. They begin to "feed" the dog. They are not able to quench the hunger of the dog. The fantasy is very much alive to the extent that they themselves begin to bark. And then, by mutual agreement, the 'fantasy' dog is killed[5]. The cycle has come a full round. The routine starts again - she is talking and he not listening. The end of the play reveals his playing "patience" which is symbolic of the atmosphere.

If *Paci* is an Absurd play, *Mallai* is a psychological treatise with absurdist trends. Of course, one should not miss the Hegelian attitude. Prof. Chandrasekar is a retired Professor of Philosophy. He is a heart patient. Nirmala (30) is his daughter. Dr. James (40) is service-minded. and hence, well-respected man in the village. He is a divorcee.

The Freudian undertone is very much significant. The fact that James is a divorcee implies that there is some incompatibility - what kind of incompatibility, one does not know. When Nirmala bluntly says that all saints are impotent, there is a point in that. May be James was more particular about his 'image' as a public-servant than about his family life. When Nirmala offers herself to him, he does not reject the offer[6]. But, ultimately, he decides against going with her because he feels that his place is with the people in the village.

The professor has been accused of incest with Nirmala and that is one reason why Ragu, his son has left the family, years ago. It is again Freudian undertone when Nirmala accuses her father that he has prevented her marriage, owing to his sense of possession. It is alluded that Chandrasekar's wife had extra-marital affairs. This is equally significant from a psychological perspective. The professor dies, but now, Nirmala begins to feel guilty. The psychic climate is very well brought out. As Ragu points out, Nirmala feels that she has killed her father because it was her intention at least in the subconscious, whereas the doctor has killed his "Self" to keep his image intact.

The rain serves as an all-pervasive symbol in the play. The non- stop rain helps to reveal the real identity of the doctor. He brings the scheduled caste people to stay in the temple. The high-caste people do not like this. The fact that the doctor is a Christian is made much of.

But the plague solves the problem. They need the doctor now. Hence, his decision to stay. The same rain has sinister bearing on Nirmala. Though the rain has stopped, she feels that it is still raining. For her, the rain is the externalization of her inner guilty - conscience.

Finally, all remain as they are - lonely and ego-centric. If *Malai* is a symbol of loneliness, it is essentially because of the psychological depression, the incest theme, extra-marital relationship and Oedipus complex being its various dimensions. On the other hand, *Kāla Iyantirankaḷ* underscores the mechanization of human beings. Mahadevan, the central character of the play is always in a hurry, his only preoccupation being moneymaking. He is the Managing Director of an industry. He cannot talk of labour as human beings, but only in terms of man-hours. His daughter, Meena is suffering from blood cancer, but does not care to inform her parents, her mother being busy with beauty-parlours and night clubs. Meena is not able to meet her father at home. She meets him in the office to get money for *her* treatment. Of course she does not tell him why she needs the money. Nor *does* he care to know. The situation is sickening.

Though, Mahadevan, Radha and Meena constitute a family, each one is an island. One could easily detect electra-complex very much in action in Radha and Meena. Mahadevan had married Radha just for her beauty, but he does not have the time or inclination to treat her properly. She finds refuge in beauty-parlours, and in extra-marital sex as though to avenge her husband. The ultimate victim is Meena, the daughter. She could get everything money could buy, but not affection. She finds relaxation by giving herself to a simple poor-man. Radha, who comes to know of her daughter's disease, offers to go with her to America for treatment. The offer is cynically turned down.

Meanwhile, Mahadevan, who has sold himself to business is at the point of being destroyed. His new business project results in not only loss and labour problem, but also betrayal from his business partners. In a mood of frustration, he disowns the business project. He regrets having sacrificed the family for the sake of money. Now, he says, he has all the time in the world, for his family. But it is not to be. He receives a telephone message that his wife and daughter had been admitted in the hospital having consumed too much of sleeping pills. This shock kills Mahadevan. As Ramabramman rightly comments, "The Machine is broken."

The next play, *Nantaṉ Katai* is, at least apparently, about the clash between the high caste Hindus and the suppressed people. Ultimately, however, Indra Parthasarathi had handled the historical incident essentially as a metaphor. The implications are very painful. Indra Parthasarathi gives vent to his feelings as a social satirist towards a phenomenal problem. The historical event that the untouchables tried to enter the temples under the leadership of Nantan and the high-caste Hindus cunningly - of course, with the ingenious brain - work of a few brahmins who came to their aid -

destroyed not only Nantan but also the whole move has been presented very effectively. But what is more significant is the ironical undertone of the dramatist. He underscores the pathetic sociological predicament that even the suppressed - with all the insults and humiliations - are not ready for any sociological change which might affect their system.

If reluctance on the part of the people in accepting changes is the major theme of the play *Nantaṉ Katai*, the idiocy of this temperament is exposed in the play *Kōyil*. The central character in the early part of the play, Periyannan, with the help of a few yes-men convinces the people of the need for a temple. The temple will be a unique combination of a Mosque, Church and a Temple. Donation in the form of stones is collected from the public, though no effort is taken to build the temple. In the second part of the play, one meets Chinnannan who continues the same myth of building the unique temple. Meanwhile, the social conditions of the people have deteriorated to the extent of people experiencing hunger and poverty. However, Chinnannan continues to cheat the people with the myth of building a temple. Nothing happens in the play - one characteristic feature of an absurd play. The remarkable stage direction of Indra Parthasarathi that the same actor should play the role of Periyannan and Chinnannan is very much significant. The idea is, the majority of the people - ('one is tempted to use the word mob') - are always exploited by a few cunning people. The inference is that people will never learn.

The next play *Pōrvai Pōrttiya Uṭalkaḷ*(People with Hidden selves) is a unique treatise on prostitution. The theme is handled very delicately explaining the socio-psychological situations that make Vasanthi accept prostituion as her profession. It is painful to note that after all she is continuing her mother's profession. When the play begins, Vasanthi is in the company of a dead body - who was one of her VIP customers, Mr. Mathruputham, Ministry of Industrial development. It is ironically pointed out that ultimately industrial development is possible only with the help of people like Vasanthi. The whole play is a scathing attack on menfolk who exploit the womanfolk and betray them when they most need compassion. The men who cross in the life of Vasanthi - Ramakrishnan, Moorthi, Mathruputham, Ramesh and Raju - are all selfish, jealous, possessive and hypocritical. All of them exploit Vasanthi and at crucial situations fail her, wearing the mask of decency, image, reputation and so on. As is usual with Indra Parthasarathi, nothing much happens in the play. The whole play is an intellectual discussion, using a few flash - backs as well. The Brechtian technique of alienation is effectively exploited while the theme has been carefully handled with a Hegelian perspective.

The fact that the play *Aurankacīp* is a history play is an accident, as the author himself claims. The clash between individuals, the clash between an individual and society, the clash between the present and the past, and the clash between the present and the future - these are the major themes of the play, the unifying theme being the theme of loneliness.

In one sense, Shajahan lives in the past and in another sense lives in the fantasy world - both situations resulting from the fact that he is not able to face the present. The fact remains that he is selfish and a failure both as King and as a human being. His favourite son, Thara lives in the future, ignoring both the past and the present. That Thāra is a dreamer is one reason why he is able to understand Shajahan, another dreamer. Thāra is able to appreciate and encourage Shajahan's plan of building another monument for Mumtaj. It is inevitable that Thāra is also a failure, with all his religious tolerance and vision of a heterogeneous community.

It is ironical that the pragmatic Aurangazieb, who is concerned only with the present has also to face defeat. Under this paradoxical situation, the unifying theme of loneliness becomes significant. Only from this psychological view-point history becomes an art emphasizing the universal fact that Man is always an island by himself, though he is often called a 'social animal'.

A close scrutiny of the plays of Indra Parthasarathi will reveal the fact that there is a unifying thematic factor-viz-loneliness. Man is lonely. With all the advancement in communication, real communication is not possible. With the advancement of materialistic prosperity, living has become a mechanical existence. Under these circumstances man-woman relationship has become all the more painful and meaningless. In this context, any marriage is a misalliance. The existentialistic problem of meaninglessness has been well brought out in the seven plays discussed above. If a consolidation is made, the recurrent predominant themes are disease, sex, suicide, death and murder. Of course, all these themes which are the predominant qualities of an Absurd play are dealt with, bearing in mind the Hegelian concept that "the truth is an organic unity of opposed parts."[7]

One can find close similarities between *Paci* and *Maḷai*. In *Paci* the couple, perhaps, are conscious of the fact that they do not have a child. The 'fantasy' dog perhaps serves as "substitute gratification". The blending of absurdist elements and epigrams from Hindu theology provides a unique localisation to the play. Indra Parthasarathi must be appreciated for this harmonious blending of the east and the west. The fantasy world in *Maḻai* is sheer externalization of the inner conflict on the part of Nirmala.

If the couple in *Paci* have all the time in the world, Mahadevan in *Kāla Iyantiraṅkal* is in too much of a hurry. The clash is between change and changelessness. The mechanization results in distortion of values. The suicides at the end of the play echo the Kierkegaardian philosophical question, "Why don't I commit suicide?"

Another dimension of the same question is implicitly seen in *Nantan Katai*. The fact that society is not willing for change is the apparent theme; but the consequence is graver. The end of Nantan - one could call it death, suicide, murder - is symbolic of the insensitivity of the socially sick people. If this insensitivity is exploited by the High-caste Hindus in *Nantan Katai*, it is done so by Periyannan and Chinnannan in *Koyil*. Yet another dimension of changelessness is felt here.

If individuals exploit the community in *Kōyil*, community exploits the individual in *Pōrvai Pōrttiya Utalkaḷ*. The theme of prostitution as social injustice has been treated from a human point of view. The treatment is both psychological and sociological. Man is preoccupied with his "image". Going to a different woman is a kind of release and relaxation from the mechanization of life. The fantasy world is also there at micro- level when Ramasamy imagines that he has killed his wife. The inference is that, if intention is taken into consideration, all husbands and all wives will be guilty of murder.

Though *Aurañkacip* is obviously a historical play, the theme is universal. The painful predicament of man's loneliness is well- brought out. If Shajahan escapes into a fantasy world to avoid the painful world of the present, Thāra commits the blunder of living in the future without roots in the present. His vision of the heterogeneous society is almost a fantasy. Aurangaczeib shines by contrast. He is incapable of being a visionary and he confines himself to the present. Indra Parthasarathi's focus is on the loneliness and the disillusionment which all the three have experienced.

Indra Parthasarathi is a promising and enterprising dramatist. He has the sensibility and the vision to blend the east and the west - literally, aesthetically and philosophically. The plays have existentialistic philosophy as the background - purely a western notion - and the plays have vernacular dimensions as well. This blending is perhaps one of the major contributions of Indra Parthasarathi to the theatre world of Tamil.

FOOT NOTES

1. Ionesco, quoted in Martin Esslin, *The Theatre of the Absurd*, Penguin, New York, 1985, p.23
2. Martin Esslin, *The Theatre of the Absurd*, p. 311.
3. The Caste-system here is well-settled. One reason why this cannot be undone is that even the suppressed people believe that this caste-system is god-given. Indra Parthasarathi exposes this predicament in his *Nantaṉ Katai*.
4. Andrew Kennedy, *Six Dramatists in Search of a Language*, Cambridge University Press, London, 1975, p.139
5. Compare with Albee's *"Who's Afraid of Virginia Woolf?"* In this play, George and Martha have an imaginary child which they treat as real, until in the cold dawn of that wild night they decide to 'kill' it by abandoning their joint fantasy.
6. The same theme is handled in a novel also. The same characters. The same situation. Nirmala has even sex with the doctor. But ultimately they do not get united.
7. Quoted in will Durant, *The Story of Philosophy*, Simon and Schuster, New York 1933, p.223

A Second Indian Language - For Whom And Why?

M. SHANMUGAM PILLAI,

This paper tries to identify who learns/has to learn, a second Indian language in India and why and when? The present state of affairs in second language teaching, its future and prospects in India are also examined.

A case study

Every Indian state is a miniature India, in the sense that no state is completely monolingual. All states are multilingual and a typical example is Tamilnadu (Ref.Table.1). But still there is very little demand, motivation and encouragement to learn a second Indian language, neither in Schools, nor in Colleges/Universities. Here is a typical case of the attitude of our Universities towards teaching a second Indian language. In the second half of the seventies the UGC sent a circular, encouraging the Universities to start M.Phil., courses. Along with it, it gave a broad outline of the courses that could be offered in it, in which it proposed the teaching of a second Indian language other than the students' mother tongue. But none of the Universities took note of it. The Tamil M.Phil., programme at Madurai Kamaraj University was perhaps the only to take advantage of it, in Tamilnadu and made compulsory the study of another Indian language. But it had to give it up later by orders from the Vice-Chancellor, who was formerly a Professor of Tamil, inspite of the fact that there was no financial commitment on the part of the University. I made use of the existing staff in the Sanskrit, Telugu, Kannada and Malayalam Departments of the University. The registrants for the Tamil M.Phil., course relished the learning of a second language.

But some of our educationists could not tolerate it for reasons of their own. This is a typical case study which explains the attitude of some of our educationists towards second Indian language teaching in our Universities and Colleges. The progressive educationists have to fight occasionally against the 19th and 18th century concepts of some of our educationists who happen to be at the helm of affairs. And as Pattanayak said, the Indian educational system has been so structured that the higher one goes in the educational ladder, there is greater demand for less language (Pattanayak D.P.1981, P.6) though the situation should be just the reverse.

In an Indian University, one can take an M.A./M.Phil./Ph.D., in any one of the regional Indian literatures without knowing anything about even the neighbouring language and literature and pretend to be a scholar - the worst anamoly in the twentieth century. Worse still, many of the specialists in comparative Indian literature do not know any Indian language other than his/her own mother tongues. A scholar in Tamil literature in the continent or in America, will also be a specialist in the literature of

atleast in one more Indian language, either that of Sanskrit or that of any other modern Indian language. Still worse, one can be a linguist in India not knowing any language other than his own mother tongue. Perhaps only the Universities in Tamilnadu and Kerala have made the study of an additional Indian language other then the student's mother tongue, compulsory for linguistics M.A. In the early sixties when linguistics M.A., was organized at Annamalai University by T.P. Meenakshi Sundaram and M. Shanmugam Pillai, they made the study of an Indian language other than the student's mother tongue compulsory and as a result we were able to send out a band of young and promising scholars who could acquite and assert themselves well in their area of specialization.

One may argue that not many of the older generation of eminent scholars were proficient in other Indian languages and the literature there in. May be, that is true. But these monolingual Tamil scholars did not have the necessity and the opportunity to interact with scholars outside Tamilnadu and those who did, had a very good command of English which served the purpose. Now the standard of English through out India has gone down considerably. But the demand and the opportunity for interstate interaction among scholars have been steadily increasing. Perhaps Indian languages may have to take the place of English or both may have to be there for long and long.

Comparative Literature and Language Studies

In the seventies and eighties now, speaking about comparative literature has become a fashion among the literary scholars in India a very welcome and healthy turn indeed. India with its many recognized and unrecognized languages of different family groups, spoken in various cultural surroundings, with the literature in them, both classical and folk, is a rich and virgin field for studies in comparative literature, to evolve new theories and approaches. But many who are engaged and interested in it, do not know any other Indian language, other than their mother tongue and they could not go to the original. As a result we get only the second hand and third hand undigested informations in the subject, without any original theorizing. For India, comparative studies of the literatures in Indian languages are far more important than comparison of regional Indian literatures with that of Greek or English. For any student of comparative literature in the Indian context, an active mastery of two or more Indian languages should be a minimum requirement.

Even if the older generation, the leaders in this field, may not be able to go into language learning now, they should encourage their wards who work on comparative literature, to learn more of Indian languages and read the literatures therein in the original. But generally the older generation do not permit their wards to learn anything more than what they have studied in their student days, for fear of being overshadowed by them. We should really be proud of our wards if they could really outwit us in the subject.

Writers and Indian Languages

Very few modern short story writers and novelists could write in an Indian language other than his/her mother tongue, like Neela Padmanabhan who writes both in Tamil and in Malayalam. The lack of knowledge of another Indian language is a great handicap for them to read and understand the best contemporary writers in the different Indian languages in the original. They have to depend only on translations which have their own limitations.

The Way Out

We have been discussing so far the monolingual literary courses in our university curriculum and the importance of active knowledge of one or more Indian languages other than their mother tongue for them. The next question is how to incorporate it in the curriculum. It could be a regular course curriculum either for M.A., or M.Phil., or the students can join the evening part time language courses now available in most of the University centres (Ref.Table.2). I have been suggesting another alternative for the last two decades. Part I Tamil for Tamil B.A., and Part II English for English B.A., in our Universities, are superfluous and silly. Instead, these parts can be devoted to the teaching of a second Indian language other than the student's mother tongues and thus equip our literature students to read and write in more than one Indian languages.

Area Studies within India

Students of History, Economics, Anthropology, Sociology and even Linguistics, confine their research programmes to their own mother tongue area and know little about similar activities and movements in other Indian States. Our educational programmes, particularly the programmes in arts and literature are state oriented and not All India oriented, and there is no attempt to study and understand the culture, the history, the economics of the people of other states. Though the expression may look odd, we may evolve a better term later, we have to organize area studies within India for our graduate and post-graduate students in History, Sociology, Anthropology etc., under which they should be encouraged and required to spend and study for an year or so in another state as part of the graduate or post-graduate programmes, like the American Wisconsin Programme in Madurai Kamaraj University. This will give our students a wider perspective, a wider exposure for objective evaluations in their subjects. Western students, even at the under graduate level, are being sent for an year or so, as a part of their study programme, to different countries to understand better the culture and the people all over the world. The American Wisconsin Tamil Programme at Madurai is one such programme for the American under graduate students from all over America. We have to evolve similar programmes for our

students within India, where students from Tamilnadu may go and study in Himachal Pradesh for an year and vice-versa as a part of their graduate or post graduate programmes. This will lead to a better national integration and the study of another Indian language for them will be obligatory, and it will be more purposeful and meaningful.

Minority languages including tribal languages

Minority language groups could be classified under three heads on the basis of the languages people speak and on the basis of their attitude towards the school languages.

1. Bilingual Mother Tongue Group

The Saurashtras of Madurai, though they constitute almost one third of the population of that city, have not any facility to learn Saurashtra either at the primary level as their mother tongue, or as the medium of instruction at the secondary stage. But the question is, do they want to learn that language at any stage in their academic career. No, they don't want to. What is the use, they ask us. It is not going to fetch for them any job and they feel that it will be a serious handicap to get employment, if they learn Saurashtram at the cost of Tamil. For groups of this type, though Saurashtram is their home language, or rather home mother tongue, Tamil is their non-home mother tongue, both being acquired from their infant childhood, simultaneously, under different social surroundings. They are as much exposed to Tamil as they are to Saurashtram from their infant days. So, actually they have their education through their mother tongue at the elementary and secondary levels of education, when they learn Tamil there. The Telugu, Kannada, Malayalam and Maharashtra linguistic minorities in Tamilnadu also feel that way. They are all infant bilingual mother tongue minorities, who want to have their education in Tamilnadu only through their non-home mother tongue-the state language. Similarly the children of the Kotas and Todas in Nilgris are exposed to the state language, Tamil, from infant childhood. The Wagli speaking tribal children in Rajasthan are similarly exposed to Hindi from infant childhood (Gnanasundaram, V. 1986,p.10). Thus the situation seems to be a common feature among the many linguistic minorities through-out India.

2. Diglossia Group

In a diglossic situation, where the distance between the spoken and written varieties is considerable, as it is in Tamil, the children carry with them only their home dialect to their Schools, where they start learning the written form. There are people who equate the teaching of the high variety of Tamil (H) in Schools with the learning of a second language. The present situation in language teaching in School is not natural, it is artificial. It is possible that the children of lower castes are socially

isolated when they start learning the 'H' variety. The text books do not try to bridge the gap between the High and Low varieties of Tamil. The contents of the text books must be within the social and environmental experience of the children. Rangan suggests that different text books may be produced for the same class taking into consideration the regional and social background of the children. (Rangan, K. 1986)

The Jenukuruba tribe in Karnataka state, speak Jenukuruba, a dialect of Kannada. But their children do not have any exposure to Kannda, and hence as infants, they have no competence in Kannda. But in the school they start learning written Kannada. (Gnanasundaram, V. 1986, p. 10)

3. Varli Type

The Varli speakers of Dafranagar and Haveli, speak at home (1) Dungar Varli and (2) Davar Varli. The School languages in the union territory are Marathi and Gujarathi. In the area where Dungar Varli is spoken Marathi is the School language and, in the area where Davar Varli is spoken, the School language is Gujarathi. The Varli childern have exposure either to Marathi or Gujarathi. They study Marathi/Gujarathi as a second language right from their elementary education (Gnanasundaram, V.p.10). We may have several such minority groups in the border areas between the several states in India.

In all these minority language groups, there is a negative feeling towards their home tongue when it comes to a question of school language, developed mainly out of the utilitarian attitude, as a result of which the parents do not want to have their children educated through their home tongue. But at the same time, all of them want it as a social token to get political gains-their minority rights etc. We have already seen the attitude of the Saurashtras, and the linguistic minorities like them, towards their two mother tongues. The home tongue is used to communicate with the family and their group members only. They do not want to learn it as a School language, because they know and say that only the non-home mother tongue will help them to get some jobs.

Nagaland has a population of 5,16,449 people with 23 indigenous groups. The defacto lingua franca for them is Nagapidgin. When it was suggested to standardise this and use it as the mother tongue for educational purposes for all the 23 indigeneous tribes, there was resistence, and the tribal communities at large did not give recognition to it, because of the negative value attributed to Nagapidgin. Primars had to be prepared independently for the 16 major indigenous tribes, to teach them their mother tongue. (Sreedhar, M.V., 1979; Gnanasundaram, V. 1986).

Three Language Formula

There are two good surveys conducted about the implementat on of the three language formula in various states. KVVL Narasimha Rao made a comparative study of the patterns of implementation of the three language formula at the Secondary School levels at different stages through out India and reported his findings (Narasimha Rao, KVVL. 1986). G.K. Panikkar and P. Kothandaraman made a survey of the teaching of Malayalam and Tamil mainly in North Indian Universities (Panikkar, G.K. and P. Kothandarman, 1978). Their findings are quite interesting and revealing.

The three language formula was first conceived of by the Central Board of Education in 1956. This was simplified and approved by the Conference of Chief Ministers in 1961 and a modified version of it was recommended in 1966, according to which two languages are required to be studied compulsorily at the higher primary stages and a third language as optional. The implication is that students in Hindi areas where mother tongue is not Hindi and children in Non-Hindi areas who have opted for English as second language, could study the official language of the Union if they so desire. The Education Commission suggested the extension of the three language formula to the Universities as well. But since it was felt to be a heavy language lead, this was given up.

Thus the three language formula went through a series of changes and the latest position of the three language formula is as follows:

1. Mother tongue or Regional language, English and Hindi for Non- Hindi region.
2. Hindi, English and another modern Indian language, preferably a South Indian language for Hindi region.

But the implementation is a failure for several reasons and Narasimha Rao gives the following reasons.

1. General opposition to a heavy language load in school curriculum.
2. Lack of motivation for the study of an additional Modern Indian language in the Hindi region.
3. Resistance to the study of Hindi in Non-Hindi region.
4. Heavy cost and effort involved in providing for the teaching of a second and third langauge for five to six years (standards VI to X).
5. Non-involvement or half hearted involvement of various state governments.

Rao reports that there is a lot of difference and diversity in the list of languages one has to learn under the three language formula, at the Secondary School stage, between the states. Except two or three states, all the other states have contributed to its failure and the Hindi regions are most responsible for its inefficient implementation. Some of the states have practically a monoligual formula. Madhya Pradesh claims to have a two language formula with Sanskrit as a second language and that too only in standards six and seven, a deceptive claim on paper. Himachal Pradesh has introduced three language formula recently. Hindi is not a compulsory language in West Bengal and Tripura. In Orissa, it is taught only from standards 8 to 10. Hariyana has a third language only for standards seven and eight. Tamilnadu has the unique two language formula - Tamil or mother tongue and English. Hindi is not compulsory in Pondicherry. In Karnataka, all students irrespective of their mother tongue, are required compulsorily to learn Kannada as the first language in schools and they could study one of the ten Indian languages or foreign languages as the second and third languages, but with no proper facilities available in schools. Several other states also provide such impractical, artifical and deceptive opportunities, just for namesake.

The situation in the Non-Hindi region is vastly different from the one in the Hindi regions. The three languages taught in the Southern states belong to three different family groups, Dravidian, Indo- Aryan (Hindi) and Anglo French (English). They are different in structure, vocabulary and script. Approximately 1/3 of their school contact hours are devoted to language study. But in the North, in Hindi area, the languages they study belong to the same family, having the same script with a large amount of common vocabulary. Inspite of such vast differences peple from the Hindi region try to draw a parellel between their language study with that of the Non-Hindi area. It looks like a political gimic and if we aim at uniform distribution of efforts throughout India, in learning languages under the three language formula, a complete reorganization of the system is required and an effective machinary to its faithful implementation.

The findings of G.K. Panikkar and P. Kothandaraman are summarized by V.I. Subramaniom in introducing the reports, as Teaching of South Indian Languages in North India under the Three Language Formula. Their surveys are confined mainly to the Universities in the North. But the three language formula applies only to the Secondary Schools and as such this title is misleading. In fact the reports are titled, *The Teaching of South Indian Languages in North Indian States, Malayalam/Tamil-A Survey Report.*

The impact of the Three Language Formula, in reference to South Indian Languages is insignificant and is least in rural areas. South Indian languages are studied mainly by South Indian migrants in cities like Delhi and Calcutta, and only

very few North Indian students have taken to it. The spread of South Indian languages in North India is mainly due to the help rendered by the Govt. of Tamilnadu, Kerala, Andhara Pradesh, Karnataka, Tirupathy Devasthanam and South Indian Language Associations. The books used are traditional and not scientifically prepared graded text books.

The Central Government and State Governments in the north have contributed very little to encourage the study of South Indian Languages. Only schools run by South Indian Associations have regular courses in South Indian Languages incorporated in the curriculum. If South Indian Languages are to be introduced in schools, several thousands of South Indian teachers - native speakers, will have to be employed there. If a fraction of what has been done for Hindi in the South is done for propogation of South Indian languages in the north, the three language formula can be implemented in the north successfully within a period of five to seven years.

The need for thousands of teachers to teach South Indian languages in North Indian Secondary Schools is a big problem if the three language formula is to be implemented honestly and sincerely. Hindi is not taught in Non-Hindi areas by native speakers of Hindi. Teachers of respective regions are trained and get qualified to teach Hindi in those regions. The Central Institute of Indian languages in Mysore has been conducting one year intensive language programmes in South Indian languages for teachers from North India. So far, it seems, about 500 teachers have been trained for Tamil alone. The institute claims that these five hundred teachers have taught Tamil to ten thousand North Indians (Rajaram-personal talk). A survey has to be undertaken to adjudge the effectiveness of this programme.

Table - 1

Population in Tamilnadu with Tamil and other languages as mother tongue

Districts	Tamil	Telugu	Kannada	Malayalam	Sowrashtra	Urudu	Marathi
Madras	1,820,274	297,188	17,703	92,081	19,913	141,896	16,794
Chengalput	2,435,409	351,209	8,215	34,749	3,828	48,848	4,503
North Arcot	3,103,986	368,494	27,749	6,137	5,091	224,613	10,474
South Arcot	3,338,050	139,677	7,425	9,055	845	66,566	1,336
Dharmapuri	1,107,156	306,205	175,882	2,425	175	73,935	6,460
Salem	2,518,298	303,778	92,348	10,677	17,997	44,680	1,189
Coimbatore	3,017,66	824,302	345,968	116,617	3,743	48,539	3,933
Nilgris	188,221	31,004	157,672	95,638	305	9,618	2,225
Madurai	3,226,045	409,952	161,506	13,538	92,843	28,464	1,517
Trichi	3,572,245	176,967	18,198	15,601	9,116	46,030	3,214
Tanjore	3,737,212	46,426	4,018	5,884	22,340	15,108	7,473
Ramanathapuram	3,584,976	216,913	34,070	3,302	15,674	3,888	507
Tirunelveli	3,047,001	125,598	5,009	6,864	6,082	7,092	265
Kanniyakumari	1,070,782	2,365	749	146,617	1,093	329	65

Source: Census of India, 1971, series 19 Tamilnadu part II c (II)

2. மொழிச் சிறுபான்மையினரின் குழந்தைகளுக்குத் தமிழ் கற்பிக்கும் நடுநிலைப்பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கான கையேடு ப.2.

Table - 2

Number of Tamils who learnt other Indian languages in Madurai Kamaraj university

		1975-76	76-77	77-78	78-79	79-80	80-81	81-82	82-83	83-84	84-85	85-86	86-87	87-88
Telugu	Cert.	4	3	3	4	3	2	3	8	4	6	10	8	4
	Dip.	nil	4	2	2	3	3	nil	3	8	nil	nil	5	5
Malayalam	Cert.	4	5	21	6	10	8	7	6	4	9	6	4	5
	Dip.	2	1	3	4	nil	4	nil	nil	5	nil	4	3	nil
Kannada	Cert.	nil	5	3	3	4	3	nil	3	3	2	4	1	4
	Dip.	1	3	3	nil	1	2	nil	nil	3	1	nil	2	3
Sanskrit	Cert.	nil	nil	6	13	6	7	3	2	5	17	7	7	12
	Dip.	nil	nil	nil	4	8	2	5	nil	nil	6	9	3	4
Total		11	21	41	36	35	31	18	22	32	41	40	33	37

Cert. Certificate Course; The above data was provided by Dr .M. Sivadasan.

Dip. Diploma Course.

BIBLIOGRAPHY

Gnanasundaram, V. *Language Use in Tribal Education: perspectives and problems*, U.G.C. National Seminar on Language Education in India, Tamil University, Thanjavur, 1986.

Narasimha Rao, KVVL. *Three Language Formula: Origin, Retrospect and Prospect.* UGC National Seminar on Language Education in India, Tamil University, Thanjavur 1, 1986.

Panikkar, G.K. P.Kothandaraman, *"Teaching South Indian Languages in North India under the Three Language Formula."* IJDL Vol. VIII, No.1, Trivandrum, 1978.

Pattanayak, D.P. *Multilingualism and Mother Tongue Education.* Oxford University Press, Delhi, 1981.

Rangan, K. *Diglossia and Problems of Teaching Tamil*, UGC National Seminar on Language Education in India, Tamil University, Thanjavur, 1986.

Sreedhar, M.V. *Language Planning for Multilingual Nagaland*, in To Greater Heights (Ed.) Pattanayak D.P. CIIL, Mysore, 1979.

திருமலை, மா. சு., மொழிச் சிறுபான்மையினரின் குழந்தைகளுக்குத் தமிழ் கற்பிக்கும் தொடக்கப்பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கான கையேடு. இந்திய மொழிகளின் நடுவண் நிறுவனம், மைசூர், ஆ.இ.

SOCIAL STRATIFICATION OF FOLK BELIEFS IN TAMIL

V. JEYA

Introduction

Folk beliefs are those in vogue among people arising out of social behaviour, interactions, mobility and the like. These beliefs often go with practices which may arise in day-to-day folk behaviour as well as interactions. The beliefs can be identified through a number of social variables including caste which are contextual to the Indian situation. There are beliefs which are exclusive to particular social groups and regions. Also there are beliefs which are common to all the different social groups and regions.

The aim of the present study is to stratify some of the distinct folk beliefs refelected in Tamil society based on social structure, as well as to identify the impact of high *vs* low in the cultural or social patterns and *vice versa*. The data for the present study have been elicited from three social communities which belong to what are high, middle and low categories respectively. A sample was taken from among people belonging to the so-called high, middle and low castes. Using a specially-designed questionniare the data were directly elicited from the informants who represent these groups.

Apart from the interview method for the data collecton, the author of this study made certain observations from these social groups and recorded some of the materials needed using this process. Those published works on Tamil folklore studies also have been used to collect some type of data required for this study. The data collected have been processed to suit the analysis which has been made by applying the methodology termed social and linguistic. This type of study has more significance from the point of view of achieving adequacy in folklore research as well as in identifying the distinctiveness of folk beliefs found in Tamil society. A study of this type may be useful for a comparative research as well as to describe the characterstic features pertaining to the practice of folk beliefs by the society concerned.

Tamil Society and Folk Culture

The Tamil language and society have behind them a very long and rich tradition dating back to the 2nd Century B.C. In the Tamil language are available written records from this period onwards and which provide ample evidence to prove that Tamil society is socially and culturally very old and rich which exhibit distinct features when compared to others. One is able to notice from the early literature available in Tamil, the existence of a folk tradition which was substantially oral existing along with a written or high literary tradition.

From the literatures of the different periods and types available in Tamil, we are able to identify the significance of this tradition in all its different forms.

There are references which show the practice of certain beliefs by the Tamil society of that period. For example,

'ituu āṅkaṉiṉiyayē paṭuum
neṭuñcuvar palliyum pāṅkiṟṟōṟṟum' *[Nar.246:1-2]*

'uṟuvatu kūṟum ciṟucen nāviṉ
maṇiyōrt taṉṉa teṅkurar
kaṉivāyp palli kāṭiran tōṟē' *[Aka.151:13-16]*

'rōkiṇiyum tiṅkaḷum kūṭiya
nāḷ tirumaṇattiṟkuc ciṟappāṉa nāḷ'

'palli atika nēram koṭṭiṉāl
nalla ceyti varum'

kākkai viṭṭiṉ arukil
kattiṉāl viruntu varum'

'pōr ceyvataṟkup pōkum poḻutō
allatu āniraikaḷaik kavarvataṟkuc
cellumpōtō viricci kēṭṭal
allatu naṟcol kēṭṭal nalla
cakuṉam eṉṟa nampikkai'

'vāl naṭcattiram tōṉṟiṉāl
nāttil tuyara campavam ēṟpaṭum'

'kālaikkaṉavil tīppaṟṟi
erivatupōl kaṇṭāl tuyara
nikaḻcci ēṟpaṭum'

'nalla kāriyam niṉaittuppōkum
pōtu māṭu allatu erutu
miraṇṭu ōṭi vantāl tīya
cakuṉam eṉṟa nampikkai'

The use of proverbs, folk songs, etc., along with the different types of folk art and craft, medicine and so on are convincing evidence providing for the existence of such tradition and culture.

Tamil society stratified and based on professional, occupational or social functions has given way to four major divisions termed Brahmin, Vysia, Kshatriya and Sudra. Even in **Tolkāppiyam** we find a reference to this effect:

Today modern society is stratified as being based on prevalent social and economic conditions, and hence we find groups economically and socially termed as 'forward,' 'backward' and 'low'. There is also another type of stratification based on class distinction namely the upper, middle and depressed.

"otal pakaiye tutu avarrulu
otalum tutum uyarantor mena"

"tane ceralun tannotu civaniya
enor ceralum ventan merre"

"melor muraimai nalvarkkum uritte"

"mannar pankin pinnor akupa"

"uyarantork kuriya otti nana"

"ventu vinai iyarkai ventan oriiya
enor marunkinum *eytitan utaitte:"*

"pourl vayin piritalum avar vayin uritte:"

"uyarntor poralvayin olukkattan" *[Tol. Akam: 28 to 35]*

This is due to the impact of modernisation and industrialisation on society.[Ghurye, 1957].

On the socio-cultural, linguistic, economic and occupational levels of society we find a number of differences among social groups. We also notice the impact of one social set-up on the other and vice versa. In folk culture too this type of stratification and impact is noticable. Hence, it becomes necessary to describe and correlate the various folk aspects of the culture of modern Tamil society.

Folk Beliefs as Myths:

Belief is nothing but an opinion or conviction. It is also explained as a confidence in the truth or existence of something not immediately susceptible to rigorous proof. It is considered as a mental attitude of acceptance or assent towards a proposition.

It is possible to indicate roughly the degrees of belief following the scale namely,

(1) surmising or suspecting

(2) opinion and

(3) conviction [**The Random House Dictionary of the English Language, P. 115**].

Belief can be of two types viz

(1) Reasonable Belief

(2) Unreasonable Belief.

The former is the one which is in accordance with the evidence. However, the degree of one's belief varies with the strength of the evidence.

A myth on the other hand is something traditional or legendary usually concerned with deities of demi-gods as well as the creation of the world and its inhabitants. It is also known as a story or belief that attempts to express or explain a basic truth. Myth is also explained as an extremely complex cultural reality which can be approached and interpreted from various, and complementary view points. Myth tells us how through the deeds of supernatural beings, a reality had come into existence, be it the whole of reality concerning the cosmos or only a fragment of the reality - an island, a species of plant, a particular kind of human behaviour, an institution, etc. Myth then, is always an account of a creation; it relates how something was produced or began to be, etc. [**Encyclopaedia Britannica, p.415**].

Because something is beyond our belief or something fails in convincing, acceptance or show of evidence, we try to explain that belief (a story, an event, etc.) as a myth. Human beings or social groups believe certain things, follow certain things, oppose certain things, accept certain things, create certain things, adopt certain things and so on for their own needs and purposes. They interact with one another, they move from one place to another, they practice certain principles in their day-to-day life and so on. Because of them, we find variations and heterogeneity in the social structure, hierarchy, behaviourism, movement, customs and habits and so on found among the social groups. These also vary from place to place or from society to society.

In this paper those folk beliefs and practices found in the regions of birth, death, marrige,disease, journeys and omens have been identified and analysed in order to present a brief description from the points of view of **structure and function.** Of these beliefs, there are certain parts which are considered as good and some others **bad.** There are references, to various **practices** which go with some of these beliefs; to **different people** associated with such practices; to **deities** in performing these practices; to certain **animals** and **household things, objects (like weapons), fire, clothes,** etc; to places in some of these beliefs; and also to certain **periods of time** (like day, month,year, etc.).

For example:

i. **People associated**: Washerman, milk vendor, bangle seller, married woman, single brahmin, etc.

ii. **Animals associated:** Cat, buffalo, donkey, snake

iii. **Actions following as sequel:** Moving, crying, etc.

iv. **Objects, etc.** Fire, flower, milk, egg, oil, firewood, laddle, white clothes, dirty clothes, etc.

v. **Deities:** local, family etc.

The Description and Function of Folk Beliefs

The section tries to present the description and function of various types of folk beliefs that have been collected by the investigator for making the present research study. The major headings under which these are present include: (1) the participants involved (sometimes relationships also) (2) the event (3) the action performed (4) the time factor (5) the significance (6) the cause/reason, etc. When the description is presented in this way one is able to identify the structural and functional aspects of the beliefs concerned, as well as the similarities and distinctive features found. The presentation also helps us to identify the soical significance and variation with reference to the practice of such beliefs (as reflected in their social set-up). It is also possible to make out certain correlations which exist between the social structure and the beliefs with the help of the above type of descriptions.

The impact of high culture on low culture and vice versa with reference to the practice of folk beliefs

Though there are a number of common features found among the various social groups in the practice of beliefs, it is not uncommon to find some distinctive features as well as the impact of one setup on the other. The so-called higher group shows distinctive practices with references to marriage, death, birth, etc., and the so-called lower groups show distinction with reference to worship, disease and fasting beliefs.

One of the striking impacts of low culture on high culture is as follows: Brahmins who belong to the higher social strata used to worship only gods and goddesses such as Civaṉ, Vishṇu, Pārvaty, Makālaṭcumi and others. They never used to enter the temples of the low caste people or worship those gods and goddesses worshipped by the people who belong to non-Brahmin groups. On the other hand people belonging to the lower strata used to worship only local deites like Māri, Muṉiyāṇṭi, Māṭacāmi, Maturaiviraṉ, Karuppaṇṇacāmi, Pēcciyammaṉ, etc. It was not a common phenomenon for these people to worship the gods and goddesses with high culture identity.

Due to various reasons and changes now taking place we find the impact of one culture on the other both the directions, that is, from **high to low** and **low to high.** In the recent past (within a ten to fifteen year period) the local deities like Māriyammaṉ could attain the status of goddess because of the enormous belief and faith shown by the non-Brahmins towards it. These people believe that the worship of **Māriyammaṉ** makes them to be hale and healthy and free from all types of diseases. Hence the **Māriyammaṉ cult** became very popular, and the number of devotees and followers drawn from all sections of the society irrespective of social strata has gradually increased.

MARRIAGE (BRAHMINS)

SUBJECT/ PARTICIPANT (1)	ACTION (2)	TIME LOCATION (3)	ADVANTAGE (4)	DISADVANTAGE (5)
Auspicious wedded women	Performing prayers (poojas)	--	Advantageous	--
Men and Women	Seeing the bride and bridegroom immediately after their nuptial night.	--	Advantageous	--
Women	Avoiding evil eye on the bride and bridegroom by offering red, yellow and green colured balls made up of boiled rice.	--	--	Disadvantageous if not performed
Women	Avoiding evil eye on the bride and bridegroom by keeping the lamp inside the pot.	--	--	"
Women	Not allowing the evil forces/spirits to get hold of the couples by pouring water from a vessel.	--	--	"

MARRIAGE (NON-BRAHMINS)

SUBJECT/ PARTICIPANT (1)	ACTION (2)	TIME LOCATION (3)	ADVANTAGE (4)	DISADVANTAGE (5)
Wedded women (auspicious)	Performing pooja by offering the nuptial dress and nuptial band (tali) to the deity.	--	Will have a long wedded life	
Women	Evading evil eye by performing pooja with a lighted pumpkin	--	--	Disadvantageous if not performed.
Women	Performing the āratti ceremony on the couples with water mixed with lime and turmeric.	--	--	"
Bride and bridegroom	If two marriages take place simultaneously in a house	--	--	One couple will prosper and the other couple will wither.
Bride	Bringing oil and soapnut powder from bride's house	--	--	Disastrous.

TRAVEL (BRAHMINS)

1. Married woman	Coming in the opposite direction	--	Good omen	--
2. Milk vendor	"	--	"	--

SUBJECT/ PARTICIPANT (1)	ACTION (2)	TIME LOCATION (3)	ADVANTAGE (4)	DISADVANTAGE (5)
3. Marriage procession	Coming in the oppsite direction	--	Good Omen	-- --
4. Corpse	"	--	"	--
5. Elephant		--		--
6. Donkey	Braying	--	"	--
7. Flower	Coming in the opposite direction	--	"	--
8. Filled up pot	"	--	"	--
9. Single Brahmin	"	-	"	Bad omen
10. Widow	"	--	--	"
11. Single chetty	"	--	--	"
12. An individual returning after attending funeral	"	--	--	"
13. Women on menstural cycle	"	--	--	"
14. An individual who has smeared oil throughout the body	"	--	--	"
15. Buffalow	"	--	--	"

SUBJECT/ PARTICIPANT (1)	ACTION (2)	TIME LOCATION (3)	ADVANTAGE (4)	DISADVANTAGES (5)
16. Cat	getting across	--	--	Bad Omen
17. Snake	"	--	--	"
18. Human being	Coming in the opposite direction with knife, stick,etc.	--	--	"
19. Human being	--	Rāku, Kētu, Emakaṇṭam, Kuḷikai and other times	--	Inauspicious for travel
20. Human being	--	Travelling along the Cūlam direction	--	"
21. Women	Leaving from her parental house to her in-law's house or from that house to the parental house on Fridays.	--	--	Disadvantageous

TRAVEL (NON - BRAHMINS)

1. Wedded auspicious women	Coming in the opposite direction	--	Good omen	--
2. Bangle vendor	"	--	"	--
3. Milk vendor	"	--	"	--
4. Prostitute	"	--	"	--
5. Virgin	"	--	"	--

SUBJECT/ PARTICIPANT (1)	ACTION (2)	TIME LOCATION (3)	ADVANTAGE (4)	DISADVANTAGE (5)
6. Corpse	Being brought in the opposite direction	--	Good Omen	--
7. Donkey	Braying	--	"	--
8. Flower	Coming in the opposite direction	--	"	--
9. Filled up pot	Come across in the opposite direction	--	"	--
10. Washerman	Coming in the opposite direction with bundle of dirty clothes.	--	"	--
11. Single Brahmin	Coming in the opposite direction	--	--	Bad omen
12. Hair Dresser	"	--	--	"
13. Single Chetty	"	--	--	"
14. Marriage party	"	--	--	"
15. Woman	Coming in the opposite direction with uncombed hair spread all over her face and head	--	--	"
16. An individual	Selling arappu(the powder of a herbal leaf used for washing hair)	--	--	Bad angury

SUBJECT/ PARTICIPANT (1)	ACTION (2)	TIME LOCATION (3)	ADVANTAGE (4)	DISADVANTAGE (5)
17. Virgin	Coming in the opposite direction	--	--	Bad angury head
18. Cat	Coming from right to left	--	--	"
19. Crow	Coming from right to left	--	--	"
20. Snake	Going across	--	--	"
21. An individual	Coming in the opposite direction with a head load of fire wood	--	--	
22. An individual	Coming with fire in the opposite direction	--	--	"
23. An individual	Standing with knife, sickle, etc.	--	--	"
24. Washerman	Coming with a bundle of washed clothes	--	--	"
25. An individual	Undertaking travel	on Sundays	--	Prohibited
26. Women	Leaving or reaching the parental house or her house	"	--	Prohibited Disastrous
27. Human beings	Undertaking travel	During Rāku, Kētu, Emakantam, Kulikai times	--	Prohibited
28. Human beings	"	In the direction of Cūlam	--	"

DISEASES (NON - BRAHMINS)

SUBJECT/ PARTICIPANT (1)	ACTION (2)	TIME LOCATION (3)	ADVANTAGE (4)	DISADVANTAGES (5)
1. Twins	Curing the sprains by rubbing	--	Advantageous	--
2. Infant	Non-stop crying	--	Giving mantric treatment will yield relief	--
3. Infant	For the diseases inflicted by the women who had abortion	--	Mantric devises will yield relief	--
4. Snake, Scorpion	Biting	--	Mantric devises will yield relief	--
5. Human beings	By offering worships and performing death rites	--	Measles and other such diseases will not attack	--
6. Human Beings	Offering the tokens of body parts	--	Diseases will be cured	--

BIRTH (BRAHMINS)

SUBJECT/ PARTICIPANT (1)	ACTION (2)	TIME LOCATION (3)	ADVANTAGE (4)	DISADVANTAGES (5)
1. Infant	--	Born in Cuvāti star	Advantageous	--
2. Infant	--	Born in Parani star	will rule the world	--

SUBJECT/ PARTICIPANT (1)	ACTION (2)	TIME LOCATION (3)	ADVANTAGE (4)	DISADVANTAGE (5)
3. Male child	--	Born in Mūlam star	will become a king	--
4. Married women	Walking around the pepal and Neem trees	--	Blessed with child	--
5. "	Offering egg and milk to snake at the ant hill	--	"	--
6. Infant	Born with the umblical cord around the neck	--	--	Disadvantageous to the maternal uncle
7. Infant	--	Born in Rōkini star	--	Disadvantageous to the maternal uncle.
8. Pregnant woman	Wearing black saree during the fifth months of pregnancy	--	Advantageous to the child	--

BIRTH (NON-BRAHMINS)

SUBJECT/ PARTICIPANT (1)	ACTION (2)	TIME LOCATION (3)	ADVANTAGE (4)	DISADVANTAGE (5)
1. Married women	Going around the pepal and Neem trees	--	Blessed with child	--
2. "	Offering milk and egg to snake at the ant hill	--	"	--
3. "	Going around the pregnant cow thrice during the time of its delivery.	--	"	--

SUBJECT/ PARTICIPANT (1)	ACTION (2)	TIME LOCATION (3)	ADVANTAGE (4)	DISADVANTAGE (5)
4. Infant	--	Born in Uttirāṭam star	Advantageous	--
5. "	--	Born in Aviṭṭam star	Highly Advantageous	--
6. Fifth female child	Birth	--	Accumulation of huge wealth	--
7. Pregnant woman	Taking a photograph	--	--	Disadvantageous.
8. Pregnant woman	Falling of a toad	--	--	Disadvantageous to child.
9. Child	--	Born in Rōkiṇi star	--	Disadvantageous to the maternal uncle
10. Child	Born with umbilical cord around the neck	--	--	Disadvantageous to maternal uncle
11. Eighth female child	Birth	--	--	Highly disadvantageous
12. Infant	Flying of a Bat	--	--	Disadvantageous
13. "	--	Born during mid-day or midnight	--	Disadvantageous
14. "	--	Born in Cuvāti star	--	"
15. "	--	Born in Kēṭṭai star	--	"
16. Female child	--	Born in Pūrāṭam star	--	"

SUBJECT/ PARTICIPANT (1)	ACTION (2)	TIME LOCATION (3)	ADVANTAGE (4)	DISADVANTAGE (5)
17. Married women	Fasting in favour of family deity	--	Blessed with child	--
18. "	Offering token cradles at the temple of the family deity	--	"	--

FASTING (BRAHMINS)

SUBJECT (1)	DAY (2)	PURPOSE (3)	ITEMS (4)	OCCASION (5)
1. Women	First day of the Tamil month Pankuni	Longivity of the husband	Dish prepared of pulses such as bengal gram, beans and tuur dhal	During Kārataiyān festival
2. Women	Third weak of Ati	To accumulate wealth and to beget child	Preparing 21 varieties of dishes	Veralatcumi festival

FASTING (NON - BRAHMINS)

1. Women	In the Tamil month Markali	Longivity of the husband	Atai, Kali and other dishes	Festival of Tiruvātirai
2. Women	Last day of the Tamil month Markali	Accumulation of wealth	Food items	Sankaranti festival
3. Women	Third weak of Ati	Accumulation of Wealth and begetting child	21 varieties of dishes	Varalatcumi festival

DEATH (BRAHMINS)

Subject	Item	Action	Time location	Advantage	Disadvantage
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)
1. Members of the house where death occurred	--	Lighting the fire in the kitchen before completing the ceremony of dissolving the ashes of the dead.	--	--	Disadvantageous
2. Auspicious wedded women	--	Buying the marriage chord (tāli)	--	--	Should not be in the vicinity
3. Members of the house where death occurred	Saltless food	Offering	Daily	--	--
4. "	Water	Keeping	"	--	--
5. "	Lamp	"	"	--	--
6. Women	--	Meeting the wife of the dead person	Within 10 days	--	Otherwise disadvantageous
7. Members of the house where death occurred	Salt-free food items	Offering to Lord Yama.	11-th day	--	--

Subject (1)	Item (2)	Action (3)	Time location (4)	Advantage (5)	Disadvantage (6)
8. Members of the house where death occured	Salt free food items	Offering in three plantain leaves to Lord Vishnu, Vasudev and the dead	Delivering to the Saunti Brahmin on the 12-th day	--	--
9. Relatives of the dead	Salted dishes	Offering	Thirteenth day of death while performing funeral rites	--	--
10. Corpse	Iron rod	Burying along with the corpse	Saturday	--	--

DEATH (NON-BRAHMINS)

Subject (1)	Item (2)	Action (3)	Time location (4)	Advantage (5)	Disadvantage (6)
1. Members of the house where death occured	--	Lighting the kitchen fire before dissolving the ashes of the dead	--	--	..
2. "	Lamp	Worshipping	For three days	--	--
3. Members of the house where death occurred	Favourite dishes	Offering	Third day	--	--
4. Relatives of the dead	Food items and three varieties of saltfree pulses	Offering	16-th day	--	--

Subject	Item	Action	Time location	Advantage	Disadvantage
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)
5. Members of the house where death occured	Grinding stone	Keep upside down	--	--	--
6. Crows	--	Fighting in front of the house	--	--	Death occurs
7. Human Beings	--	Abundant and unprecedent yield of grains and pulses	--	--	"
8. Corpse	Chicken	Burying along with chicken	Saturdays	--	Otherwise disadvantageous
9. Corpse	Mustard	Sowing the mustard seeds	--	--	The spirit of the dead will return, if not performed.

GOD WORSHIP (BRAHMINS)

	God				
Iyer	Civaṉ	--	Murukaṉ	--	Cakti
Iyengar	Vishṇu	--	Kaṇṇaṉ	--	Makaḻaṭcumi

GOD WORSHIP (NON BRAHMINS)

God (1)	Local Deity (2)	Clan Deity (3)	Family Deity (4)
Lord Civan	Māriamman	Annamār	Ancestors of the family
Lord Vishnu	Aiyanār	Tiraupati	
Lord Murukan	Karupannacāmy	Muttu Meenātchi and others	
Goddess Cakti	Mātacāmi		
Goddess Latcumi	Muniyānti		
and others	Maturaivīran Pēcciyamman and others		

This type of faith belonging to the low culture groups made the people of high culture follow the practice viz., Māriammaṉ worship. Also this trend has taken place because of the power of the deity through which the people of low culture could attain good in their life. Hence we find now an increase in this trend, where the worship of Māriyammaṉ is carried out like the one performed in the temples of the gods and goddesses of high culture.

There are even Brahmin priests who perform puja in these temples now. This is a change in worhip patterns. Also this is a clearcut case of the impact of low culture on high culture with reference to beliefs and faiths.

We also find the vice versa, that is, the impact of high culture on low culture. The people belonging to low culture in the past worshipped only local deities. As their social, economic and educational conditions improved, they started visiting places of religious importance and also started worshipping the gods and goddesses of high culture. These people thought that it was prestigious to worship such gods and goddesses as the people of high culture did. Now, we find common patterns of worship among the high and low cultures. This is clearcut evidence to show the impact of high culture on the low.

The following are some of the distinctive beliefs found among different soical groups:

A. Those found among the Brahmin group

i. Birth

1. If the child is born under the **Cuvati** star it is considered auspicious.
2. If the child is born under the **Makam** star then it will rule the world.
3. If the mother puts on the black saree during the fifth month of her pregnancy then the child will be blessed.

ii. Travel

1. If a marriage procession comes in the opposite direction then it is considered advantageous to undertake travel.
2. If a person returning from a funeral function comes in the opposite direction then it is considered disadvantageous to undertake travel.
3. The crossing of a bullock in the opposite direction is considered disadvantageous for travel.

iii. Marriage

1. Performing **'Sumangali Puja'**
2. Having a look at the newly-wedded couples immediately after their nupital night brings good luck.
3. Evading evil eye by performing the following rites:

   (a) Asking the couples to come around the red, green and yellow coloured balls made out of boiled rice,thrice and throwing them out in all the four directions.

   (b) Keeping a lamp inside a pot and evading the evil eye.

   (c) Taking the water-filled vessel round the heads of the couple as a means of evading the evil eye.

iv. Prayer

Worship of major deities alone, such as Civaṉ, Vishṇu, Cakti, Laṭcumi, Murukaṉ and others, is found among the Brahmins.

v. Death

1. Water must be kept in the front side of the house where death had occurred during the first thirteen days of the mourning period.
2. Salt-free food to be prepared daily and offered to the deity. A lit lamp and a vessel filled with water must be kept in the place of worship.
3. Wedded auspicious women should not be present in the premises where gold for **tāli** is purchased.
4. The wife of the dead person must be met and consoled within ten days of death; otherwise she should not be met for one complete year.
5. On the eleventh day of death Lord Yaman is worshipped by performing **'hōma'**.
6. Food items which were offered to Vishṇu, Vasu Dev and the deceased on the twelth day of death must be given to a Brahmin.
7. The funeral rites conclude on the thirteenth day.

vi. Fasting

1. **Kāraṭaiyāṉ Nōṉpu**

   This is performed in favour of Goddess Savitri on the first of the Tamil month of Paṅkuṇi. The object of this is longivity for the husband.

2. **Varalaṭcumi Nōṉpu**

   This is performed in favour of Varalaṭcumi during the month of Āṭi. The objective is accumulation of wealth and begetting of child.

B. Those found in the non-Brahmin group

i) Birth

1. If a married woman goes around a cow which is about to yield a calf then she will be blessed with a child.
2. Lucky is the child if it is born under the **Uttirāṭam** star.
3. Performing **'Puja'** by offering food on the floor and keeping both the hands tied together at the back helps a woman to be blessed with a child.
4. Offering a token-cradle in the family deity's temple will fecilitate the birth of a child.
5. The child should not be born during mid-day or mid-night.
6. If a toad falls on a pregnant woman then the child will be diseased.
7. If a bat flies by the side of the child it brings misfortune to the child.
8. The child born in **Cuvati** star will be ill-fated.
9. The star **pūrāṭam** is unfavourable to women.

ii) Travel

1. It is good omen if a bangle vendor, or harlot or a virgin comes in the opposite direction.
2. It is bad augury if a marriage party or a fire-wood seller, or a person with grotesque hair style comes in the opposite direction.
3. The flight of a crow from right to left is a bad omen.
4. The approach of a washerman from the opposite direction with a head load of dirty clothes is good omen.
5. The coming of a washerman in the opposite direction with a head load of washed clothes is bad omen.
6. Undertaking journeys on Sundays has to be prohibited.

iii) Marriage

1. Prayers must be offered on the day of marriage and **'puja'** performed to the **clothes** and **tali.**
2. Evading evil eyes by,

   (a) lighting a pumpkin-lamp and taking it thrice around the heads of the couple.

   (b) Taking a vessel containing water mixed with lime and turmeric thrice around the heads of the couple.

3. Taking oil and soap-nut powder from the bride's house brings ill- luck.
4. Two marriages should not be performed in one and the same house simultaneously. This brings ill-luck to one couple while the other couple prospers.

iv. Diseases

1. Sprain will be relieved if twins are made to rub it down.
2. **Mantric** treatment with neem leaf or sacred ash or holy water has to be given if the child engages in non-stop crying.
3. When a child is afflicted by some disease through a woman who had an abortion it has to be cured by using **īṭu/yantra.**
4. Persons stung by venomous snakes and scorpion have to be treated with **neem** leaves.
5. Diseases like cholera, measles, etc. occur due to divine anger/dissatisfaction.
6. Diseases will be cured by offering tokens from parts of the body etc. to the gods.

v. Worship

In addition to the major deities worshipped by Brahmins, the non- Brahmins worship several minor deities, family-deities and clan- deities.

vi. Death

1. Lamp is lit and prayers are offered for three days in the place where the death had occured.
2. On the third day the food items favourite to the dead person will be offered during prayer.
3. On the sixteenth day religious rites are performed. Three types of pulses are boiled and offered without salt.
4. If death occurs on a Saturday, along with the corpse a chicken will also be buried.
5. If two crows fight each other in front of a house death will occur in that house.
6. The grinding stone is kept up-side-down in the house where the death had occured.

vii. Fasting

1. **Tiruvātirai festival:** This is celebrated during the Tamil month of **Mārkaḻi.** Longivity of the husband is the objective.

2. **'Sankaranti' festival**: This is celebrated during 'Bogi'. Objective of this is accumulation of wealth.

From the above, we are able to notice how each of the groups possess certain distinct beliefs in respect of different domains, as well as the impact of one on the other. Though there is a quantitative difference, there exists similarities in most of the beliefs and faiths found among social groups. Inspite of the modernisation taking place in the fields of social and national development, the attitudes of people towards beliefs and faiths remain as they had been but with varying degrees of rigidity. This is evidence to proove the dictum viz. 'customs and habits hardly die'.

REFERENCES

1. Akanāṉūṟu (ed.) — Saiva Siddhantha Works Publishing Co. Madras 1975
2. Encyclopaedia Britannica — - - - - - - - - - - - - (I Edition Vol.3) London. 1968.
3. Karunakaran, K. & Bagyalakshmi, R. — **Nāṭṭuppuraviyalāyvu Nerimuraikal,** ITFA: Annamalainagar. 1989
4. Karunakaran, K. & Jawaharlal Handoo — **Folklore of India,** Bharathiar University: Coimbatore. 1988
5. Lalitha Handoo — **Folk and Myth,** CIIL, Mysore. 1988
6. Naṟṟiṇai (ed.) — Saiva Siddhantha Works Publishing Co.: Madras. 1975
7. Sakthivel, S — **Nāṭṭuppuraviyal Āyvu,** Manivasagar Pathippagam: Chidambaram. 1983
8. Somale — **Tamiḻ Nāṭṭumakkaḷin Marapum Panpāṭum,** National Book Trust : Madras. 1981
9. Tolkāppiyar — **Tolkāppiyam,** SSWPC: Madras. 1978
10. Urdang, L. (ed.) — **The Random House Dictionary of the English Language,** Allied Publishers Ltd. : Bombay 1976

அறமும் அரசு பற்றிய கோட்பாடும் நடைமுறையும்

ஆ.க. ஆனந்தநாதன்

அரசியற் சிந்தனையாளர்கள் அரசியலைப் பல முறைகளில் ஆராய்கின்றனர். கடந்த கால வரலாற்றில் அரசு எவ்வாறிருந்ததென ஆராய்வது ஒரு வித முறை. அது எவ்வாறு இருத்தல் வேண்டுமென ஆராய்வது பிறிதொரு முறை. அது எவ்வாறு இருத்தல் வேண்டுமென ஆராயும் சிந்தனையாளர்களே மெய்யியலாளர்கள்;[1] பிளேட்டோ இந்தவகையில் முதன்மையானவர். இவர் அரசிற்கு இருக்க வேண்டிய சில முதன்மையான இலட்சணங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு தமது மெய்யியல் ஆய்வை நிகழ்த்தினார். அவ்விலட்சணங்களை நடைமுறையில் காணும் பொருட்டே தமது கற்பனையில் இலட்சிய அரசை உருவாக்கினார். பிளேட்டோ 'ரிப்பப்ளிக் (Republic) (பிளேட்டோவின் அரசியல்) எனவும், தாமஸ்மூர் 'உடோபியா' (Utopia) (கி.பி.1516) எனவும் தத்தமது இலட்சிய அரசுகளை உருவாக்கிக் காட்டினர். நீதியின் அடிப்படையில் பிளேட்டோ அவ்விலட்சிய அரசைக்காணவிழைந்தார். பிற்காலச் சிந்தனையாளர்களிற் பலர், பெரும்பான்மையோருடைய மகிழ்ச்சி[2] (Greatest happiness of the greatest number of peoples) என்னும் கொள்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டு அரசியலை ஆராய்ந்தனர். வள்ளுவரும் பிளேட்டோ முதலான சிந்தனையாளர்கள் வரிசையைச் சேர்ந்தவர். திருவள்ளுவரும் பிளேட்டோவைப் போலவே அரசின் இலட்சணங்களை, அரசியல் மெய்யியலின் அடிப்படைப் பிரச்சினைகளான அரசு, இறைமை, அறம் அல்லது அரச நீதி, தண்டம், அரசிற்கும் குடிகளுக்குமிடையே இருக்க வேண்டிய தொடர்புகள் அதாவது மக்கள் ஏன் அரசுக்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டும் போன்றவற்றை ஆய்கின்றார். இவற்றை அறத்தின் அடிப்படையில் எவ்வாறு விளக்குகின்றாரென்பதை ஆய்வதே இக்கட்டுரையாகும்.

பிளேட்டோ நீதியின் அடிப்படையில் அரசின் இலட்சணங்களைத் தனது குடியரசில் விளக்கும் போது அவரது காலக் கிரேக்க சமுதாய அமைப்பையும், அரசியற் பின்னணியையும் அறியாது பிளேட்டோவின் அரசில் மெய்யியற் கருத்துகளை எவ்வாறு எம்மால் விளங்கிக் கொள்ள முடியாதோ, அவ்வாறே திருவள்ளுவரது அரசியல் மெய்யியற் கருத்துக்களையும் விளங்கிக்கொள்ள அவர் வாழ்ந்த கால அரசியல் சமுதாயப் பின்னணிகளை அறிந்திருத்தல் அவசியமாகும். தமிழர்களது அரசியல் மெய்யியல் பற்றித் திருக்குறளே விரிவாகக் கூறுகின்றது. தமிழரின் அரசியற் சிந்தனையில் அரசு, நாடு ஆகியவற்றின் தோற்றுவாய் விளக்கப் படவில்லை. பொது மக்களின் நல்லெண்ணத்தில் வேரூன்றி, பொது மக்களின் நல்வாழ்விற்காகச் செயற்படுபவனாகத் தமிழரின் அரசன் காட்டப்படுகின்றான்.

சங்க காலத்திலே முடியரசே நிலவியது. முடியாட்சி முறை தமிழ் நாட்டிலே தொன்று தொட்டு வருவது. காத்தலையும் தண்டஞ் செய்தலையும் அரசர்க்குரிய சிறந்த கடமையாகத் தொல்காப்பியர் கூறுகின்றார். புலி புறங்காக்கும் குருளை போலவும், (புறம் 42) குழந்தையைப் பேணும் தாயைப் போலவும் (புறம் 55) குடிகளை அறத்தின் வழுவாமற் பாதுகாப்பது அரசர்க்குரிய காப்பு என சங்க இலக்கியம் கூறுகிறது. 'நெல்லும் உயிரன்று, நீரும் உயிரன்று மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலை உலகம்' (புறம் 186) என்பதன் கருத்துயாதெனில் 'உயிரைக்காக்கும் நெல்லும் நீரும் உளவாவது மன்னன் முறைசெய்து காப்பின்' என்பதாகும். இதனைத் திருவள்ளுவர்,

'இயல்புளிக் கோலோச்சும் மன்னவன் நாட்ட
பெயலும் விளையுளும் தொக்கு' (குறள் 545)

என்றார். காக்கப்படும் உயிர்க்குத் துன்பம் செய்யும் மக்களையும், விலங்கையும், பகைவர்களையும் அறஞ்செய்யாத அரசையும் தண்டித்தல் அரசனுக்குரிய கடமையாகும். இதனைத் திருவள்ளுவர்,

'குடிபுறங் காத்தோம்பிக் குற்றம் கடிதல்
வடுவன்று வேந்தன் தொழில்' (குறள் 549)

என்பார். கொலைத் தண்டனையையும் வள்ளுவர் கூறுகிறார். (குறள் 550). எனினும் தண்டித்தலிலும் 'கையிகந்த தண்டம் கூடாது' என்கிறார். (குறள் 567) 'வெருவந்து செய்தல் ஆகாது' (குறள் 57-ஆம் அதிகாரம்) என்கிறார். 'கடிதோச்சி மெல்ல எறிக' என்கிறார். (குறள் 562)

தமிழர்களின் அரசியலில் அரசன் மக்களுடைய பிரதிநிதி அல்லன் அவன் தெய்வத்தின் அவதாரமாகவே கருதப்பட்டான். (குறள். 388) எனினும் அவன் மக்களுள் வேறானவன் அல்லன். அவனுடைய நிருவாகத்திலும் நீதியிலும் குடிமக்களுக்கு முழு நம்பிக்கை நிலவியது.

அரசனுடைய வெண்கொற்றக்குடை வெயில் மறைப்பதற்கில்லை, வருந்திய குடிகளினுடைய துன்பத்தை மறைப்பதற்காகும். (புறம். 35) சட்டம் இயற் றும் அதிகாரம் அவனுக்கில்லை. அறத்தையும் சமூக ஒழுங்கையும் பாதுகாப்பது அவனது கடமை. அவை அவனால் மாற்றபடுவன அல்ல. படைக்கப்படுவனவும் அல்ல. கடமையை நிறைவேற்றுவதிலே அவன் குடிமக்களுடை அன்பையும் ஆதரவையும் பெற்றான். அவன் காவலனே அன்றி ஆள்பவன் அல்லன். அதிகாரம் முழுவதும் அவனிடமே எனினும் அவன் குடிதழுவி அறிஞர்களினுடைய ஆலோசனைப்படியே நடந்து கொண்டான்.

இந்தப் பின்னணியிலே திருவள்ளுவர் அரசியல் மெய்யியலில் அரசிற்குரிய இலட்சணங்களை எவ்வாறு விளக்குகின்றாரென்பதைப் பார்ப்போம். அரசு ஏன் தோன்றியது? எப்போது எப்படித் தோன்றியது? சமூகத்திலே வல்லான் வகுத்ததே நீதியென்று வாழ்க்கை அரிதாய்விடவே, பெரிய மீனுக்குச் சிறிய மீன் இரையாகிவிடாமல் தடுக்கவும், தனிமனிதனின் ஆசைக்குச் சமூக நலன் பலியாகாமற் பார்க்கவும் ஒரு தாபனம் தேவையானபோது, தெய்வசம்மதத்தால் அல்லது மக்கள் சம்மத ஒப்பந்தங்களால் அரசன் தோன்றினானென்று தொடங்கி வள்ளுவர் அரசியல் மெய்யியலாய்வு நடத்தவில்லை. அரசன் இருக்கிறான், அவனுக்கொரு நாடிருக்கிறது, அதிலே குடிமக்கள் வாழ்கிறார்களென்ற யதார்த்தத்தின் மீதே வள்ளுவர் தமது கொள்கையை வகுக்கிறார். கற்பனை ஊகங்களிலே அவர் சஞ்சரிக்கவில்லை. சங்ககாலச் சமூக வாழ்வை அவர் எதிரொலிக்கிறார். அக்கால அரசியல் எண்ணங்களையும் இலட்சியங்களையும் அவர் பிரதிபலிக்கிறார்.

அரசு என்பதற்குத் திருவள்ளுவர் வகுத்த வரைவிலக்கணத்தை ஆராயுமிடத்து அவருடைய விரிந்த அரசியல் அறிவும், பரந்த மனப்பான்மையும் தெற்றெனத் தெளிவுபடும். அது முழுமையும் முதிர்ச்சியும் எய்தப்பெற்று ஓர் ஒப்பற்ற முற்போக்குக் கொள்கையைத் தன்னகத்துக் கொண்டுள்ளதென்பதை , அதனை ஆராய்ந்த அரசியல் மெய்யியலாளர் அறிவிக்கின்றனர். அரசு அரசாக விளங்க வேண்டின் அதற்குப் பல்வேறு உறுப்புக்கள் இன்றியமையாதன. அவற்றுள் ஒன்று குறையினும் அரசு தன் உருவிழந்து நிற்கும். இக்கால அரசியல் நூல்களில், அரசுக்கு இன்றியமையாத அம்சங்களாகக் கூறப்படுவன நான்கு.[3] ஒரு குறித்த எல்லையைக் கொண்ட நிலப்பரப்பு, மக்கள், அரசாங்கம், இறைமை என்பன திருவள்ளுவர் வகுத்த அரசுறுப்புக்கள். மேற் கூறப்பட்டவற்றிலும் மிக விரிவானவை,அவர் தமது அரசியலில் முதற்குறள் ஒன்றிலேயே அரசிற்கின்றியமையா உறுப்புக்கள் ஆறினை மிக எளிதாய் எடுத்தியம்பியுள்ளார். அவையாவன ஒரு குறித்த எல்லைகளையுடைய நிலப்பரப்பு அல்லது நாடு, ஒழுங்காகவும் அமைதியாகவும் வாழ்க்கை நடத்தும் குடிமக்கள், அரசாட்சி அல்லது பொறுப்புள்ள ஆட்சித்தலைவன், அமைச்சரவை, பொருள் அயல்நாட்டு நட்பு, தற்பாது காப்புப்படை, அரசன் ஆகியவை.

உலகத்திலுள்ள உயிர்களெல்லாம் வானத்தின் வண்மையிலே தங்கி வாழுமாறே, நாட்டுக் குடிமக்களெல்லோரும் ஆட்சியாளர்களின் செங்கோலின் கண்மையிலே தங்கி வாழ்கின்றனர். அந்தணர் போற்றும் அறநூலுக்கும் ஏனையோர் ஏற்றும் அறத்திற்கும் ஆதியாய் நின்று உலகத்தை ஆதரிப்பது அரசாட்சியேயாகும். ஆட்சித் தலைவன் முறைப்படி நாட்டைக் காவானாகில் பசுக்கள் பால் தருதலாகிய பயன் குன்றும், அந்தணரும் அறநூல்களை மறப்பர், குடிகளின் அறிவும் குன்றும். மழைத்துளி இல்லாதிருத்தல்

உலகத்திற்கு எத்தன்மைத்தோ, ஆட்சித்தலைவனின் அருளில்லாவாட்சி நாட்டு மக்களுக்கும் அத்தன்மையுடையதாகும். ஒரு நாட்டில் எவ்வகைச் செல்வச் சிறப்புக்கள் தாம் இருப்பினும் நல்லரசாட்சி இல்லாதொழியின் அச்சிறப்புக்களால் எவ்வகைப் பெருமையும் பெறலரிது. இவ்வாறு ஒரு நாட்டு மக்களின் நல்வாழ்விற்கு அரசாட்சி இன்றியமையாதது எனக் கூறுகின்றார்.[5]

திருவள்ளுவர் அரசியலில் ஒழுக்கத்தை உணர்த்துகின்றார். சமய ஞானத்தைத் தருகின்றார். ஆனால் அந்த ஒழுக்க உணர்வையும் சமயவறிவையும் அரசியலுக்கு அடிப்படையாக வலியுறுத்துகிறாரென்பதை நாம் கருதுவதில்லை. வெறும் ஒழுக்க நூலாக மட்டும் கருதப்பட்டது நமது துரத்திஸ்ட்டமேயாகும். ஒழுக்கமும் சமயமும் அரசியலால் அரண்செய்து பாதுகாக்கப்படுவனவாகும். 'மக்களுக்கு உணவின்றி உடல் நிலையாவாறு போல அரசியல் நீதியான் அன்றி உலக ஒழுக்கம் நிலைபெறாது' என்கிறார். ஏனென்றால், ஒழுங்கு முறைதவறி, எவரும் அறவாழ்க்கைக்கு ஊறிழைக்கும் பாழான செயல்களைக் கருதாவண்ணம் படைவலிகொண்டு தடுத்து அறத்தைப் பாதுகாப்பது அரசு.

திருவள்ளுவர் அறம் என்று கூறும் போது உலகியல் ஒழுக்கத்தை மட்டுமே குறிப்பிடவில்லை. அரசியல்முழுவதையுமே அவர் அறம் என்று பேசுகிறார். பலரும் கருதுவது போல விதித்தன செய்தல் விலக்கியன ஒழித்தல் மட்டும் அறம் அன்று; அல்லது காலத்திற்கேற்ற உலகநடை மட்டும் அறமன்று; மனத்துக்கண்மாசிலனாதல் மட்டும் அறமன்று; மக்கள் வாழ்வாங்குவாழும் வகைமைக்கு ஏதுவான கருவியே அறம். அதுவே அரசியல் ; பொருளும் இன்பமும் அதன் பயனேயாகும். திருவள்ளுவரின் அரசியலுக்கு அன்பும் அறமுமே அடிப்படையாகும். அங்கே வன்முறை (இம்சை), மறம் (பலாத்காரம்) என்பன இல்லை. மேலும் மனிதனுடைய அன்றாட வாழ்வினின்றும் அரசியலைத் தனியாகப் பிரித்து வள்ளுவர் பேசவில்லை. எவ்வாறு சமயமானது வாழ்க்கையோடு ஒட்டியதாய் இருக்கின்றதோ அவ்வாறே அரசியலும் வாழ்க்கையை யொட்டியது. தனிமனிதனின் நலன் வேறு, அரசியல் நலன் வேறு அல்ல என்பது வள்ளுவரது கொள்கையாகும்.

திருவள்ளுவரும் பிளேட்டோவைப் போலவே, அரசிற்கும் அடிப்படை மெய்மைகள் உண்டென்கிறார். ஒப்புரவு, வாய்மை, கொல்லாமை, அன்பு டைமை, ஒழுக்கம், அருள், புகழ், ஈகை, நடுவு நிலைமை முதலானவை அவற்றுட்சிலவாகும். இவற்றையே அவர் அறம் எனத் தொகுத்துக் காணுகின்றார்.

'தள்ளா விளையுளும் தக்காரும் தாழ்விலாச்
செல்வரும் சேர்வது நாடு' (குறள் 731)

என்னும் குறளில் வள்ளுவர் தக்காரைக் குறிப்பிடுவது தகுதி என்னும் நடுவுநிலையை வற்புறுத்தும் பொருட்டாகும். தாழ்விலாச் செல்வரைக் குறிப்பிடுவது ஒப்புரவு, ஈகை முதலாயவற்றை வற்புறுத்தும் பொருட்டாகும். மாறாது விளையும் விளைச்சலும் தகுதியால் சிறந்தகல்வியும் ஞானமும் உடைய சான்றோரும் நாளும் யாவர்க்கும் ஈயக் குறைவுபடாத செல்வம் உடையோரும் செறிந்து இயல்வது நாடு[6] என்னும் உரை இதனைத் தெளிவுபடுத்துகிறது.

இவ்வையகத்தின் கண்ணே உயிரினங்களெல்லாம் மழையின் தண்மையிலேயே தங்கி வாழ்கின்றன. அதேபோல ஒரு நாட்டின் குடிகள் அந்நாட்டு ஆட்சியாளரின் செங்கோலின் வண்மையிலேயே தங்கிவாழ் கின்றனர். ஆட்சியாளர் குடி தழுவிக் கோலோச்சுவர்; மக்களை முறைசெய்து காப்பர். குடிகளைப் பிறர் ஒடுக்காமற்காக்கவும் வேண்டும். குடிகள் செய்யும் குற்றங்களை நடுவுநிலையினின்று ஆராய்ந்து அவரவர் ஆற்றிய குற்றங்களுக்கு அளவான தண்டனைவிதித்து அவற்றால் வரும் தொல்லை களிலிருந்தும் நாட்டைக் காத்தல் ஆட்சியாளரின் கடமையாகும். உழவன் தன் வயலின் கண் நெற்பயிரின் வளர்ச்சிக்கு இடையூறாய் நிற்கும் களையைக் களைந்து பயிரைப் பாதுகாத்தல் போன்று குடிகளுக்கு இடுக்கண் விளையுமாறு வாழும் குற்றவாளிகளை ஒறுத்தல் ஆட்சியாளரின் கடமையாகும். குடிகள் கேட்டவிடத்தும் அவர்களது குறைகளைத் தீர்ப்பதிலும், ஆட்சியாளர் தாமாகவே நாட்டிலுள்ள அநீதியை ஆராய்ந்து அவரவர் குறைகுற்றத்திற்கு ஏற்றவாறு முறை செய்து குடிகளைக் காத்தல் வேண்டும். இத்தகைய ஆட்சியாளர் மக்களுக்கு இறையாவார்கள். அரியணையில் அமரும் உரிமை ஆட்சியாளர்க்கு அதிகார முறையாலோ, பிறப்பு வழியாலோ, இறைவழியாலோ பெறப்பட்டதன்று. கடமையாற்றான் பெற்றதாகும். அவர் குடிகளுக்குத் தாம் ஆற்றுவதற்குரிய கடமையாகிய தொழில் கெடாமல் கண்ணோட்டம் உடையராய் இருப்பாராகில் அஃதே அவர் தம் அரசுரிமைக்கு ஏற்ற ஏதுவாகும்.

முடிமன்னனுக்கென்று வகுத்துக்கூறிய அவருடைய நெறிமுறைகள் குடி மக்கட்கு உரியவையாக உள்ளன.

'குடிதழீஇக் கோலோச்சும் மாநில மன்னன்
அடிதழீஇ நிற்கும் உலகு' (குறள் 544)

என்றும் கூறும் போது 'மன்னன்' என்பதை மட்டும் விட்டுவிட்டு வேறு சொல் கூறுவோமானால் இன்றைய குடியாட்சியிலே எந்த நாட்டுத்

தலைவனுக்கும் அது பொருத்தமான ஒன்றாக இருக்கிறது. குடிதழீஇக் கோலோச்சும் ஒருவனுக்கு, குடிமக்களைத் தழுவி ஆளுகின்ற ஒருவனுடைய ஆணைக்கு, இந்த உலகம் கட்டுப்படும். அவனை இவ்வுலகம் போற்றும் என்று சொல்கின்ற இக்கருத்து ஆழ்ந்து சிந்திக்கத்தக்கதாகும். சூது வேண்டாம். குடிக்காதேஎன்பன எல்லாம் அறத்துப்பாலில் சேரத்தக்கவை அல்லவா? புத்தர் பேச வேண்டிய பொன்மொழிகளை இங்கே அரசியல் தலைவர் ஏன் பேச வேண்டும்? இப்படியெல்லாம் எண்ணிப்பார்க்க இடம்தருகின்றது. ஆகவே திருவள்ளுவர் பிளேட்டோவைப் போல நன்கு சிந்தித்துப் பார்த்துள்ளார்.[8] நல்ல குடிகளாய் மக்கள் இல்லையானால் நல்லாட்சி நடைபெறாதென்ற கருத்திற்கு அவர் அரண் செய்துள்ளாரென்று தோன்றுகிறது. அரசன் நல்லவனாக இருந்தால் மட்டும் நாடு எல்லாம் நன்றாகிவிடும் என்பதில்லை. குடிமக்களும் நல்லவர்களாக விளங்க வேண்டுமென்றால் இந்தக் குற்றங்களுக்கெல்லாம் இந்த ஆட்சி இடம்தரக் கூடாது என்பது போன்ற ஒரு தெளிவு திருக்குறளில் பிறக்கின்றது.

"அறம்" என்ற தமிழ்ச்சொல் வாழ்வின் அடிப்படை ஒழுககத்தைக் குறிப்பதாகும்.[9] அறம் என்பது ஒழுங்கு எனப் பொருள் படுமாயின் திருக்குறள் அனைத்துமே அறத்தைக் கூறுவனவாகும். ஒவ்வொருவருக்கும், ஒவ்வொன்றிற்கும், ஒவ்வொரு செயலுக்கும் ஓர் ஒழுங்கு முறை (தருமம்) காட்டப்பட்டுள்ளது. அரசியலில் இவ்வொழுங்கை நிலைநாட்டி முறைசெய்ய அரசிற்கு இறைமை இன்றியமையாதது; அறக்கோட்பாட்டைச் சமூகத்தில் நிலைநாட்ட இது அரசிற்கு அவசியமாகத் தேவைப்பட்டது. அரசன், அரசியலில் பல்வேறு அம்சங்களுக்கு மட்டுமே நடுநாயகமாக நிற்பவன் அல்லன். சமுதாயம் முழுமைக்கும் அடிப்படையாக நிற்பவன். அறத்தையும், ஒழுக்கத்தையும் அடிப்படையாகக் கொண்டுதான் சமுதாயம் அமைய வேண்டுமென்பது திருவள்ளுவர் கொண்ட அடிப்படையான உண்மை. சமுதாயம் ஒரு வகையில் அரசனை அடிப்படையாகக் கொண்டு விளங்கியதென்றால், மறுவகையில் அறத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு விளங்கியது; சமுதாயத்தையும் அறவொழுக்கங்களையும் ஒன்றாகப் பிணைத்திருக்கும் பாலம் இறைமைக் கோட்பாடுதான். அரசன் என்னும் கோட்பாட்டில் தவறோ, சிறுமையோ நிகழ்ந்து விட்டால், அறவொழுக்கங்கள் இல்லாத சமுதாயமும், பின்பற்றப்படுவதற்குச் சமுதாயம் என்று ஒன்று இல்லாத அறவொழுக்கங்களும் பயனற்றவை. ஆகவேதான் திருக்குறளில் இறைமைக்கு இத்துணை முக்கியத்துவமும் சிறப்பும் அளிக்கப்படுகின்றது.

முந்நூற்றெண்பது குறள்களிலே அறிவுறுத்திய அந்த அறநெறி பொருட்பால் முழுவதும் ஊடுருவியுள்ளது. ஆனால், அரசியலுக்கு ஏற்றவாறு அதை ஓரளவு மாற்றியமைத்திருக்கின்றாரென்று கூறலாம். அறநெஞ்சம்

அவரைவிட்டு நீங்கவில்லை. 'வினைத்தூய்மை' என்ற ஒரு அதிகாரம் சிறந்த எடுத்துக் காட்டாகும். செய்யும் செயல்கள், தூயசெயல்களாக இருக்க வேண்டுமென்று கூறுகின்றார். நீ பிறரை அழவைத்துத் தேடும் செல்வம்அது உன்னை அழ விட்டு ஓடிப்போகும் என்கிறார். 'அழக்கொண்ட எல்லாம் அழப்போம்'ஏதோ ஒன்றை நம்புகிறார். ஓர் அறத்தின் கட்டளை இருக்கின்து. அறம் கொல்லும் என்றும் அறம் சூழும் சூழ்ந்தான் கேடு என்றும் கூறும் கொள்கைகளை மறக்காத நெஞ்சினராக இங்கே விளங்குகின்றார். 'சலத்தால் பொருள் செய்து ஏமார்த்தல்' வேண்டாமென்று கூறுகின்றார் நன்மைகளை எப்படியாவது பெற வேண்டுமென்ற அரசியல் போக்குக்கு மாறாக இருக்கின்றார் திருவள்ளுவர்.

படையும், படைமாட்சியும் இகலும் எல்லாம் கூறிய பிறகு அதே திருவள்ளுவர் இவ்வாறு கூறுகின்றாரே என்று எண்ணும் போது வியப்பாக உள்ளது. ஆனால், தகாத வழியிலே ஒரு செயலைச்செய்து, வஞ்சனையான ஒரு செயலைச் செய்து, அறநெறிக்கு மாறுபட்ட மாசான ஒரு செயலைச் செய்து அதனால் அரசியலில் பெரு நன்மையைப் பெறலாம் என்று விரும்பினால், 'வேண்டாம் அந்த நன்மை' என்று கூறுவார் போல 'வினைத்தூய்மை' என்ற அதிகாரத்திலே 'பழிமலைந்து எய்திய ஆக்கத்தின் சான்றோர் கழிநல்குரவே தலை' என்று கூறுகின்றார். பழியான வழியிலே பெறுகின்ற ஒரு பெரிய ஆக்கத்தை விட, நன்மையை விட, சான்றோர்கள் போற்றுகின்ற நெறியில் வாழ்ந்து வறுமையை மேற்கொண்டு வாழலாம் என்கின்றார். ஒருநாடு ஏழைநாடு என்று சொல்கின்ற ஓர் அரசன் தன் நாட்டை ஆண்டுகொண்டு ஆனால் தன் குடிமக்களை மட்டும் நல்லவர்களாக வைத்திருப்பானானால் அத்தகைய அரசனைத் திருவள்ளுவர் போற்றுவார் போல் தோன்றுகிறது. 'ஈன்றாள் பசிகாண்பான் ஆயினும் செய்யற்க சான்றோர் பழிக்கும் வினை' அற உலகத்திலே வாழ்கின்ற சான்றோரைத் தான் திருவள்ளுவர் இங்கே கொண்டுவந்து மீண்டும் காட்டுகின்றார். உன்னுடைய பெற்ற தாய் பசித்திருப்பாளானாலும் கூட, வேண்டாமென்று இந்த உறுதியையும் வலியுறுத்துகின்றார். ஆகவே தீயவர்களைக் கொல், நாட்டில் தகாதவர்களை ஒழித்துவிடு என்று கூறிய திருவள்ளுவர் உனக்கு உன்னுடைய நாட்டின் ஆட்சியிலே வலிமையான ஒரு பகைவருமானால் கொஞ்சம் பொறுத்திரு, விட்டுக்கொடுத்திரு, ஆனால், அதனுடைய பகை அவ்வளவுவலிமையாக இல்லை என்றால் தீர்த்துவிடு ஒரேயடியாக என்று சொல்கின்ற திருவள்ளுவர், இங்கே தகாதவழியிலே சென்று நீ பெறுகின்ற ஆக்கத்தை விட அதை இழந்து துன்பப்படுவதே மேல் என்று வற்புறுத்து வாரானால், எப்படித்தான் இவரது கொள்கையை இயைபு படுத்துவதென்பதை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும்.

திருவள்ளுவரின் அரசியற் கருத்துகளில் சிலவற்றையே இங்கே கண்டோம். அறம், இறைமை, நாடு, அரசு போன்றவற்றின் அடிப்படைக் கருத்துகளையும் , குறிக்கோள்களையும்,அவற்றைச் சமூகம் பின்பற்ற வேண்டிய தேவையையும், பின்பற்றினால் வரும் இன்பத்தையும் பயனையும் எல்லா மக்களுக்கும் விளக்கினோம். திருவள்ளுவரின் அரசியலை ஓர் ஒழிக்கவியலாகவோ. அதாவது மனிதப் பண்பாடு நடத்தைகள் பற்றி ஆராயும் ஒரு சிறந்த மெய்யியலாக்வோ கருதுவது மிகவும் சிறந்தது. திருக்குறள் சமஸ்கிருத மொழி நூல்களில் சிறந்ததாகக் கருதப்படும் அர்த்த சாத்திரம், கிரேக்க மொழியிலுள்ள பிளேட்டோ (Republic), அரிஸ்டாட்டில் (Politics), மக்கியவில்லி ("Prince"), கொப்பின் லெவியாதான் (Mill on Refresehtative Government) (மல்லின் பிரதிநிதித்துவ அரசாங்கம்) ஆகியோர் நூல்களோடு ஒப்பிடும் போது, ஏதாவது ஒருவர் மற்றொருவரின் கருத்துக்களைத் தழுவியிருப்பது போலவோ அல்லது ஒருவரது கருத்தோடு மற்றொருவரது கருத்து ஒற்றுமை யேற்பட்டால் அதைக் கொண்டு ஒருவர் மற்றொருவரின் கருத்துக்கு வித்திட்டிருக்கலாம் அல்லது ஆதிக்கம் செலுத்தி இருக்கலாமென்றோ ஊகித்து ஆதாரமற்ற கருத்துக்களைக் கூறுவதில் ஒருவிதப் பயனும்மில்லை இந்நூல்களெல்லாம் ஒரு தனிக்கருத்து ஒரு குறிப்பிட்ட குறிக்கோள் அல்லது இலட்சியத்துக்காக எழுதப்பட்டவையாகும். உதாரணமாக அரத்தசாத்திரம் ஒரு நாட்டை யார் ஆளவேண்டும். அது எவ்வாறு ஆளப்படவேண்டும், பல்வேறு ஆட்சித்துறைகளை எவ்வாறு அமைக்க வேண்டும், இறை வசூலிப்பது எப்படி, குற்றவாளியை எவ்வகையில் தண்டிப்பது, அரசு ஊழியர்களைத் தேர்ந்தெடுப்பது எவ்வாறு, இலஞ்சம் எத்தனை வகைப்படும், இவை போன்ற நிர்வாக நிறுவனவமைப்பைக் கூறும் ஆட்சியியலாகவும் இயங்குகின்றது. திருக்குறள் அத்தகைய விவகாரங்களில் அதிகமாகத் தலையிடவேயில்லை. திருக்குறளில் ஆட்சிக் கலைக்கு அதிக இடமில்லையென்றே கருதலாம். ஒரு வேளை ஆட்சிக் கலையின் அமைப்பையும் .நடைமுறையையும் விரிவாகக் கூற முற்பட்டால் அரசியலின் அடிப்படைத் தத்துவங்களின் முக்கியத்துவம் குறைந்துவிடுமெனக் கருதி, திருவள்ளுவர் அவற்றிற்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கவில்லையோ? அது போன்றே தமிழகத்தில் அன்று நடைமுறையில் இருந்தஅல்லது வள்ளுவர் கருதும் சட்டம் யாது, சட்டத்தின் அதிகாரம் யாது என்பவை போன்ற கருத்துகளைக் எம்மால் காணமுடியவில்லை. எனவே திருக்குறள் ஓர் இலட்சிய நூல்; மற்றவை செயல் முறைக்குகந்த நடை முறையைக் குறிப்பிடும் நூல்களேயாகும்.

இன்னும் கூறப்போனால் திருக்குறள் கூறும் அறம், அறம் போன்ற கருத்துகளுக்குச் சமஸ்கிருத மொழி இலக்கியங்களில் வரும் தருமம் (Dharma), பிளேட்டோ கூறும் நீதி (Justice) போன்ற கருத்துகளையும் சமமானதாக ஒப்பிட்டுக் கூறியதில் குறையொன்று மில்லாதிருந்த போதிலும்,

பிளேட்டோ[10] அழுத்தம் திருத்தமாகக் கூறிய சாக்கிரட்டீஸின் சீரிய, தத்துவமான 'Virtue '(ஒழுக்கம், நன்மை, நலம், நேர்மை, தகுதி, நற்குணம் முதலியன) 'Virtue is Knowledge' என்பதோடு, அரசியல் மெய்யியலின் தந்தையாகப் போற்றப்படும் அரிஸ்டாட்டில் கூறிய "The Idia of the Good" "Good life" போன்ற கருத்தை ஒப்பிடுவது மிகவும் சிறந்ததாகும். 'Virtue', 'Good' என்ற பொருளில் அறம் என்ற கருத்தைக் கொள்வோமானால், ஒரு நாடு மக்களின் அறவாழ்க்கைக்கு மிகத் தேவை என்பதை அறியும் போது திருவள்ளுவர் அரசியல் மெய்யியலின் தந்தையாகிய அரிஸ்டாட்டிலையும் மிஞ்சிவிடுகின்றார். திருவள்ளுவரைப் பிற அறிஞர்களோடு ஒப்பிட முற்படும்போது இவ்வடிப்படைக் கருத்துகளையும் மனத்திற் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

அடிக்குறிப்புகள்

1. Political Philosophy Antony Quinton, pp. 20-22 (1967)
2. The State in Theory and Practice, H.J. Laskai, London, George Allen & Unwin Ltd., 1935
3. அரசியல் கோட்பாடுகள், என்.ஜீ. இராஜகோபால், புக்ஸ் (இந்தியா) பிரைவேட் லிமிடெட், சென்னை, 1960. பக் 30-31
4. படை, குடி,கூழ், அமைச்சு,நட்பரண், ஆறும
   உடையான் அரசருள் ஏறு : (குறள்.381)
5. வானோக்கி வாழும் உலகெல்லாம் மன்னவன்
   கோல்நோக்கி வாழும் குடி (குறள் 542)

   அந்தணர் நூற்கும் அறத்திற்கும் ஆதியாய்
   நின்றது மன்னவன் கோல் (குறள் 543)

   ஆபயன் குன்றும் அறுதொழிலோர் நூல்மறப்பர்
   காவலன் காவான் எனின் (குறள் 560)

   துளியின்மை ஞாலத்திற்கு எற்றற்றே வேந்தன்
   அளியின்மை வாழும் உயிர்க்கு(குறள் 557)

   ஆங்கமை வெய்தியக் கண்ணும் பயமின்றே
   வேந்தமை வில்லாத நாடு (குறள்740)
6. நாடென்ப நாடா வளத்தன நாடல்ல
   நாட வளந்தரு நாடு (குறள் 739)

உறுபசியும் ஓவாப் பிணியும் செறுபகையும்
சேரா தியல்வது நாடு (குறள் 755)

7. ஓர்ந்து கண்ணோடாது இறைபுரிந்து யார்மாட்டும்
தேர்ந்து செய்வதே முறை (குறள் 541)

இறைகாக்கும் வையக மெல்லாம் அவனை
முறைகாக்கும் முட்டாச் செயின்(குறள் 547)

குடிபுறங் காத்தோம்பிக் குற்றங் கடிதல்
வடுவன்று வேந்தன் தொழில் (குறள் 549)

முறைசெய்து காப்பாற்றும் மன்னவன் மக்கட்கு
இறையென்று வைக்கப் படும் (குறள் 388)

நாடொறும் நாடி முறைசெய்யா மன்னவன்
நாடொறும் நாடு கெடும் (குறள் 553)

கொடையளி செங்கோல் குடியோம்பல் நான்கும்
உடையானாம் வேந்தர்க் கொளி (குறள் 390)

கடுமொழியும் கையிகந்த தண்டமும் வேந்தன்
கடுமுரண் தேய்க்கும் அரம் (குறள் 567)

8. பிளேட்டோவின் அரசியல் அல்லது நீதியை பற்றிய ஆராய்ச்சி, வெ. சாமிநாத சர்மா, பிரபஞ்ச சோதிப் பிரசுராலயம், புதுக்கோட்டை, 1964, பக். 118.

9. 2-ஆம் அனைத்துலக தமிழாராய்ச்சி விழா மலர். P/1 The concept of Justice in Tirukkural by M. Shanmugasubramaniam

10. மேல்நாட்டு அரசியல் கோட்பாடுகள், சூரிய நாராயணன் தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனம், 1976, பக் 19-20

உசாத்துணை நூல்கள்

1. அரசியல், இராசகோபாலன், தமிழ் நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனம், சென்னை, 1960.

2. இரண்டாம் அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி விழா மலர், சென்னை, 1968

3. சாந்திபர்வம் (மகா பாரதம்) 15, 4-9, கணபதிசாஸ்திரிகள் 1912. Printed at the Vaijayanti Press, 32, Mount Road, Madras.

4. திருக்குறள், பரிமேலழகர் உரை, கழக வெளியீடு, சென்னை, 1967.

5. பதினெண்கீழ்க்கணக்குச் சொற்பொழிவுகள்; கழக வெளியீடு சென்னை 1, 1966.

6. பல்கலைப்பழந்தமிழ்; (பொதுப்பதி)சஞ்சீவி.ந., சென்னைப்பல்கலைக்கழக வெளியீடு, 1974.

7. பிளேட்டோவின் அரசியல் அல்லது நீதியைப் பற்றிய ஆராய்ச்சி; (மொழி) சாமிநாத சர்மா, வெ., பிரபஞ்சசோதிப் பிரசுராலயம், புதுக்கோட்டை, 1964.

8. மேல்நாட்டு அரசியல் கோட்பாடுகள், சூரியநாராயணன், தமிழ் நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனம், 1976.

9. Political Philosophy: Antony quinton, Oxford University Press, 1967.

10. The State in Theory and Practice: H.J. Laski, London, George Allen & Unwin Ltd, 1935.

வல்லிபுர் விஷ்ணு ஆலயம் : ஒரு வரலாற்றாய்வு

செ. கிருஷ்ணராசா

இன்று தமிழ் மக்களது வரலாற்றுத் தொடர்ச்சியைத் தேடிக் கண்டறிய வேண்டிய ஒரு பெரு முயற்சியில் ஆய்வாளர் ஈடுபட்டுள்ளனர். இச்சூழலில் யாழ்ப்பாணப் பகுதியில் மேற்கொள்ளப்படும் பழைய நகரங்களைப் பற்றிய முதனிலையாய்வுகளும் அகழ்வாய்வுகளும் பல புதிய கருத்துகளையும் சான்றுகளையும் தருபவையாக அமைகின்றன. அச்சான்றுகளின் அடிப் படையில் பழைய யாழப்பாணத்தின் வரலாற்றுத் தொடர்ச்சியைக் கண்டு கொள்ளும் வாய்ப்பும் ஏற்பட்டுள்ளது. இவ்வழியே யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டின் கிழக்குக் கரையோரத்தில் அமைந்து காணப்படும் வல்லிபுரம் என்னும் புராதன தலம் பற்றிய இச்சிறு கள ஆய்வும், யாழ்ப்பாண வரலாற்றிற்கு ஒரு புதிய தொடர்ச்சியைத் தருவதாக அமையலாம் அப்புதியதொடர்ச்சியின் போக்கினையும், வளர்ச்சிநிலையினையும் வல்லிபுரம் விஷ்ணு ஆலயத்தின் தோற்றம், தன்மை, அதன் வளர்ச்சிப் போக்கு என்ற மூன்று நிலைகளிலிருந்தும் நோக்கிக் கொள்ளலாம்.

விஷ்ணு வழிபாட்டு மரபின் தொன்மை

வல்லிபுரத்தில் அமைந்துள்ள விஷ்ணு கோவிலின் தோற்றத்தினைப் பற்றி ஆராயப்புகுமுன் தென் ஆசியாவில் விஷ்ணு வழிபாட்டின் தொன்மையைப் பற்றிச்சற்று நோக்குவது பொருத்தமானதாகும். இந்து சமயத்தின் முப்பெரும் பிரிவுகளில் காலத்தால் முற்பட்டது சைவமே என்பதனை மறுப்பதற்கில்லை. அடுத்த நிலையில் வைணவமே முக்கிய பங்கு வகித்து வந்தமையைக் காணலாம். இருந்தும் தென்னாசியாவில் காலத்தால் முற்பட்ட இந்துகோவில் அமைப்பின் மரபினைப்பார்க்கும் போது விஷ்ணுவுக்குரிய கோயில் ஒன்றின் அழிபாடுகளையே வட மேற்கிந்தியாவில் உள்ள பெஸ்நகர் என்ற இடத்தில் காணமுடிகிறது. தொல்லியல் ரீதியாகப் பார்க்கும் போது தென்னாசியாவில் முதன் முதலாக அமையப்பெற்ற இவ்விஷ்ணு கோவிலின் அமைப்பே காலத்தால் முற்பட்டது என்பதனை உறுதிப்படுத்தக்கூடியதாக உள்ளது. கோவில் அழிந்துவிட்ட போதிலும், அக்கோவிலின் மையப்பகுதியில் நாட்டி வைக்கப்பட்ட கருடத்தூண் ஒன்றும், அத்தூணில் பொறிக்கப்பட்ட பிராகிருத சாசனமுமே இன்றும் அங்கு வாசுதேவனுக்காக ஒரு கோயில் எடுப்பிக்கப் பட்டிருந்தமைக்குச் சான்றாக அமைகின்றன. அச்சாசனத்தின் பிரகாரம் கிபி.1 ஆம் நூற்றாண்டுக்கும் சற்று முற்பட்ட காலப்பகுதியில் வாசுதேவனுக்கான அக்கோயில் அங்கு அமைக்கப்பட்டது என்பதனை உறுதிப்படுத்தலாம்.

ஒருவேளை சிலர் காலத்தால் முற்பட்ட சதபதப்பிராமணத்தினை கோயிற்கட்டிடக்கலைமுறை தொடர்பாக எடுத்துக்காட்டி, விஷ்ணு கோவிலுக் குரியதாகப் பரிந்துரை செய்யப்பட்ட விதிகளின் அடிப்படையில் விஷ்ணு வழிபாடானது தென்னாசியாவில் காலத்தால் முற்பட்டது என வாதிடலாம். அதன் பிரகாரம் விஷ்ணு வழிபாட்டின் தொன்மையை கி.மு. 5 ஆம் நூற்றாண்டுக்குரியதாகவோ அல்லது அதற்கும் முற்பட்ட வேதகாலப் பகுதிக்குரியதாகவோ கொள்ளலாம். ஆனால் இதுவரையில் அவ்வழிபாட்டு மரபு தொடர்பாகக் கிடைக்கப்பெற்ற தொல்லியற் சான்றுகளின் அடிப் படையில் நோக்கும் போது தென்னாசியாவில் கி.பி.1 ஆம் நூற்றாண்டுக்கும் சற்று முற்பட்ட ஒரு காலப்பகுதியிலிருந்தே மக்கள் மத்தியில் விஷ்ணு வழிப்பாடு ஒரு முக்கிய இடத்தினைப் பெற்று வந்திருக்கின்றது எனக் கூறலாம்.

இவ்வாறு கி.பி.1 ஆம் நூற்றாண்டினைத் தொடர்ந்து விஷ்ணு வழிபாட்டு மரபு, குப்தர்களுடைய காலத்தில் மேலோங்கிய நிலையைப் பெற்றுக் கொண்டது. கி.பி. 3ஆம் நூற்றாண்டுக்கும் கி.பி. 6ஆம் நூற்றாண்டுக்கு மிடையே உள்ளநான்கு நூற்றாண்டுக்கால பண்பாட்டு மறுமலர்ச்சியில் வைணவ மரபு மிகவும் உச்சமான நிலையை பெற்றுக் கொண்டது. வைணவக் கோயிற் கட்டிடக்கலை மரபுகளும் வைணவ விக்கிரகவியலும் அதியுயர்ந்த வளர்ச்சி நிலைகளைப் பெற்றிருந்தன. இக்காலத்திலேயே தென்னிந்தியா, இலங்கை, தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் விஷ்ணு வழிபாட்டு மரபு பரந்து வேரூன்றி, மக்கள் மத்தியில் செல்வாக்குச் செலுத்தத் தொடங்கியது. குப்தர் காலத்தில் வைணவ விக்கிரகவியலில் ஏற்பட்டிருந்த அதியுன்னத வளர்ச்சிநிலை பக்கம்பக்கமாக பௌத்தக்கலைமரபிலும் குறிப்பாக மகாயானப் பௌத்தக் கலை மரபில் பெரும்தாக்கத்தை ஏற்படுத்தி நின்றது. இதனால் விஷ்ணுவின் விக்கிரகவியலைப் போன்று நிற்கின்ற இருக்கின்ற சயனநிலைகளில் புத்தர் சிற்பங்களும் உருவாக்கப்பட்டன. புத்தர் விஷ்ணுவின் ஓர் அவதாரம் என்ற கருத்தும் இக்காலத்தில் நன்கு மேலோங்கியிருந்தது. இவ்வளர்ச்சி நிலை காரணமாக மகாயான பௌத்தசமயம் பரவிய இடங்களிலெல்லாம் விஷ்ணுவுக்கெனவும் தனித்துவமான பிரகாரம் அமைக்கப்பட்டு, வழிபாடுகள்ஆராதனைகள் நடத்தப்பட்டன. மகாயானப் பௌத்த மையங்களில் புத்தருடைய உருவ அமைப்பு முழுவதுமே வைணவ விக்கிரகவியலுக்குரிய இலட்சணங்களை வெளிப்படுத்துவதாக அமைந்தன. இதனாலேயே இலங்கையிலும் இன்றுவரை பௌத்த-வைணவ வழிபாட்டு மரபுகள் ஒன்றுக்குள் ஒன்று மயங்கி வருவதனைக் காணலாம்.

ஆனால் தமிழ் நாட்டினைப் பொறுத்தமட்டில் இம்மயக்க நிலையைக் காண்பது பெரிதும்அரிதாகும். காரணம் பல்லவர் காலத்தில் ஏற்பட்டிருந்த

பக்திப்பிரவாகமானது வைதீக சமயப் பிரிவுகளில் ஒன்றான வைணவத்தினை அவைதீகமார்க்கமான பௌத்தத்திலிருந்து வேறுபடுத்திவிட்டது. இருந்தும் ஆழ்வார்களுடைய பாசுரங்களிலிருந்து விஷ்ணுவுக்கும் புத்தருடைய அற்புதச் செயல்களுக்குக்குமிடையிலான தொடர்புகளையும் ஒற்றுமைகளையும் காணமுடிகிறது. பௌத்த ஜாதகக் கதைகளில் புத்தர் அன்னப்புள் வடிவம் கொண்டு பறந்ததாகக் குறிப்பிடும் அதே செய்தியினைத் திருமங்கையாழ்வார் விஷ்ணு அன்னப்பறவை வடிவம் கொண்டு மேலே பறந்து சென்றதாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். மேலும் சோழர்காலத் தமிழகத்தில் நாகபட்டினத்தில் பல பௌத்த விகாரங்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. சூடாமணி பன்மவிகாரம் அவற்றுள் சிறப்பானதாகும். இங்கிருந்து புத்தருடையதும் விஷ்ணுவுடையதுமான பல வெண்கல விக்கிரகங்கள் அண்மைக் காலங்களில் மீட்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. இலங்கையிற் கூட சோழர்களுடைய ஆட்சிக் காலத்தில் திரியாய் என்னுமிடத்தில் அமைக்கப்பட்டிருந்த தமிழ்ப்பௌத்தப் பள்ளியிலிருந்து புத்தருடையதும் விஷ்ணுவுடையதுமான வெண்கலச்சிலைகள் மீட்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. இலங்கையைப் பொறுத்தமட்டில் விஷ்ணு வழிபாடும் (மகாயான) பௌத்தமரபும் இணைந்து செயற்பட்ட, செயற்படுகின்றவிதம் தனித்துவம் வாய்ந்தது என்றே கூறவேண்டும். இப்பின்னணியிலேயே இலங்கையில் விஷ்ணு வழிபாடு தொடர்பாக நோக்கவும் வேண்டியுள்ளது.

இலங்கையில் விஷ்ணு வழிபாட்டு மரபு

இலங்கைத்தீவின் காவற்தெய்வமான விஷ்ணு வணங்கப்பட்டு வந்த மரபின் பின்னணியில் தெற்கில் தெவுந்தரவிலும், வடக்கில் வல்லிபுரத்திலும், கிழக்கில் கதிரவெளியிலும், மேற்கில் உடப்பிலும் புராதன விஷ்ணு கோயில்கள் அமைக்கப் பெற்றிருந்தன. இரண்டு பிரதான நிலைகளில் விஷ்ணு வழிபாடு இங்கு மக்கள் மத்தியில் முக்கிய பங்கெடுத்திருந்தது. ஒன்று, முற்றிலும் இந்துப் பண்பாட்டுச் சூழலில் விஷ்ணு வழிபாடு குறிப்பிட்ட மையங்களில் மேலோங்கியிருந்துள்ளமையைக் கண்டு கொள்ள முடிகிறது. அனுராதபுரம், பொலநறுவை, கண்டி, புத்தளம் ஆகிய மையங்களில் இந்துப் பாரம்பரியத்தின் பின்னணியில் விஷ்ணு வழிபாட்டு மரபுகள் பின்பற்றப்பட்டிருந்தன. பொலநறுவையில் அகழ்ந்து வெளிப்படுத்திய இந்துக்கோயில்களில் ஐந்து விஷ்ணு கோயில்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அவை சோழர் இலங்கையை ஆட்சி செய்த காலப்பகுதியில் அமைக்கப் பட்டிருந்தன என்பது தொல்லியலாளரின் முடிவாகும். இதேபோன்று கந்தளாயிலும் இந்து மரபின் பின்னணியில் விஷ்ணு கோயில் ஒன்று அமைந்திருந்ததற்கான தொல்லியற் சான்றுகள் கிடைத்துள்ளன. மிகவும் அண்மைக்காலத்தில் கிளிநொச்சியில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட "சந்தனவேணு கோபாலன்" வடிவிலான விஷ்ணுவின் கருங்கற்சிலையானது அங்கும் இந்து

மரபின் பின்னணியில் விஷ்ணு கோயில் ஒன்று இருந்ததற்கான சான்றாக அமைந்துள்ளது.

இரண்டாவது நிலையில், பௌத்தப் பாரம்பரியப் பின்னணியில் பேணப்பட்டு வந்த விஷ்ணு வழிபாட்டு மரபின் தன்மையை இங்கு விரிவாக நோக்குதல் வேண்டும். யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டினைப் பொறுத் தவரையில் விஷ்ணு வழிபாட்டு மரபின் தொன்மை, தமிழ்ப்பௌத்தப் பாரம்பரியத்தின் வளர்ச்சியின் தொடர்ச்சியாகக் காணப்படுவதனால் விரிவானமுறையில் அத்னை இங்குத் தெளிவுபடுத்தல் வேண்டும்.

இந்நிலையிற் பொன்னாலையில் உள்ள வரதராஜப் பெருமாள் கோயில், பருத்தித்துறையிலுள்ள வல்லிபுர ஆழ்வார் கோயில், பூத்தூரில் இருந்து மறைந்த விஷ்ணு கோயில், கந்தரோடையில் இருந்து மறைந்த விஷ்ணு கோயில் ஆகிய மையங்களின் வளர்ச்சி, அவை பகைப்புலமாகக் கொண்டுள்ள பகுதியின் பழமையான பண்பாட்டு வெளிப்பாடு ஆகியனவற்றை நோக்கும்போது தமிழ்ப்பௌத்தத்தின் செல்வாக்கினை நன்கு கண்டுகொள்ளமுடிகிறது.

உண்மையில் தென்னிந்தியாவில் கிருஷ்ணா நதியின் முகத்துவாரப் பகுதியை உள்ளடக்கிய ஆந்திர கலைமரபுக்குரியதான பௌத்தத்தின் இயல்புகளையே இங்குத் தமிழ்பௌத்தமரபு தொடர்பாகக் காணமுடிகிறது. இதனைத் திட்டவட்டமான தொல்லியல், இலக்கியச் சான்றுகள் வாயிலாக வல்லிபுரம் விஷ்ணு ஆலயத்துடன் தொடர்புபடுத்திய வகையில் கண்டு கொள்ளலாம். இவ்வாறு வல்லிபுரத்தில் விஷ்ணு வழிபாட்டு மரபு ஒன்று தனித்துவம் பெறத் தொடங்கியதற்கு முற்பட்ட நிலையில் அப்பிராந்தியம் பெற்றிருந்த சமூக, சமயத் தொடர்புகளின் முக்கியத்துவத்தினை தமிழ்நாட்டுடன தொடர்புபடுத்திய வகையில் 'மணிமேகலை' என்னும் தமிழ்ப்பௌத்தக் காவியத்திலிருந்து ஆதாரங்களைக் காட்டிச் செல்லலாம்.

வல்லிபுரமும் மணிபல்லவமும்

காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலிருந்து நேர்தெற்கே 36 காதம் தொலைவில் நெடுமணல் குன்றங்களுள் அமைந்திருக்கின்ற மையமே வல்லிபுரமாகும். இவ் வல்லிபுரத்துடன் இணைந்த பரந்த நிலப்பரப்பினை வல்லிபுரக் குறிச்சி என்ற கிராமமும் பல்லப்பை என்ற கிராமும் உள்ளடக்கியுள்ளன. பல்லப்பை என்ற கிராமத்தினுள் முதனிலையாய்வில் ஈடுபட்டபொழுது அது ஒரு புராதான பழம்பெருங்கிராமம் என்பது வெளிப்படையாயிற்று. பல்லப்பை என்ற கிராமத்தின் ஒரு சிறு பிரிவே புலோலி என இப்பொழுது வழங்கப்படும் கிராமமாகும். இம்மூன்று கிராமங்களையும் உள்ளடக்கிய பெருமணற்பரப்பினையே மணிமேகலையில் வரும்

மணிபல்லவம் என்ற இடப்பெயர் குறித்து நின்றது என்பது அண்மைக்காலங்களாக் மேற்கொள்ளப்பட்டு வந்த மேலாய்வின் மூலமாகக் காணமுடிந்தது. பல்லப்பை என்ற கிராமத்தின் பெயரானது மணிபல்லவம் என்பதில் உள்ள 'மணி' விடுபட்டதன் பின்னர் மருவி வழங்கப்பட்ட இடப்பெயராகக் கொள்ளலாம். இவ்வாறு கொள்வதற்கு அடிப்படையாகக் கிடைத்துள்ள வேறு புறச்சான்றுகளையும், மணிமேகலையில் இடம் பெறும் சில அகச்சான்றுகளையும் இங்கு எடுத்துக் காட்டுவது பொருத்தமாகும்..

'மணிபல்லவம்' என்பதில் உள்ள 'பல்லவம்' தற்காலத்தில் வழங்கப்படுகின்ற 'பல்லப்பை' என்ற கிராமத்தினைக் குறித்து நிற்கின்றது எனக் கொள்வதற்குக் கிடைத்த இரண்டு முக்கியமான புறச்சான்றுகளை இங்கு எடுத்துக்காட்டுவது எதிர்கால ஆய்வுக்குப் பயன் தரும்.

1. வல்லிபுரத்திலிருந்து பெற்றுக் கொள்ளப்பட்ட பொற்சாசனத்தில் இடம்பெறும் 'மணிபடகரஅதன' என்பது.

2. புலோலி என்னுமிடத்திலிருந்து பெற்றுக்கொள்ளப்பட்ட அமராவதி அல்லது ஆந்திரக்கலை மரபில் உருவான புத்தரின் கருங்கற்சிற்பம் ஒன்று.

வல்லிபுரக் கோயிலிலிருந்து பெற்றுக் கொள்ளப்பட்ட பொற்சாசனம் தொடர்பான கருத்துமோதல்கள் ஒருபுறமிருக்க, அதில் இடம்பெறும் 'மணிபடகர அதன' என்ற இடப்பெயரினை, பல்லப்பை என்ற பெயருடன் தொடர்புபடுத்திக்காட்ட முயற்சிக்கலாம்.

பேராசிரியர் வேலுப்பிள்ளை அவர்கள் 'படகர அதன' என்பதனை வடகரை அதனில்' என வாசிக்க முடியும் என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார். இருப்பினும் பொற்சாசனத்தில் இடம்பெற்றுள்ள 'படகர அதன' என்ற பெயரினைத் தற்காலப் பல்லப்பை என்ற இடப்பெயருடன் அடையாளம் காண்பது சரி என ஏற்றுக் கொள்ளப்படுமாயின் மணிமேகலைக்கும் வல்லிபுரத்திற்குமிடையிலான தொடர்பினைத் தமிழ்ப் பௌத்த மரபின் அடிப்படையில் உறுதிப்படுத்திக் கொள்ளலாம். இதன் அடிப்படையில் வல்லிபுரம் என்ற மையத்தின் வரலாறானது மிக நீண்டதாகவும் காலத்தால் மிகமிகப் பழமை வாய்ந்ததாகவும் அமையும். அவ்வாறான ஒரு பழமையான மையததில்ல் - நகரத்தில் - திராவிடப்பண்பாட்டின் அம்சங்கள் இடையீடு இன்றித் தொடர்ச்சியான முறையில் வளர்ச்சி பெற்று வந்திருந்தன என்பதும், அவ்வாறான பண்பாட்டுப் பாரம்பரியமொன்றின் வளர்ச்சி நிலை, முதலில் பெருங்கற்காலத் திராவிட மக்களுக்குரியதாகவிருந்து பின்னர் அச்சமூகத்தின் வளர்ச்சி நிலையில் அவர்கள் பௌத்தத்தைத் தழுவியவர்களாகவும் அதன் பின்னர் பௌத்தம் குன்றத் தொடங்கிய நிலையில் அதனுடன் இணைந்து

காணப்பட்டிருந்த வைணவ மரபினை மத்திய காலத்திலிருந்து தழுவிக் கொண்டனர் என்பதனையும் காணலாம். கி.பி.15ஆம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட 'கோகில சந்தேசய' என்ற சிங்கள குயில்விடு தூதுப் பிரபந்தத்தில் வட இலங்கையிலிருந்த இரண்டு பிரதான விஷ்ணு கோயில்கள் பற்றிய குறிப்பு இடம் பெற்றுள்ளது. இவற்றுள் ஒன்று பொன்னாலையிலுள்ள வரதராஜப் பெருமாள் கோயில் ,என்பது வெளிப்படையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. மற்றையது வல்லிபுரத்தில் அமைந்துள்ள விஷ்ணு கோவிலாகவே இருக்கவேண்டும் என்பது வரலாற்றாசிரியர்களது கருத்தாகும். கி.பி 15ஆம் நூற்றாண்டினைத் தொடர்ந்து இலங்கையின் கரையோர மாகாணங்கள் போர்த்துக்கீசல் ஒல்லாந்தர் ஆகியோரின் மேலாதிகத்துக்குள் வந்தமை காரணமாக பல இந்துக் கோயில் களும், அம்மரபினைப் பேணிவந்த நிறுவனங்களும் அழிக்கப்பட்டன. அந்நிலையில் வல்லிபுரத்தில் அமைந்த விஷ்ணு கோயிலும் போத்துக்கீசர், ஒல்லாந்தர் ஆகியோரது கலையழிவுக் கொள்கைக்குட்பட்டிருக்கலாம். வல்லிபுரக் கோவிலையடுத்து அமைந்துள்ள மணற்பரப்பிலிருந்து காலத்துக்குக் காலம் பெற்றுக் கொள்ளப்படுகின்ற ஏராளமான போர்த்துக்கீச - ஒல்லாந்தர் (V.O.C.) நாணயங்களை ஆதாரம் காட்டி அக்கூற்றினை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ளலாம்.

மணிபல்லவமும் பெருங்கற்கால மக்களும்

வல்லிபுரத்தின் வரலாற்றுத் தொடர்ச்சியை, பல்லப்பை அதன் புரதன வடிவமான 'மணிபல்லவம்' என்பதனூடாக நோக்குவதற்கு உதவுமாயின், அதன் வரலாற்றுத் தொடக்கத்தையுமே மறுவளமாக எடுத்துக்காட்ட உதவும் எனலாம். இவ்வகையில் மணிமேகலை என்ற நூலில் மணிபல்லவம் தொடர்பாகச் சித்திரிக்கப்படுகின்ற சில அகச்சான்றுகள் வல்லிபுரத்தில் காணப்படுகின்ற புறச்சான்றுகளுடன் ஒப்புநோக்கத்தக்கவை. அவை பின்வருமாறு:

அ) 'ஊர்திரை தொகுத்த உயர்மணல் புதைப்ப
ஆய்மலர்ப் புன்னை அணிநிழற் கிழார்' (காதை 35 வரி 158-174)

ஆ) 'மணிபல் லவத்திடை தன்உடம்பு இட்டு' (காதை 14 வரி 99-104)

இ) 'மணிபல் லவத்திடை மன்னுயிர் நீத்தோன்'... (காதை 15 வரி 16)

ஈ) 'துறையும், துறைசூழ் நெடுமணல் குன்றமும்' ... (காதை 8 வரி 35)

உ) 'விரைமரம் உருட்டும் திரைஉலாப் பரப்பின்
முடக்கால் புன்னையும் மடல்பூந் தாழையும் "(காதை 8 வரி 1-9)

ஊ) "அறல்விளங்கு நிலாமணல் நறுமலர் பள்ளி" ... (காதை 8 வரி 1-8)

எ) "நாகர் துயர்கெட நடப்போய் நின்அடி" ... (காதை 11 வரி 68)

ஏ) "பொன்அணி நேமி வலம்கொள் சக்கரக்கை
மன் உயிர் முதல்வன்" (காதை 13 வரி 57-58)

ஐ) "நீல மாக்கடல் நெட்டிடை அன்றியும்
காலை ஞாயிறு கதிர்விரித்து முளைப்ப" (காதை 8 வரி 1-8)

மணிமேகலையில் மணிபல்லவம் தொடர்பாக ஆபுத்திரன் கதையில் விவரிக்கப்பட்ட சில தொடர்கள் மணிபல்லவத்தில் நாகர், ஆயர், வேள், இடையர் ஆகிய திராவிட இனத்தினர் மத்தியில் நிலவியிருக்கக்கூடிய பெருங்கற்கால சவ அடக்குமுறைகளை நினைவூட்டுவனவாக அமைந்துள்ளன. அத் தொடர்களுள் முக்கியமான "உயர் மணல் புதைப்ப", "தன் உடம்பு இட்டு", "மணிபல்லவத்திடை மன்னுயிர் நீத்தோன்" என்பன வல்லிபுரப் பிராந்தியத்தில் காணப்படுகின்ற திராவிட சவ அடக்குமுறையான பெருங்கற்கால ஈமக்கிரியை முறையை ஒத்திருக்கின்றன. இத்தகைய தன்மையைக் கொண்ட பரப்பானது பெருமணற் குவியல்கள்-குன்றங்களைக் கொண்டதாகவும், கடற்கரையோரமானதாகவும் அதி வேகமான திரை வீச்சினால் விரைமரங்களை உருட்டுகின்ற தன்மையைக் கொண்டதாகவும், மடல் பூந்தாழைகளைக் கொண்ட "தாழையடி" யாகவும் காணப்பட்டது என மணிமேகலை சித்திரிக்கின்றது. இப்பின்னணியானது பெருமளவுக்கு வல்லிபுரப்பிராந்தியத்தினையே குறித்துள்ளது என அங்குக் கிடைக்கும் புறச்சான்றுகள் வாயிலாகக் குறிப்பிட்டுக் கொள்ளலாம். தற்பொழுது வல்லிபுரம் விஷ்ணு ஆலயம் அமைந்திருக்கின்ற மையத்திற்குத் தென்கிழக்குத் திசையில் 2 மைல் தொலைவில் பெருங்கற்கால இடுகாடு ஒன்று காணப்படுகின்றது என்பதும் அதற்கண்மித்த மையங்களில் இன்று வரைக்கும் சமாதிகோயில்களை அமைக்கின்ற பண்பு தொடர்ந்து வந்திருக்கின்றது என்பதும் இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது.

யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டினைப் பொறுத்தவரையில் காலத்தால் முற்பட்ட மனித நடமாட்டம் காணப்பட்ட பகுதிகளுள் வல்லிபுரமும் ஒன்றாகும். தற்பொழுது வல்லிபுர விஷ்ணு ஆழ்வார் கோவில் அமைந்திருக்கின்ற மையத்திலிருந்து தென்கிழக்குத்திசையில் உள்ள பகுதி தொல்லியல் அகழ்வாய்வுக்குரிய இடமாகக் காணப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது. தென்கிழக்கே நாகர்கோவிலுக்கும், வல்லிபுரத்திற்குமிடைப்பட்ட இப்பகுதி யிலிருந்து பெற்றுக் கொள்ளப்பட்ட தொல்லியற்சான்றுகள் அக்கருத்தினை உறுதி செய்கின்றன. இங்கிருந்து பெற்றுக் கொள்ளப்பட்ட கி.மு. 6ம்

நூற்றாண்டுக்குரிய வெள்ளி உலோகத்தாலான அச்சுக்குத்தப்பட்ட நாணயமொன்று (Punch-Marked-coin) அண்மையில் கிடைத்திருப்பது என்பது அப்பகுதியின் மனித நடமாட்டத்தின் பரிணாமத்தினை உறுதிப்படுத்த உதவுவதாக அமைகின்றது. மேலும் கிறிஸ்தாபதத்திற்கு முற்பட்ட லக்சுமித் தகடுகள் (Luxmi Plaque) பல்லவ, சோழ நாணயங்கள், சேது நாணயங்கள், அராபிய போத்துக்கீசிய-டச்சு நாணயங்கள் என்பனவும் பல்வேறு அளவுகளில் கிடைத்தவண்ணமுள்ளன. இவை வல்லிபுரம் பிராந்தியமானது தென்னிந்தியாவுடனும் மேற்குலகுடனும் தரை-கடல் வழிவந்த மார்க்கங்களில் வர்த்தக முயற்சிகளில் ஈடுபட்டிருந்தது என்பதனை உறுதிப்படுத்த உதவுகின்றன. தென்னிந்தியாவுடன் வர்த்தக முயற்சிகளில் ஈடுபட்டதன் அடிப்படையில் ஆந்திர தமிழகப் பண்பாட்டுச் செல்வாக்கு இங்கு ஏற்பட்டது என்பதனை உறுதிப்படுத்தும் சான்றுகளும் எமக்குக் கிடைத்துள்ளன. முதலில் ஆந்திர கலைமரபின் செல்வாக்கினுள் உட்பட்ட நிலையில் தமிழ்ப்பௌத்தப் பாரம்பரியமொன்றினை உருவாக்கியிருந்த இம்மையத்தின் அப்புராதன வடிவத்தினை மணிமேகலையில் வரும் மணிபல்லவக்காட்சிகளில் இருந்து கண்டு கொள்ளலாம். அவ்வாறான ஒரு நிலை, பின்னர் தமிழ் நாட்டில் ஏற்பட்டிருந்த பக்தி இயக்கத்தின் பின்னணியில் (கி.பி.7ம் நூற்றாண்டினைத் தொடர்ந்து) பௌத்தம் செல்வாக்குக் குன்ற அதனுடன் இணைந்திருந்த விஷ்ணு வழிபாட்டு மரபானது மேலோங்கிய ஒரு நிலையை அப்பகுதி மக்களிடத்தில் பெற்றுக் கொண்டது எனலாம். மணிமேகலையிற் கூட மணிபல்லவத்தில் விஷ்ணு வழிபாட்டு மரபு இருந்ததற்கான அகச்சான்றும் கிடைத்துள்ளது.

"பொன்அணி நேமி வலம்கொள் சக்கரக்கை
மன்உயிர் முதல்வன்" (காதை 13 வரி 57-58)

என்று ஆபுத்திரன் கதையில் மணிபல்லவம் தொடர்பாகக் கூறப்படும் பொழுது விஷ்ணுவைப் பற்றிய குறிப்பும் இடம்பெற்றுள்ளது. இங்கு அவதானிக்கவேண்டிய முக்கியமான அம்சம் "வலம்கொள் சக்கரக்கை" என்பதாகும். இன்றுவரைக்கும் வல்லிபுரத்தில் வலம்கொள் சக்கரத்தினையே வைத்து வழிபாடு நடத்தப்பட்டு வருவதனையும், அச்சக்கரமானது அங்குள்ள நீலப்பெருசமுத்திரத்தின் மீது மிதந்து வந்ததுஎன்ற ஐதீகம் நிலவுவதனையும் காணலாம். எனவே வரலாற்று மரபினை நோக்கும் போது "சக்கரம்" விஷ்ணு வழிபாட்டிற்கும், பௌத்த வழிபாட்டு மரபிற்கும் பொதுமையான ஓர் அம்சமாக இருந்து வருவதனையும், ஒருவேளை இச்சக்கர மரபு தென்னிந்தியாவில் கிருஷ்ணா நதியின் முகத்துவாரப் பகுதியை உள்ளடக்கியுள்ள ஆந்திரக் கலைமரபிலிருந்து கொண்டு வரப்பட்டதாகவும் இருக்கலாம். ஆந்திர மாவட்டத்தில் பௌத்த, விஷ்ணு வழிபாட்டு

மரபானது இரண்டும் ஒன்றுடன் ஒன்று கலந்த நிலையில் வளர்ச்சியடைந்துஇருந்தமையினையும் பின்பு இன்றைய நிலையில் அங்கு விஷ்ணு வழிபாட்டு மரபே மிகவும் மேலோங்கிய நிலையில் செல்வாக்குப் பெற்றிருப்பதனையும் காணலாம். அத்தகைய ஒரு பாரம்பரியத்தினையே வல்லிபுரமும் அன்றும் இன்றும் கொண்டிருந்துவருகின்றது. இதனாலேயே இலங்கையில் எந்தவொரு மையத்திற்கும் கொடுக்கப்பட்டிருக்காத முக்கியத்துவம் வல்லிபுரத்திற்குக் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது என்பதனை அங்கிருந்து கிடைக்கப்பெற்ற ஒரேயொரு பொற்சாசனப் பதிவிலிருந்து உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

லவல்லியும் மணிமேகலையும்

தட்சிணைகைலாசபுராணத்தில் வரும் லவல்லி, மணிமேகலை என்ற பௌத்தக் காவியத்தில் வரும் மணிமேகலை ஆகியோர் இருவரும் துறவு வயப்பட்ட கன்னிப்பெண்களாகச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளனர். மணிமேகலை என்ற நூல் தோற்றம் பெற்றுப் பலநூறு வருடங்களின் பின்னரே தட்சிணைகைலாசபுராணம் தோற்றம் பெற்றது எனலாம். இந்நிலையில் மணிமேகலையுடன் 'மணிபல்லவம்' என்ற மையமும் லவல்லியுடன் வல்லிபுரமும்இணைத்துக் காட்டப்படுவதும் இவற்றினிடையே காணப்படும் ஒற்றுமைத்தன்மையும் ஆராயப்படத்தக்கன. இவ்விரு ஐதீகங்களிலும் அவரவர் முற்பிறப்பு நிலைகள் எடுத்துக்காட்டப்பட்டிருப்பதும் அவதானிக்கத்தக்கது. எனவே ஒரே மையத்தில் நிகழ்ந்த இரு சம்பவங்களாக ஐதீகமட்டத்தில் இதனை எடுத்துக்கொள்ளலாம். அவ்வாறாயின் மணிபல்லவமும் வல்லிபுரமும் ஒரே மையத்திற்கிடப்பட்ட இரு வேறு பெயர்கள் எனக் கொள்ளலாம். இதில் முதலாவது காலத்தால் முற்பட்டது. மற்றையது பிற்பட்டதாகும்.

முடிவுரை

வல்லிபுரம் என்ற புராதன நகரம் மணிமேகலை குறித்து நிற்கும் மணிபல்லவமே என்ற கருத்தினை இன்றைக்குப் பல தசாப்தங்களுக்கு முன்னர் 'வரகவிஞகவும் நுண்மாண் நுழைபுலம் மிக்கானாகவும்' விளங்கிய கந்தமுருகேசனார் முன்வைத்திருந்தார். அவருக்குப் பின்னர் அக்கருத்தினை ஓரளவுக்காவது கிடைத்துள்ள இலக்கியதொல்லியற்சான்றுகள் வாயிலாக வலுவூட்டுவதற்கு முயற்சி இங்கு மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. அம்முயற்சியின் பிரதான நோக்கம் வல்லிபுரத்தில் அன்று தொட்டு இன்றுவரைக்கும் தமிழ்ப் பாரம்பரியமொன்று வளர்ச்சியடைந்து கொண்டு வந்திருக்கின்றது என்பதனை வெளிப்படுத்துவதாகும். தென்புலோலியூர் மு. கணபதிப்பிள்ளை தமது நூலொன்றில் வல்லிபுர விஷ்ணு வழிபாட்டின் பரிணாமத்திற்கு அடிப்படையாக விளங்கியிருந்திருக்கக் கூடிய 'சக்கரன்'

வழிபாட்டினைப்பற்றி (சக்கரன்-இந்திரன்; மக்கள் வணங்கிவரும் இந்துக் கடவுளர்) விளக்கியுள்ளார். சக்கரன் வழிபாடு பின்பு 'சக்கர' வழிபாடாக மாற்றமடைந்து சக்கரத்தினை ஆயுதமாகக் கொண்ட விஷ்ணு வழிபாடாக பரிணமித்தது என்று அவர் குறிப்பிடுகின்றார். அவர் கொடுத்த இவ்விளக்கத்தினை ஒருபுறத்தே கொண்டு மணிமேகலையில் வரும் மணிபல்லவத்தில் இந்திரனுடைய நடவடிக்கைகளை நோக்குவோமாயின் மேலும் பல விளக்கங்களை வல்லிபுரம் பற்றிப் பெற்றுக் கொள்ளலாம். மணிமேகலையில் கூறியுள்ளதன்படி இந்திரன் மணிபல்லவத்திற்கு வந்து தனக்கு ஏற்பட்ட 'பிரம்மஹத்திதோஷத்தினை' நீக்குவதற்காக, பரமேசுவரி பீடம் ஒன்றினை உருவாக்கி வழிபட்டான் என்பதனை அறியலாம். தட்சிணகைலாசபுராணத்தில் வல்லிபுர மான்மியத்தில் வரும் குறிப்பின்படி லவல்லி என்ற கன்னிகை தனது நாகசாபத்தினை நீக்குவதற்காக வல்லிபுரத்திற்கு வந்தாள் எனக் கூறப்படுவதனைக் காணலாம். பௌத்தமரபின்படி புத்தருடைய இரண்டாவது வருகை மணிபல்லவத்தில் இரண்டு நாக அரசர்கள் பீடம் ஒன்றிக்காக (சிம்மாசனம்) போராட்டம் மேற்கொண்ட பொழுது அதனைத் தீர்த்து வைப்பதற்காக அமைந்திருந்தது என்பதனையும் காணலாம். இவ்வாறு பல்வேறு மரபுகள் குறிப்பிடும் இச்சம்பவங்கள் பற்றி தொடுத்து நோக்கும் பொழுதும், இப்பிராந்தியத்தில் இருந்து பெற்றுக் கொள்ளப்பட்ட தொல்லியல் ஆதாரங்களைக் கொண்டு நோக்கும் பொழுதும் ஒரு பொதுமையானமுடிவுக்கு வரமுடிகிறது. அதாவது வல்லிபுரமும் அதன் பின்னணி நிலமும் (Hinter Land) தமிழ்ப் பாரம் பரியத்தின் தொடர்ச்சியான வளர்ச்சிமையமாக இருந்து வந்துள்ளது என்பதும் ஆனால் தமிழரல்லாத ஏனைய மொழிபேசும் (சிங்களவர் உட்பட) இனத்தினரும் வந்து சென்றிருக்ககூடிய ஒரு யாத்திரை மையமாக விளங்கி வந்தது என்பதனையும் காணமுடிகிறது. அந்நிலையில் அம்மையத்தில் அவ்வவ்வினத்தினருடைய காணிக்கைப் பொருட்கள் சேர்வதனையும் அவை காலாகாலமாக ஆலயத்தில் வைத்துப் பாதுகாக்கப்பட்டுக் கொண்டு வரப்படுவதையும் காண்பது இயல்பு. அக்காணிக்கைப் பொருட்கள் பௌத்த மரபினைச் சேர்ந்தவையாகவும் வைணவ (இந்து) மரபினைச் சேர்ந்த வையாகவும் இருப்பது இத்தகைய மையங்களில் ஒரு பொது வியல்பாகும். இதற்கு வல்லிபுர விஷ்ணு ஆழ்வார் கோவிலும் விதிவிலக்கல்ல.

துணை நூல்கள்

1. ஆபுத்திரனும் அமுதசுரபியும், கதிரித்தம்பி,சி.ஆ, 1980
2. 'மணிமேகலையின் பௌத்தம்', வானமாமலை, நா, ஆராய்ச்சி, இதழ் 2, பக்கம் 159-188, 1969.
3. யாழ்ப்பாணக் குடநாட்டிலுள்ள பிரதான தொல்லியற்றலங்கள், கிருஷ்ணராசா, செ, சிறப்புக்கலைமாணித் தேர்வுக்குச் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட ஆய்வுக்கட்டுரை (பிரசுரிக்கப்படாதது) யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம் 1979.
4. வல்லிபுரம், ஒரு தொல்லியற் களஞ்சியம், சிவசாமி.வி, சங்கமம், மலர் 1, இதழ் 4, பக்கம் 12-16, 1975.
5. ஸ்ரீ வல்லிபுர ஆழ்வார் சுவாமி கோவில் திருக்குட முழுக்குமலர், ஸ்ரீ வல்லிபுர ஆழ்வார் சுவாமி கோவில் மகாசபை, 1977.

கலித்துறையின் வகைகள்

த. ராஜேஸ்வரி.

கலித்தாழிசை, கலித்துறை, கலிவிருத்தம் என்பன கலிப்பாவின் இனங்கள் ஆகும். அடிதோறும் ஐந்து சீராய் நான்கடியாய் வருவன கலிநிலைத்துறை. இதைக் கலித்துறை என்றும் கூறுவர்.

கலிநிலைத்துறை

கலிநிலைத்துறை பற்றி யாப்பருங்கலவிருத்தி [1] யாப்பருங்கலக் காரிகை [2] வீரசோழியம் [3] இலக்கண விளக்கம் [4] தொன்னூல் விளக்கம் [5] முத்து வீரியம் [6] அறுவகை இலக்கணம் [7] முதலிய இலக்கண நூல்களும் காக்கை பாடினியார் [8] அவிநயனார் [9] மயேச்சுரர் [10] போன்ற இலக்கண ஆசிரியர்களும் தெளிவாக இலக்கணம் வகுத்துள்ளதைக் காணலாம்.

மேலே கூறியவற்றுள் தண்டபாணி சுவாமிகள் இயற்றிய அறுவகை இலக்கணம் கலித்துறையின் ஈற்றுச்சீர் கனிச்சீராக வரும் என்றுரைக்கின்றது. இதற்குச் சான்றாக,

'அயில்வேல் எடுத்தம்பொன் மயிலேறி யென்நெஞ்ச கத்தெய்தியே
வெயில்மேய புழுவில்து டிக்கச்செய் வினைநோயின் வேர்கெல்லுவாய்
கயிலாய மலைநாதர் புதல்வாநல் வயலூர்க்க ருஞ்சோலைசூழ்
சயிலாதி பா!கீரன் முதலோர்தொ டுக்குந்த மிழ்ச்செல்வனே

(பழனித் திருவாயிரம்-நான்மணிமாலை - 14)

என்னும் பாடலைப் ப.வெ. நாகராஜன் அவர்கள் தம் நூலில் (வண்ணச்சரபம் தண்டபாணி சுவாமிகளின் அறுவகை இலக்கணம் உரையுடன் , பக். 290) காட்டியுள்ளார். இப்பாடலின் ஒவ்வொரடியிலும் ஈற்றுச்சீர் கனிச்சீராக அமைந்திருப்பதைக் காணலாம்.

அடிதோறும் பொருள் முடிந்து அடிமறியாய் [11] ஐஞ்சீர் நாலடியாய் வரும் கலித்துறைப் பாடல்களைக் 'கலிமண்டிலத்துறை'என யாப்பருங்கல விருத்தியும், 'மண்டிலக்கலித்துறை' என வீசோழியமும் கூறுகின்றன.

காப்பியக் கலித்துறை

வீரசோழியும் 121-ஆம் காரிகையின் உரைப்பகுதியின் இறுதியில் 'இனிக் கலித்துறையைக் கோவைக் கலித்துறை என்றும் காப்பியக்கலித்துறை என்றும்

இரண்டாக்குவர் எனக் கொள்க?' என்று கூறிய உரையாசிரியர் 122-ஆம் காரிகையின் உரையில்,

'மூன்றான் பெருமைக்க ணின்றான்முடி வெய்து. காறு
நன்றே நினைந்தான் குணமேமொழிந் தான்த னக்கென்
றொன்றானு முள்ளான் பிறர்க்கேயுறு திக்கு ழுந்தான்
அன்றே யிறைவ வைன்றாள்சர ணாங்க ளன்றே'

(குண்டலகேசி, கடவுள் வாழ்த்து)

என்ற பாடலைக் காப்பியக் கலித்துறைக்கு உதாரணமாகத் தந்துள்ளார். ஆனால் அதன் இலக்கணம் என்ன என்பதை விளக்கவில்லை.

சீவக சிந்தாமணியின் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடலுக்கு நச்சினார்க்கினியர் 'மூவா முதலா' [12] என்னும் கவி முதலியன தாழம்பட்ட வோசையான் விருத்தமாயும் சீர்வரையறையானும் மிகத் துள்ளிய வோசையானும் துறையாயும் கிடத்தலின் இதனை விருத்தக் கலித்துறை யெனல் வேண்டும்'' என்று கூறியுள்ளார். இதற்கு உ.வே. சாமிநாதையர் "விருத்தக் கலித்துறையென ஒருவகைச் செய்யுட்களைப் பிற்காலத்தில் வழங்குவதுண்டு. இதனைக் காப்பியக்கலித்துறை என்பாரும் உளர் (வீர.யாப்.உரை 18). இவற்றின் இலக்கணம் முதலியவற்றை யாப்பருங்கல விருத்திப்புரையிற் கண்டு கொள்க' என்று குறிப்புரை வழங்கியுள்ளார். ஆயின் யாப்பருங்கல விருத்தி இதற்கு இலக்கணம் கூறவில்லை.

சீவகசிந்தாமணியின் பதிகப்பாடல்கள் நேரசையில் தொடங்கினால் பதினான்கு எழுத்துக்களையும் நிரையசையில் தொடங்கினால் பதினைந்து எழுத்துக்களையும் கொண்டமைந்துள்ளன. இவற்றுள் சில பாடல்கள் [13] தவிர பிற பாடல்களில் எல்லாம் அடிதோறும் மூன்றாம் சீர் புளிமாங்கனியாக உள்ளன.

கலித்துறையின் வகைகள்

கி.வ. ஜகந்நாதன் தம் நூலில், 'காப்பியக் கலித்துறை என்றது சீவக சிந்தாமணி முதலிய நூல்களில் பயின்று வரும் கலித்துறைச் செய்யுட்களை; காப்பியக் கலித்துறை என்னும் பிரிவு ஒன்று தனியே உண்டாதற்குக் காரணம் ஏதேனும் காப்பியத்துள் முதன் முதலாக ஆளப்பட்டிருத்தல். கூடும். அப்படியாயின் அதற்கு வேறு பெயர் அமைத்தல் இயலாதாகக் காப்பியக் கலித்துறை என்றே வழங்கினர் எனக் கொள்ளுதல் தகும்.' என்று விளக்குகின்றார். (தமிழ் காப்பியங்கள் பக். 165)

இவற்றை நோக்கும்போது, மூன்றாம்சீர் கனிச்சீராக வரும் கலிநிலைத் துறைப் பாடல்கள் சீவகசிந்தாமணி, குண்டலகேசி முதலிய நூல்களிலேயே சிறப்பாக அமைந்துள்ளன என்பது புலப்படுகின்றது. இங்ஙனம் அமைந்த பாடல்களே காப்பியக் கலித்துறை என்று வழங்கப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

கட்டளைக் கலித்துறைப் பாடல்கள்

கட்டளைக் கலித்துறைப் பாட்டல்கள் அப்பர் தேவாரத்திலும் நம்மாழ்வார் பாடல்களிலும் 'திருவிருத்தம்' என்னும் பெயரில் காணப்படுகின்றன.

யாப்பருங்கல விருத்தியின் 95-ஆம் சூத்திர உரையில் 'குமரசேனாசிரியர் கோவையும், தமிழ் முத்தரையர் கோவையும் யாப்பருங்கலக் காரிகையும் போன்ற சந்தத்தால் வருவனவற்றின் முதற்கண் நிரையசைவரின் ஒரடி பதினேழெழுத்தாம், முதற்கண் நேரசைவரின் ஓரடி பதினாறெழுத்தாம் இவ்வாறன்றி மிக்கும் குறைந்தும் வாரா. அவை எண்ணுகின்றுழி ஆய்தமும் ஒற்றும் ஒழித்து உயிரும், உயிர்மெய்யும், குற்றியலிகரமும், குற்றிலுகரமும் கொண்டு எண்ணப்படும் என்ற விளக்கமும்

'எழுவாய் நிரைவரினாம் ஏழுடைய ஈரைந்
தெழுவாய் தனிவரினொன் றெஞ்சும் - வழுவாத
கோவையும் செய்யுட்கால் குன்றா, பெருகாவென்
றேவினார் தொல்லோர் எழுத்து'.
என்ற வெண்பாவும் காணப்படுகின்றது (பக். 519)

மேலே கூறிய வெண்பா உரையாசிரியர் இயற்றியதா அன்றி வேறு நூலிலிருந்து எடுக்கப்பட்டதா என்பது குறித்து விளக்கம் ஏதும் இல்லை.

யாப்பருங்கலக் காரிகை கட்டளைக் கலித்துறைக்கு இலக்கணம் வகுக்கவில்லை. அந்நூலின் இறுதியில் காணப்படும் 'பிற்சேர்க்கை' என்ற பகுதியில் கட்டளைக் கலித்துறைக்குரிய இலக்கணம் காணப்படுகின்றது.

'அடியடி தோறு மைஞ்சீராகி
முதற்சீர் நான்கும் வெண்டளை பிழையாது
கடையொரு சீரும் விளங்காய் ஆகி
நேர்பதி னாறே நிரைபதி னேழென்
றோதினர் கலித்துறை யோரடிக் கெழுத்தே'

ஐஞ்சீரடி நான்காய் ஒவ்வோர் அடியினும் முதற்சீர் நான்கும் வெண்டளை பிழையாமல் இருக்க, இறுதிச் சீர் கூவிளங்காய், கருவிளங்காய் என்பனவற்றுள் ஒன்றாகப் பெற்று முதற்சீரின் முதலசை நேர் ஆயின் ஓரடிக் கெழுத்துப் பதினாறும் நிரையாயின் பதினேழும் உடைத்தாய்

ஏகாரத்தான் முடிவது கட்டளைக் கலித்துறையாகும்.. இஃதும் எழுத்தளவைப் பெறுதலாற்போந்த பெயர். கோவைக் கலித்துறை, திலதக் கலித்துறை என்பன இதன் பெயர்கள். அப்பர் திருவிருத்தமும், நம்மாழ்வார் திருவிருத்தமும் இக்கலித்துறையின் அமைந்தனவாகலின் இதற்கு விருத்தம் என்னும் பெயரும் உண்மை புலனாகின்றது.' (யாப்.காரி.பக்.200) என்ற குறிப்பு காணப்படுகின்றது. மேலே கூறிய நூற்பாவும் விளக்கமும் யாரால் வகுக்கப்பெற்றன என்ற செய்தி நூலில் இல்லை.

கட்டளைக் கலித்துறைக்கு முதலில் இலக்கணம் கூறுவது வீரசோழியமே.

'நெடிலடி நான்கவை நேர்ந்துநின்றேபதி னாறெழுத்தாய்
முடிவன வாம்பதி னேழு நிரைவரின் முன்மொழிந்த
படிவழு வாது நடைபெறு மோசைவண் டேந்திநின்ற
கடிகமழ் கோதைக் கயனெடுங் கண்ணி கலித்துறையே. (122)

என்ற வீரசோழியக் காரிகைக்கு உரையாசிரியர், 'இதனைக் கோவைக் கலித்துறைக்கு இலக்கணமும் இலக்கியமுமாகக் கொள்க', என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

வீரசோழியம், திலதக் கலித்துறைக்கு

'நேர்முந் துறிற்பதி னாறெழுத் தாகி நிரைமுதலாஞ்
சீர்முந் துறிற்பதி னேழாய் முடிந்துசெப் பாரடிகள்
ஏர்முந்து நான்கொத் திருபது சீரா லியன்றிடுமேல்
நீர்முந்து பேரல்குன் மாதே அஃது திலதமன்றே' (126)

என இலக்கணம் வகுத்துள்ளது.

உரையாசிரியர், 'இந்நூற் சூத்திரம் யாவும் திலதமாதலின் இதனில் ஒன்றையே இலக்கியமாகக் கொண்டாலும் இழுக்காகாது என்று குறிப்பிடுகின்றார். ஆனால் பதிப்பாசிரியர்,

'கட்டளைக் கலித்துறை கோவைக்கலித்துறை எனவும் திலதக் கலித்துறை எனவும் இரண்டு வகையாகும். ...... இவற்றை வேறு படுத்துவான் தொடங்கி நூலாசிரியர் 'நெடிலடி' (122) என முன்னர் போந்த சூத்திரத்தால் கோவைக் கலித்துறையையும் இச்சூத்திரத்தால் திலதக் கலித் துறையையும் உணர்த்தியும் உரையாசிரியர் அவருடைய கருத்துத் தெரியாது ஆண்டு குற்றம் காட்டுவதற்கு எடுத்தோதினார் என மயங்கி 'நெடிலடி' என்னுஞ் சூத்திரத்தையே கோவைத் கலித்துறைக்கு இலக்கணமும் இலக்கியமுமாகக் கொள்க' என்றார். அச்சூத்திரமும் (122) திலதக்கலித் துறையேயாம் அஃது, 'கடிகமழ் கோதைநல் லாய்பன்னு கோவைக் கலித்துறையே' என்று இற்றவழி யன்றோ கோவைக் கலித்துறையாகும். கோவைக்கலித்துறை ஈற்றடி மூன்றாஞ்சீர் சொல் பக்குவிட்டு முற்சீரோடு

ஒன்றி ஒழுங்கியலோசைத்தாய் வரும். இது பேதமறிக. இரண்டாஞ்சீர் நாலாஞ்சீர்களும் அவ்வாறோசை பிரிந்தொழுகின் மிக்க சிறப்புடையதாம். அதனை 'நீரணங் கோநெஞ்ச மேதனி யேயிங்கு நின்றவரே [14] என்னும் பொய்யா மொழிப் புலவர் வாக்கானுணர்க' என அக்கூற்றை மறுத்துரைக்கின்றார்.

மேலும் 'நெடிலடி' (122) என்னும் காரிகையைக் கோவைக் கலித்துறைக்கு இலக்கணமும் இலக்கியமுமாகக் கொள்க' என்று கூறிய உரையாசிரியர், 'நேர்முந்துறிற்' (126) என்று தொடங்கும் காரிகையின் உரையில் இந்நூற் சூத்திரம் யாவும் திலதமாதலின், இதனில் ஒன்றையே இலக்கியமாகக் கொண்டாலும் இழுக்காகாது என்று கூறியிருப்பது முரண்பட அமைந்துள்ளது. இந்நூலின் காரிகை யாவும் திலதக்கலித்துறை என்று கூறி, அக்காரிகைகளில் ஒன்றையே கோவைக் கலித்துறை என்று கூறியிருப்பது பொருத்தமன்று. இரண்டிற்கும் உள்ள வேறுபாட்டை அவர் விளக்கவில்லை.

இலக்கியத்தில் பயின்று வரும் கட்டளைக் கலித்துறை கோவைக்கலித்துறை எனவும் இலக்கண நூலில் பயின்று வருபவை திலதக் கலித்துறை எனவும் பெயர் பெறும் என்று அறிஞர் [15] கருதுவர். 'கட்டளைக் கலித்துறை' என்னும் சொல்லாட்சி வீரசோழியத்தில் இல்லை.

இனித் திலதப் போலியாவது திலதக்கலித்துறைப் பாடல்களில் ஓரோவடியில் ஒன்றாதல் இரண்டாதல் எழுத்து மிக்கும் குறைந்தும் வருவது என்றுரைத்து,

'எனவே தனமென் றிராசேந்திர சிங்கனொ டின்றணைந்த
கனவே யுடையன் களிப்புக்கண் டாற்கட லேழுமமைந்
தனவே யெனவவன் றானுதித் தன்றே தொடங்கியென்று
நனவே புணர்திரு வின்களிக் கேதுகொ னல்லனவே!

என்னும் பாடலைச் சான்றாகத் தந்து 'இது முதலடியெழுத்து மிக்கமையால் திலதப் போலி. இதனை வடவெழுத்தாய் ஒப்புக்கொளின் போலியின்றி விரவியலாகுமென்க [16] என்று விளக்கம் கூறுகின்றார்.

மேற்கூறிய பாடலின் முதலடியில் பதினேழு எழுத்துக்கள் வருவதற்குப் பதிலாகப் பதினெட்டு எழுத்துக்கள் உள்ளன. 'ராசேந்திர' என்னும் சொல் லை ராஜேந்த்ர அல்லது ராசேந்த்ர என்று கொண்டால் பதினேழு எழுத்தாகும்.

நெடிலடி நான்கு கொண்டதாய் நேரசையே முதல் உடையதாயின்அடி ஒவ்வொன்றும் பதினாறு எழுத்துக்களையும் நிரையசையை முதல்

உடையதாயின் பதினேழு எழுத்துக்களையும் கொண்டு விளங்கும்' என இலக்கண விளக்க உரையாசிரியர், கூறுகின்றார் (சூத்.739 இன்-உரை).

தொன்னூல் விளக்கம்,

'கலித்துறை நெடில்அடி நான்கு ஒத்து அவற்றுள்
இடைநேர் வெண்சீர் இயற்சீர் முதல் நான்கு
இடைநிரை வெண்சீர் இறுதிச்சீர் மோனையாகக்
கடையே கொண்டுஇறும் கட்டளைக் கலித்துறை' (241)

'கட்டளைக் கலித்துறையின் முதல் நான்கு சீரும் இயற்சீரும் இடையே நேர்வரும் வெண்சீருமாக வர ஐந்தாம் சீர் நிரையசை இடையில் வரும், வெண் சீராக வந்து முதற்சீரும் ஐந்தாம் சீரும் மோனைத் தொடர்பு பெற்று இயலும் எனக் கட்டளைக் கலித்துறைக்கு இலக்கணம் வகுக்கின்றது. 'இடையே நேர்வரும் வெண்சீருமாக' என்பது மூன்றாம் சீராகத்தான் இருக்க வேண்டுமென்பதில்லை. அங்ஙனம் இருப்பின் சிறப்பு; முதல் சீருக்கும் ஐந்தாம் சீருக்கும் இடையில் என்று கொள்வது பொருந்தும் என்பது சான்றுப் பாடலை நோக்கின் புலனாகும்.

கந்தாரம் பாடிக் களித்தாடும் வண்டினங் காமுறுபூஞ்
சந்தார நாறு நிழற்சோலைக் காவலூர் தங்கியவா
னிந்தாரம் பூண்ட திருவடி கண்டேத்த வெவ்வுயிரும்
வந்தாரக் காண்பேனோ வானலங் கொண்டார வையகமே.

இப்பாடலின் மூன்றாம் நான்காம் அடியின் மூன்றாம்சீர் கருவிளமாகவும், கூவிளமாகவும் விளங்குவதைக் காணலாம். நெடிலடி நான்காய்ப் பதினேழு எழுத்தும் பதினாறு எழுத்தும் பெற்று வருபவை கட்டளைக் கலித்துறை என சுவாமிநாதம் உரைக்கின்றது. (பக்.253) அறுவகை இலக்கணம்,

"ஈரசை மூன்றசைச் சொற்கள்மிக் கணைந்தும்
ஒவ்வோ ரீற்றில் தேமாந் தண்பூப்
புளிமாந் தண்பூப் புணர்ந்தும், ஐஞ்சீர்
ஆவதோர் அடியாய், நாலடியுடைத்தாய்,
ஈற்றில் ஏயென முடிவது கட்டளைக்
கலித்துறை யாமெனக் கழறுதல் முறையே (33)
'நேரெனத் துவக்கலும் நிரையென எடுத்தலும்
ஆய கட்டளைக் கலித்துறைக் கிடைவரும்
மெய்தவி ரெழுத்தின் தொகைபதி னாறும்
அவற்றொடொன் றணுகலும் ஆமெனப் பகரினும்
சுவையறி வில்லாத் துகளுறு மனத்தினர்

நெடில்குறி லமைவுறும் நிலைபிறழ் வதனால்
கீழ்மை தோய்வுறக் கிளத்தலும் உளவே (34)

என இலக்கணம் உரைக்கின்றது.

மேலேகூறிய நூற்பாவிற்கு உரையாசிரியர் [17] பெரும்பாலான கட்டளைக் கலித்துறையடிகள் காய்ச்சீராலேயே முடியும்; எனினும் மிகச் சிறுபான்மை அங்கு நான்கசைச் சீரும் பயின்று வருதல் உண்டு என்று கூறி,

'செந்தமிழ்ப் பாடற் புலவோ ரநேகர் தினம்பரவும் - எழுத்து 16
கந்தனைத் தென்பழ னாபுரிக் கோயிலில் காணப்பெற்றால் - 16
அந்தரத் தோரும் முனிவோரும் மோகிப்ப தன்றியெழில் - 16
மந்தரக் கொங்கை மடவாரும் ஆசிப்பர் மட்டறவே' - 16

- பழனித்திரு அலங்காரம் 33

என்னும் பாடலை உதாரணமாகத், தந்துள்ளார். இப்பாடலில் இரண்டாம் அடியின் ஐந்தாம் சீர் தேமாந்தண்பூவாக அமைந்திருப்பதைக் காணலாம். இருப்பினும் எல்லா அடிகளிலும் பதினாறு எழுத்துக்களே காணப்படுகின்றன. "இவ்வாறு மிக அருகியே வரும் என்பதால் ஒவ்வோரீற்றிலும்[18] என்றார்". என்று விளக்கம் தந்துள்ளார் (வண்ணச்சரபம் தண்டபாணி சுவாமிகளின் அறுவகை இல்க்கணம் உரையுடன் பக். 287). இத்தகைய யாப்பு வகையை 18, 19 - ஆம். நூற்றாண்டெழுந்த தல புராணங்கள், பதிற்றுப்பத்தந்தாதிகள், கலம்பகங்கள், ஆகியவற்றுள் காணலாம் எனவும் தம் நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

அறுவகை இலக்கணத்தின் 34-ஆம் நூற்பா கட்டளைக் கலித்துறையின் எழுத்து வரையறையைக் குறிப்பிடுகின்றது. வெண்பா, கட்டளைக் கலித்துறை ஆகிய இரண்டும் வெண்டளை பெற்றுச் செப்பலோசையில் வரவேண்டும் என்று கூறி, "வெண்பாக் கட்டளைக் கலித்துறை என்னும் இவற்றின் தளையிடை ஏகதேசம் வண்ணப்பாவிற் றய்ய தன்னவே தனவாம் சொல்லின் நேர் நிரையா வரும் அவை உணரா மருண்மனப் புலவோர் வல்லொற் றொருவியும் வகுப்பார் பிழையே" (ஏழாம் இலக். 273) என்ற நூற்பாவைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இதனால் கட்டளைக் கலித்துறையில் வல்லொற்றுக்கள் மிக அதிகமாகவோ நெருங்கியோ இருக்கக் கூடாதென்பதும் குறில் நெடில்கள் அடுத்தடுத்து வரக்கூடதென்பதும், அங்ஙனம் வந்தால் இயல்பான செப்பலோசை அழியும் என்பதும் புலனாகின்றதென்று சுட்டுகின்றார். (மேற்.பக்.289)

இதுக்காறும் கூறியவற்றிலிருந்து ஐந்துசீர், நான்கடியாய வரும் பாடல்களுள் மூன்றாம் சீர் கனிச்சீர் பெற்று வருபவை காப்பியக்கலித்துறை என்றும், எழுத்தெண்ணிப் பாடப்படுபவை கட்டளைக் கலித்துறை என்றும், எழுத்தெண்ணிச் பாடப்படாதவை கலிநிலைத் துறை என்றும் வழங்கப்பட்டுள்ளன என்பதை அறிய முடிகின்றது. அறுவகை இலக்கணம் கலித்துறைக்கும் கட்டளைக் கலித்துறைக்கும் பிற இலக்கண நூல்களிலிருந்து மாறுபட்ட கருத்தைக் கொண்டுள்ளது. இதுயாப்பின் வளர்ச்சி நிலையைக் காட்டுகிறது. வீரசோழியம் கட்டளைக் கலித்துறையைக் கோவைக் கலித்துறை திலதக்கலித்துறை என இரு வகையாகக் குறிப்பிடுகிறது. கோவைக் கலித்துறை கோவை நூல்களில் பயன்படுத்தப்படுவதால் அப்பெயர் பெற்றதென்ற கி.வ. ஜகந்நாதனின் கூற்றுக்கு மாறாக, கோவைக்கலித்துறைப் பாடலின் ஈற்றிடியின் மூன்றாம் சீர் பக்குவிட்டிசைத்தலால் அப்பெயர் பெற்றுதென்று வீரசோழியம் பதிப்பாசிரியர் காட்டுகின்றார்.

அடிக்குறிப்புகள்

1. 'நெடிலடி நான்காய் நிகழ்வது கலித்துறை' (88)
2. .... 'கலித்துறையே நெடிலடி நான்காய் நிகழ்வது (44)
3. ... 'நெடிலென்றுரைத்த பேரடி நான்கு கலித்துறை' (121)
4. 'நெடிலடி நான்காய் நெறிப்பட நிகழ்வது கலித்துறை' (739)
5. 'கலித்துறை நெடிலடி நான்கு ஒத்து' (241)
6. 'ஐஞ்சீரடி நான்காய் அளவொத்து வருவது கலித்துறை' (950)
7. 'காய்வரு மூன்றசை கலந்தைந் தாகியும்
ஈற்றுச் சீர் கனியாகியும் வரும் அடி
கலிநிலைத்துறைக் கென்றனர் கற்றோர் (35)
8. 'ஐஞ்சீரடியின் அடித்தொகை நான்மையோ
டெஞ்சா தியன்றன வெல்லாங் கலித்துறை'
9. 'ஐஞ்சீர் நான்கடி கலித்துறை ஆகும்'
10. 'ஐஞ்சீர் நாற்சீர் அடிநான்காயின்
எஞ்சாக் கலியின் துறையும் விருத்தமும்"

11. அடிமறி என்பது எல்லாஅடியும் முதல் நடு இறுதியாக உச்சரிப்பினும் ஓசையும் பொருளும் பிழையாது வருவது.

12. மூவா முதலா வுலகம்மொரு மூன்று மேத்தத்
தாவாத வின்பந் தலையாயது தன்னி னெய்தி
ஓவாது நின்ற குணத்தொண்ணிதிச் செல்வ னென்ப
தேவாதி தேவ னவன்சேவடி சேர்து மன்றே
(சீவ, கடவுள் வாழ்த்து)

13. 15,16,19,20,22,23,24,27,28,29.

14 ‘பாரணங் கோதிருப் பாற்கடல் ஈன்றபங் கேருகத்தின்
ஓரணங் கோவெற் புறையணங் கோஉயிர் பாவலர்க்கு
வாரணங் கோடி தருந்தஞ்சை வாணதென் மாறைவையை
நீரணங் கோநெஞ்ச மேதனி யேஇங்கு நின்றவரே! (தஞ்.கோ.2)

15. த.வே. கோபாலையர், பிரெஞ்ச் இன்ஸ்டிடியூட் ஆப்இன்டாலஜி, பாண்டிச்சேரி.

16. வடவெழுத்து விரவுவது விரவியல்.

17. ப.வெ. நாகராஜன், தமிழ்ப்பல்கலைக் கழகம், தஞ்சாவூர்.

18. ஒவ்வோரீற்றில் என்றால் ஏதாவது ஒவ்வொரு அடியின் ஐந்தாம் சீரில் என்று பொருள் கொள்ள வேண்டும் ஒவ்வோரீற்றிலும் என முற்றும்மை தரக்கூடாது

துணைநூல் பட்டியல்

1. இளங்குமரன் இரா.(பதிப்), யாப்பருங்கல விருத்தி, கழக வெளியீடு, சென்னை, முதல் பதிப்பு , 1973.

2. கோபாலையர் த.வே. (பதிப்), இலக்கண விளக்கம் - செய்யுளியல் தஞ்சை சரசுவதி மகால் வெளியீடு, தஞ்சாவூர், முதல் பதிப்பு, 1974.

3. கோவிந்தராச முதலியார் கா.ரா. (பதிப்), வீரசோழியம், கழகவெளியீடு, சென்னை, இரண்டாம் பதிப்பு, 1970.

4. சண்முகம் செ.வை. (பதிப்), சுவாமிநாதம், அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு, அண்ணாமலைநகர், முதல்பதிப்பு 1975.

5. சுந்தர மூர்த்தி (பதிப்), முத்து வீரியம், கழக வெளியீடு, சென்னை, முதல் பதிப்பு, 1972.

6. சுப்பிரமணியன் ச.வே. தொன்னூல் விளக்கம், தமிழ்ப் பதிப்பகம், சென்னை, முதல்பதிப்பு, 1978.

7. தண்டபாணி சுவாமிகள் அறுவகை இலக்கணம், பேரூராதீனம், பேரூர், முதல்பதிப்பு, 1978

8. நாகராஜன் ப.வெ., (உரை), வண்ணச் சரபம் தண்டபாணி சுவாமிகளின் அறுவகை - இலக்கணம், தமிழ்ப்பல்கலைக்கழக வெளியீடு, தஞ்சாவூர், முதல்பதிப்பு, 1991.

9. வேங்கடசாமி நாட்டார் ந.மு., யாப்பருங்கலக் காரிகை, கழக வெளியீடு, சென்னை, பத்தாம் பதிப்பு, 1969.

Book Review

Title : Panini (His work and its traditions : vol 1. Background and Introduction).

Author : George Cardona

Publisher : Motilal Banarsidass, Delhi.

Year : 1988

Pages : XXIV + 671

As the subtitle and the introduction suggest, this book is the first part of a large study of *Panini's* work, the *Astadhyayi,* and its *antecedents* and the traditions of interpretation and analysis to which it gave rise.

Four chapters with two appendices make the present volume. They are (1) Panini's work (2) Panini's derivational system (3) General principles observed in the grammar and (4) The Background of Panini's system. Each chapter, for easy handling and clear comprehension is divided into many sections and subsections. These and the paragraphes contained there in are numbered for easy reference and cross reference.

The two appendices are (1) The status and purpose of Grammar and (2) Terms for the launguage described and for the grammar and its components.

Being a linguist and with much root and footing in traditional Indian grammar, the author, George Cardona, a specialist in Indo European langauges, presents an advanced thesis here with much insight into Panini and his theories and the interpretation of the commentators who followed in his footstep.

For those well versed in Panini and the rules of Sanskrit Grammar, this book is a treasure house of information. But for a learner beginner it is most mysterious and puzzling, because of its indepth study. To an ardent lover- research student of Tamil Grammar this work will provide the ground to help comparing Tolkappiyam and Astadhyayi.

Panini's Astadhyayi contains nearly fourthousand sutras distributed among eight chapters, each of which is subdivided into four quarter-chapters (p. 3). The text is accompanied by three ancillary texts : The first of these (aksara samamnaya) is an ordered set of sounds; the second (dhatupatha) is a catalogue of verbs; the last

(ganapatha) consists of sets of other items pertinent to provisions given in particular sutras (p.1)

The term 'sutra', which in ordinary Sansk rit means thread (p. 670) may refer to an individual statement in a treatise (p.667) or to a corpus of rules (p.671). According to a traditional verse, a sutra has the following characteristics: "It has a few syllables, without inserted meaningless useless terms, and contains what is essential, yet applies with reference to the most instances possible, and is not subject to doubt, it is without fault" (p.670). This can be compared with what the Tamil grammar Tolkappiayam say about Cuttiram:

> With the afore said form and content,
> A verse of few letters
> Pregnant with meaning, while recited,
> Being subtly clear
> Unmovably strong
> Unmeasurably deep in matter
> Of selected varied utility-
> Is the nature of the 'Sutra'
> So say the learned (Tol. 1600; my translation)

'A composition of few words, pregnant with loft ideas, containing many meanings' seems the common definition to sutra asper Tolkappiyam and Astadhyayi.

The immediate object of a grammar like Panini's was to describe correct speech froms, which are refered to as laksya, that is, as targets which are to be characterized by means of grammatical rules.The rules that serve this purpose are then refered to as laksana (p.671). The parallel words in Tamil, viz, ilakkiyam and ilakkanam are found only in later grammars.

Nowhere Panini says that he does a grammar for the Sanskrit Language:

> In the Astadhyayi Panini uses bhasayam (in spoken language) opposed chandasi (in sacred litrature), but he *does not refer to the language he describes by terms such as samskrtam or samskrta vak* (adorned, purified speech) (p.3)

Similarly, Tolkappiyam does not say that it writes a grammar for the Tamil language; only in the foreword (Payiram) there is mention to it, by some one else.

The author of the present work, appends his remarks to the discussions about Panini's derivations and also where ever they are nececssary (p.2,5,9...).In these he tries to make more clear certain usages of Astadhyayi and his own commants and conclusions. Some times such remarks are short (P.226), but sometimes they run to Pages (p.576-579). Further readings on the matter are also given here and there under 'remarks' (p.598).

In toto, this book is an useful introduction to Panini and his contribution to the language study.

– ANNIE THOMAS

நூல் மதிப்புரை

நூல்	:	நாமக்கல் இராமலிங்கம் பிள்ளை
ஆசிரியரும் மொழிபெயர்ப்பாளரும்	:	கி.ர. அனுமந்தன்.
வெளியீடு	:	சாகித்திய அக்காதெமி புது தில்லி
ஆண்டு	:	1988
பக்கங்கள்	:	140.
விலை	:	ரூ. 5/-

இந்திய இலக்கியச் சிற்பிகள் வரிசையில் நாமக்கல் கவிஞர் என்று சிறப்பாகப் பாராட்டப்பெற்ற இராமலிங்கம் பிள்ளையைப் பற்றி சாகித்திய அக்காதெமி நூல் வெளியிட்டுள்ளது. இந்நூலாசிரியர் கி. ர. அனுமந்தன் கவிஞரின் மூத்த மருமகனாக இருப்பது இந்நூலின் சிறப்பு . அத்துடன் இந்நூலின் ஆங்கில மூலத்தை எழுதியவரும் தமிழ்மொழிபெயர்ப்பாளரும் இவரே. மொழிபெயர்ப்பு சிக்கல்கள் இல்லாமல் ஆசிரியர் என்ன சொல்ல நினைத்தாரோ அதனை எளிமையாக இந்நூலில் காணமுடிகின்றது.

கவிஞர்கள் பல கவிதைகளைப் படைத்தாலும் ஏதாவது ஒரு கவிதைதான் அவர்களை வெளி உலகுக்கு நன்கு அறிமுகப்படுத்துகிறது. இதற்குப் பலரை எடுத்துக்காட்டாகக் கூறலாம். பாரதிதாசனை "எங்கெங்கு காணினும் சக்தியடா – தம்பி

ஏழுகடல் அவள் வண்ணமடா" என்ற கவிதைதான் சமுதாயத்திற்கு வெளிக்கொணர்ந்தது. அதேபோல் "கத்தியின்றி இரத்தமின்றி யுத்தமொன்று வருகுது" என்ற பாடல்தான் நாமக்கல் இராமலிங்கம் பிள்ளையை ஊரறியச் செய்தது. இப்பாடலை அவர் பாடுவதற்கு முன்பே பல பாடல்கள் இயற்றி இருந்தாலும் இந்தப் பாடல் இயற்றப்பட்ட சூழல் - பாடலின் உள்ளார்ந்த பொருள் இவரை மக்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தியது.

முதல் அரசவைக் கவிஞர் என்ற சிறப்புடன் வாழ்ந்து மறைந்த அப்பெரும் கவிஞரின் வாழ்க்கை வரலாற்றை இந்நூல் நான்கு இயல்களில் எடுத்துரைக்கின்றது. வாழ்க்கை வரலாறு, கவிதைப் படைப்புகள், உரைநடைப் படைப்புகள், தமிழ் இலக்கியத்தில் கவிஞர் பெற்றுள்ள இடம் ஆகிய நான்கு இயல்களில் பல உட்தலைப்புகளில் கவிஞரைப் படம் பிடித்துக் காட்டியுள்ளார். ஆசிரியர் கவிஞரின் மருமகனாக இருப்பதால் அவரைப் பற்றிய பல தகவல்களை எளிமையான முறையில் எடுத்துச் சொல்ல முடிந்திருக்கின்றது. முதல் இயலில் கவிஞரின் பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை உள்ள காலத்தின் முக்கிய வளர்ச்சி நிலைகள் கூறப்பட்டுள்ளன. 1888 இல் பிறந்து 1972-இல் மறைந்த கவிஞரின் காலகட்டம் இந்தியரின் அடிமைத்தனத்தையும் சுதந்திரத்தையும் உள்ளிட்டது.

கவிஞரின் தாயார் அம்மணி அம்மாளின் குணநலன்களும் அவர் இராமலிங்கம் பிள்ளையை வளர்த்த விதமும் சுவைபடக் கூறியுள்ளார். கவிஞரின் பள்ளி வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட அனுபவங்கள், பள்ளியிறுதித் தேர்வில் நுழைய கணிதத்தில் குறைந்த மதிப்பெண்கள் பெற்றது, பிறகு 1907 -ல் அவர் அத்தேர்வில் வெற்றி பெற்றது என ஒவ்வொன்றாகக் கூறிச் செல்கின்றார்.

இவரைத் தமிழகம் ஒரு கவிஞராக மட்டுமே நினைத்து வந்தது. இந்நூல் "நாமக்கல் கவிஞர்", கவிஞர் மட்டுமல்லாமல் சிறந்த ஓவியர் என்பதனையும் தெளிவாக்கியுள்ளது. பணத்திற்காகவும் ஆன்மிக மனநிறைவுக்காகவும் பல ஓவியங்களைக் கவிஞர் தீட்டியுள்ளார். பொருளாதாரச் சிக்கல்களைப் போக்க ஓவியத்திறமை பயன்பட்டிருப்பதை இந்நூலில் அறிய முடிகின்றது. கவிதை இயற்றும் திறமை இவருக்கு இளமையிலேயே இருந்ததற்கு சிறந்த எடுத்துக் காட்டாக ஒரு நிகழ்ச்சியைக் கூறுகின்றார்:

நாமக்கல்லில் கூத்துப் பார்க்கச் செல்கின்றார் கவிஞர், கூத்தில் கோமாளி வந்து "கூத்துப் பார்க்க வந்தீங்களா இங்கு குசலம் பேச வந்தீங்களா" என்று கூட்டத்தினரை நோக்கி சப்தம் போடாமல் இருக்கச் சொல்கிறான். கூத்து முடிந்தவுடன் வீட்டிற்கு வருகிறார். வீட்டில் தமக்கையாரும் மைத்துனியும் சண்டைப் போட்டுக் கொண்டு இருந்தனர். உடனே,

"சாதம் போட வந்தீங்களா இங்கு
சண்டை போட வந்தீங்களா."

என்று பாடினார். என்ற செய்தி நாமக்கல் கவிஞரின் கவிதைத் திறமையை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. இவ்வாறு தொடங்கிய இவரது கவிதை 1930 -இல் உப்பு சத்தியாகிரகத்தின் போது எழுதப்பட்ட "கத்தியின்றி இரத்தமின்றி" என்ற பாடல்மூலம் இவரை தேசிய கவிஞராக்கியதைக் காணமுடிகின்றது. இப்பாடலைக் கேட்ட ராஜாஜி, பாரதியார் இல்லாத குறையை நாமக்கல் கவிஞர் தீர்த்துவிட்டார் என்று பாராட்டியுள்ளார். தொடக்கத்தில் தீவிரவாதியாக இருந்த கவிஞர் பிறகு காந்திய நெறியில் ஈர்க்கப்பட்டார். குழந்தைப்பேறு இல்லாத நிலையிலும் மறுமணத்தைக் கடிந்தார். மனைவியின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்க அவர் இறந்த பின்பு மறுமணம் புரிந்துக்கொண்டார். பொதுவாக எல்லா கவிஞருக்கும் இருக்கும் பொருளாதார நெருக்கடி இவருக்கும் இருந்தது. இவருடைய நூல்களை வெளியிட்டு நிரந்தர வருவாய் ஏற்படுத்த நினைத்தவர்கள் எதிர்பாராத நிலையில் செயல்படுத்த முடியாமல் இருந்த துயரத்தை "வறுமையும் புலமையும்" என்ற துணைத்தலைப்பில் வெளியிடுகின்றனர்.

"பலே பாண்டியா! பிள்ளை நீர் ஒரு புலவன் ஐயமில்லை" என்று பாரதியார் பாராட்டியமை கவிஞரின் சிறப்பினை நன்குணர்த்தும். இவர் எழுதிய " மலைக்கள்ளன்" நாவல், "என் கதை" என்ற தன்வரலாறு ஆகியன சிறந்து விளங்குகின்றன. 1971 -இல் "பத்மபூஷன்" விருதுபெற்று கவிஞர் தமிழின் பெருமையை உயர்த்தினார். 1972 -இல் மாரடைப்பால் இறந்தார்.

கவிஞரின் இலக்கியப் படைப்புகள் என்ற இயலில் அவரது படைப்புகள் விளக்கப்பட்டுள்ளன. தேசபக்திப் பாடல்கள், தெய்வ பக்திப் பாடல்கள் பல இயற்றியுள்ளார். இந்தியத் தாய் புலம்பல் என்ற கவிதைத் தொகுதியில் இந்தியாவின் அடிமைநிலையை நன்கு எடுத்துரைக்கின்றார் கவிஞர். "தமிழனென்று சொல்லடா, தலை நிமிர்ந்து நில்லடா," "தமிழன் என்றோர் இனமுண்டு தனியே அவர்க்கொரு குணமுண்டு" என்று வீரமுடன் கூறியவர் கவிஞர். இவருடைய பாடல்கள் பாரதியார் பாடல்களுக்குக் குறைந்தவை அல்ல என்பதை உணரமுடிகின்றது.

கவிதை நூல்கள் அன்றி உரைநடை நூல்கள் பலவும் இவர் இயற்றியுள்ளார். மலைக்கள்ளன், தாமரைக் கண்ணி, கற்பக வல்லி போன்ற புதினங்கள் குறிப்பிடத்தக்கன. மேற்கூறிய புதினங்கள் கதைச்சுருக்கம் தந்து அதிலிருந்து கவிஞர் சொல்லவந்த கருத்துக்களை எடுத்துக் காட்டியுள்ளார் ஆசிரியர். கவிஞர் எழுதிய அரவனை சுந்தரம், மாமன் மகள் போன்ற நாடகங்கள் "தமிழ்மொழியும் தமிழரசும்", "ஆரியராவது திராவிடராவது", போன்ற கட்டுரைகள் இவருடைய புலமைக்கு எடுத்துக்காட்டாகத் திகழ்கின்றன. திருக்குறளுக்கு இவர் எழுதிய உரை மிகுந்த

எதிர்ப்புக்குள்ளானது. அதனை நிறுவ இவர் எழுதிய "திருவள்ளுவர் திடுக்கிடுவார்", "திருவள்ளுவரும் பரிமேலழகரும்", "திருவள்ளுவர் இன்பம்", "வள்ளுவர் உள்ளம்", ஆகிய நான்கு நூல்கள் இவர் திருக்குறளின் மீது கொண்ட ஈடுபாட்டினை நன்கு விளக்குகின்றன.

இறுதியாக தற்காலத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் பலரும் பொறாமைப்படத்தக்க தனிப்பட்ட ஓர் இடத்தை அவர் பிடித்துக் கொண்டுள்ளார் என்றால் அது முற்றிலும் பொருத்தமான ஒன்றே ஆகும் என்கிறார் நூலாசிரியர். நூலின் இறுதியில் கவிஞரின் சிறந்த கவிதைகள் சிலவற்றைத் தந்துள்ளார்.

ஒரு தனிப்பட்ட கவிஞரின் வாழ்க்கை, தொடக்கம் முதல் இறப்புவரை உள்ள நிகழ்ச்சிகள் அனைத்தும் ஒரு நூலில் கூறிவிட முடியாததுதான். எனினும் இந்நூல் தேவையானவற்றைத் தெளிவுறுத்தும் நோக்கில் அமைந்துள்ளது. கவிஞரின் படைப்புகள் பற்றிய விரிந்த விளக்கங்கள் பயன்தருகின்றன. நூல் சிறந்த நூலாக வெளிவரக் காரணமாக அமைந்த சாகித்திய அக்காதெமியினர் பாராட்டுக்குரியவர்.

ந. கடிகாசலம்

நூல் மதிப்புரை

நூல்	:	தியாகராசர்
ஆசிரியர்	:	வி. இராகவன் (ஆங்கில மூலம்)
தமிழாக்கம்	:	பொன். சவுரிராஜன்
வெளியீடு	:	சாகித்திய அக்காதெமி, புதுதில்லி.
ஆண்டு	:	மு. ப. 1988
பக்கங்கள்	:	90
விலை	:	ரூ. 5/-

இசைமேதை தியாகராசருக்குச் சாகித்திய அக்காதெமி செய்யும் அஞ்சலியாக இந்நூல், அதன் இந்திய இலக்கியச் சிற்பிகள் வரிசையில் அமைந்துள்ளது.

தியாகராசரும் கர்நாடக இசை மரபும், தியாகராசரின் வாழ்க்கை, தியாகராசரின் சாதனைகள் என மூன்று தலைப்புகளில் அமையும் இந்நூலுக்குப் பேராசிரியர் சீனிவாச ஐயங்கார் முன்னுரை வழங்கியுள்ளார்: 900 ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளும் 110 நூல்களும் படைத்த வி. இராகவன் அவர்களின் இறுதி நூல் இது என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

"தியாகராசர் (1767 - 1847) கர்நாடக இசையை உருவாக்கியவர்களில் தலைசிறந்தவர். உயர்ந்த பாடகர்; இராம பக்தர்; ஏறக்குறைய அறுநூறு கீர்த்தனங்களையும் இரண்டு இசை நாடகங்களையும் இயற்றியுள்ளார். நெஞ்சில் நிற்கவல்ல வருணனைகள்; கவிதைக் கற்பனைகள்; உவமைகள்; எடுத்துக் காட்டுகள்; ஒப்புமைகள்; நகைச்சுவை; அங்கதம்; உலகியல் பழமொழிகள்; நீதிபோதனைகள் அமையப்பெற்று, தியாகராசரின் கீர்த்தனைகள் தரம்குறையாத் தங்கச் சுரங்கமாகவே விளங்குகின்றன. யாவரும் அறிந்து கற்கக் கூடியவை. சாதகம் பண்ணுவோரை இக்கீர்த்தனைகள் பெரிதும் கவர்ந்தன. முன்படைப்புக்களெல்லாம் தியாகராசரை உருவாக்கின; அவருக்குப் பின் தோன்றிய மற்றும் இந்நூற்றாண்டுப் படைப்புக்கள் அவர் கீர்த்தனைகளை மாதிரியாகப் பின்பற்றி எழுந்தன. இவ்வகையில் தெலுங்கு இலக்கியத்தில் தியாகராசரின் நிலை சமஸ்கிருதத்தில் காளிதாசரோடு ஒப்பிடும் அளவுக்கு உயர்ந்ததாகும்" எனும் வெளியீட்டாளர் கருத்தை மெய்ப்பிக்கும் வகையில், விளக்கிச் செல்லும் வகையில் நூல் அமைந்துள்ளது.

கர்நாடக இசைக்குச் சத்குருவாக விளங்கும் தியாகராசர் காவேரி படுகைக்குக் குடியேறிய தெலுங்குப் பிராமணர் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவராவார். இவர் இரண்டு நூற்றாண்டுக்கு அண்மையில் வாழ்ந்தவராயினும் உறுதியான வரலாற்றுக் குறிப்புகள் இல்லை. இவரது பாடல்களில் உள்ள தன் வரலாற்றுக் குறிப்புகளே இவரை அறிமுகப்படுத்துகின்றன. இருபத்து நாலாயிரம் பாடல்கள் தியாகராசர் இயற்றியதாகக் கூறப்படுவது, இருபத்து நாலாயிரம் சுலோகங்கள் கொண்ட இராமாயணம் இயற்றிய வால்மீகிக்கு அடுத்து வைத்து எண்ணுதற்காகவேயாம். தமது 21 ஆவது வயதில் 96 கோடி முறை இராமநாமத்தை ஜெபிக்கும் விரதத்தை முற்றுவித்த போது இராமபிரான் அவருக்குக் காட்சியளித்ததாகவும் அப்போது பாடிய "எல நீ தயராது" எனும் கீர்த்தனையே முதலாவதாகப் பாடியதாகவும் கருதுவார் உண்டு. இவரின் கையெழுத்துப் படிகள் வாலாஜாபேட்டை வெங்கடரமண பாகவதரால் தொகுக்கப்பட்டு நமக்குக் கிடைத்துள்ளன.

'தியாகராஜ உபநிஷத்' என்று போற்றப்படுமளவிற்குச் சிறப்புப் பெற்றுள்ள இவரது படைப்புகளின் சாதனைகள் மிகவிரிவாக விளக்கம் பெற்றுள்ளன. பல்லவிக்குச் சங்கதிக் கலையைப் பொருந்துமாறு உருவாக்கி அசாதாரணமான ஆற்றலை அதற்கு அளித்து திறனை வெளிக்காட்டியுள்ளார். ஒருபொருட் பன்மொழிகளும் சிலேடைகளும் கீர்த்தனைகளை வளப்படுத்துகின்றன. அனைத்துவகை முன்னொட்டுக்களுடனும் ஒரு சொல்லைப் பாடல் முழுவதும் தொடர்ந்து பயன்படுத்துகின்ற மொழி வளமும் நிறைந்துள்ளன என்பனவற்றைச் சான்றுகளுடன் நூலாசிரியர் இயம்பியுள்ளார்.

வால்மீகி படைத்துக்காட்டும் அனந்த கல்யாண குணங்களும் நிரம்பிய இராமவடிவம்; பரம்பொருள் இராமனே; பரப்பிரம்மத்தைக் குறிக்கும் சொல்லே இராமன் எனும் முந்நிலைகள் அவரது கீர்த்தனைகளை ஆட்சி செய்கின்றன. யமுனை நதிக்கரையில் கிருஷ்ணன் கோபியருடன் நிகழ்த்திய படகு உலாவான, "நவுகா சரித்திரம்"என்பதும் பக்தப் பிரகலாத சரித்திரமும் இவரால் நாடகமாகப் புனையப்பட்டுள்ளன. இவை தற்காலத்திய ஆய்வாளர் கூறும் இசை-நாடகத்தோடு பொருந்தாது. மேடைகளில் கீர்த்தனைகளாகப் பாடப்பெறும் முறைமையிலேயே அமைந்துள்ளன. முதல் நாடகம் வங்காள கிருஷ்ணபக்தி நெறியிலிருந்து பெற்ற "நருகா – விலாச" அல்லது "நௌவிகா" என்னும் இலக்கிய வகையைப் பின்பற்றியது.

இவரது கீர்த்தனைகள் அனைத்தும் "திவ்ய நாம சங்கீர்த்தனைகள்", "உற்சவ சம்பிரதாயக் கீர்த்தனங்கள்", "கீர்த்தனைகள் அல்லது கிருதிகள்" என்ற மூவகையுள் அடங்குகின்றன. பின்னதே மிகுதியாக அமைகின்றது. இவற்றுள் பெரும்பாலனவை கதை பொதிபாடல்களாகின்றன. இராமாயண இதிகாசம் முழுமையும் பரவிக் கிடக்கின்ற கிளைக்கதைகள், கதை நிகழ்வுகள் ஆகியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. இதனால் சில ஆர்வலர்கள் தியாகராசர் தம் பாடல்களில் ஓர் ஒழுங்கான இராம நாடகத்தைத் தொடர்ந்து உருவாக்கி உள்ளதாகக் கற்பனை செய்கிறார்கள். சிலர் "சீதா ராம விஜயம்" என அத்தொகுப்பிற்குப் பெயரிடுகின்றனர். எனினும் இது பொருந்தாது. பெரும்பகுதியான பாடல்கள் ஒன்றுக்கொன்று தொடர்பின்றித் தனித்தனியாக அமைந்துள்ள கிருதிகளே.

பல்லவி, அனுபல்லவி, சரணம் என்னும் மூன்று உறுப்புகளோடு முழுமைத் தன்மை கொண்டுள்ள இவரது கீர்த்தனைகளில் தொடர் ஒப்புமைகளையும், எண்ணற்ற விளக்கங்களை விவரிப்பதையும் மிக இயல்பாகக் காணலாம். பாடற் கருத்து, வளைவு நெளிவு இன்றி தெள்ளத்தெளிவாக அமைந்திருக்கும். படிப்படியாக முழுமையாகக் கருத்தை மலர்விக்கும் துல்லியமான நெறியைக் காணலாம். முதற்கட்டமாகப் பல்லவியில் கருத்தை அமைப்பார். பின் அனுபல்லவியில் அதன் கருத்தை வளர்ப்பார். அதற்கேற்ப எண்ணிக்கையில் மிகுந்தோ குறைந்தோ அமைந்துள்ள சரணங்களில் தக்க துணைக் கருத்துகளால், விளக்கங்களால், விவாதங்களால், ஒப்புமைகளால் அக்கருத்து விளக்கம் பெற்றிருக்கும்.

தம் பாடல்களில் பக்தியைப் பொழிந்து வைத்திருப்பதோடு பக்திக்குச் சிறந்த விளக்கமும், அதன் பல்வேறு வடிவங்களையும் காட்டியுள்ளார். ஒன்பான் சுவைகளும் நிரம்பியதாய்க் கிருதிகள் அமையவேண்டுமென்பது அவரது எண்ணம்.

இராம பக்திக்கும் இசைப்பாடலுக்கும் வால்மீகியையே குருவாகக் கொண்டு போற்றியுள்ள தியாகராசரின் பெருமையை நூலாசிரியர் மிகச் சிறப்பாக

இயம்பியுள்ளார். அவரது இலக்கியப் படைப்புத்திறன் தக்க சான்றுகளுடன் புலப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. தம்மாய்வில் உண்மைக்குப்புறம்பான கருத்துகளையும் தெளிவான சான்றுகளுடன் மறுத்துரைத்திருப்பது சுட்டத்தக்கது. தாம் மிகத் தேர்ந்த நூலாசிரியர் என்பதை ஐயமற உறுதிப்படுத்தியுள்ளார். நூல் வெளியீட்டாளரின் வெளியீட்டு நோக்கை இந்நூல் நன்கு நிறைவேற்றியுள்ளது என்பதில் ஐயமில்லை.

— ச. சிவகாமி

நூல் மதிப்புரை

நூல்	:	பவபூதி
ஆசிரியர்	:	ஜி. கே. பட் (ஆங்கில மூலம்)
தமிழாக்கம்	:	ஆர். ரங்காச்சாரி
வெளியீடு	:	சாகித்திய அக்காதெமி, புதுதில்லி
ஆண்டு	:	மு. ப. 1988
பக்கங்கள்	:	108
விலை	:	ரூ.5 /-

சாகித்திய அக்காதெமியின் "இந்திய இலக்கியச் சிற்பிகள்" வரிசையில் மலர்ந்துள்ள பயனுள்ள நூல்.

பவபூதியின் இயற்பெயராய்வுடன் தொடங்கும் நூல் ஆறு தலைப்புகளில் அவ்வடமொழிக் கவிஞரின் வரலாற்றையும் படைத்த நூல்களையும் ஆய்வுக் கண்ணோட்டத்துடன் மிக நுணுக்கமாக ஆய்ந்து, தெளிவாகச் செய்திகளை வரிசைப்படுத்தியுள்ளது.

கல்விமிக்க, புரோகித அந்தணக் குடும்பத்தைச் சார்ந்த பவபூதி கி.பி. 8ஆம் நூற்றாண்டினர். பவபூதியின் சொந்த உறவினரும், குடும்ப நண்பர்களும், அவருடைய இலக்கிய முயற்சிகளையும், அக்காலத்தில் சமூகத்தில் மிகவும் கீழ் நிலையினராகக் கருதப்பட்ட நடிகர்களோடு பழகுவதையும் வன்மையாய்க் கண்டித்திருக்க வேண்டும். இதனால் மிகவும் மனம் நொந்த பவபூதி, சொந்த ஊரான பத்மபுரத்தை விட்டு பத்மாவதிக்கும் கல்பிக்கும் அலைந்து இறுதியாகக் கனோஜ் அடைந்து யசோவர்ம அரசனின் ஆதரவில் அங்கே நிலைத்திருக்க வேண்டும் என்பது ஆசிரியர் துணிவு.

பவபூதியின் நூல்களில் நமக்குக் கிடைப்பன மஹாவீர சரிதம், மாலதி மாதவம், உத்தரராம சரிதம் எனும் மூன்று நாடகங்கள் மட்டுமே. இவற்றில் காணப்படாத பல செய்யுட்கள் ஸம்ஸ்க்ருதத் தொகை நூல்களில் அடங்கியுள்ளதால் மற்றும் பல

நூல்களை அவர் எழுதியிருக்க வேண்டும் என ஊகிக்கலாம். இம்மூன்று நூல்களும் தனித்தனியே ஆய்வு செய்யப்பட்டுள்ளன.

வால்மீகியின் தெய்வாம்சக் கவிதையின் அசாதாரண ஈர்ப்பும், அழகும் பவபூதிக்குத் தனியாய் இருந்த இராம பக்தியும் "மஹாவீர சரித" நாடகத்தை முதலில் படைக்கத் தூண்டியது. கையெழுத்துப் பிரதிகளின் சான்றினாலும், ஸம்ஸ்க்ருத உரையாசிரியர்களின் கூற்றினாலும் அவர் அங்கம் 5, பாட்டு 46 வரை மட்டுமே எழுதினதாகத் தோன்றுகிறது. எஞ்சிய பகுதி பிறரால் எழுதப்பட்டது. பவபூதி ஆதிகாவ்யக் கதையின் பொதுவடிவை அப்படியே வைத்துக்கொண்டு, தன்னுடைய நாடக இயல்பிற்கு ஏற்ப சில பெரிய மாற்றங்களை இதில் செய்துள்ளார். அவற்றுள் ஒன்று பல நிகழ்ச்சிகளை ஒரே இடத்தில் நடக்கச் செய்வது; இரண்டு செயல் ஒருமைப் பாட்டுக்காக பல நிகழ்ச்சிகளுக்கிடையே தொடர்பை உண்டாக்குகிறார்; மூன்றாவதாக நாடகம் முழுவதையும் வீரச்சுவையே ஆட்சி செய்கிறது எனச் சுட்டி இவற்றிற்குத் தகுந்த, தெளிவான விளக்கங்களையும் ஆசிரியர் தந்துள்ளார்.

பவபூதி செய்த பல மாற்றங்கள் பிரச்சனைக்குரியவையாகவும், இலக்கிய நயமின்றியும் உள்ளன. அதிகமான கதைக்கூற்று, திரைக்குப் பின்னால் இருந்தோ இடைநிலை நிகழ்ச்சிகளாகவோ வரும் செய்திகள் இவை நாடகத் தன்மையைக் குறைத்து விடுகின்றன. ஆயினும் இம்முதற் படைப்பில் அவருக்குள்ள சொல்லேற்றம், அசாதாரண விவரணங்களில் தோன்றும் கற்பனைத் திறம், நுண்ணிதான மனப்பாங்கு - உணர்ச்சி வேகம் - இவைகளைச் சொல்லில் நன்கு சிறைப்படுத்தும் சக்தி இவையெல்லாம் தெள்ளத் தெளிவாகப் புலனாகின்றன என்பது ஆசிரியர் முடிவு.

இரண்டாவதான மாலதி மாதவம் ஸம்ஸ்க்ருத நாடக இயலில் ப்ரகரண வகையைச் சார்ந்தது. இந்நாடகக் கதைக்கருவிற்குக் குணாட்டியரின் "ப்ருஹத்கதை" உந்துதல் அளித்திருக்கலாம். நாடகத்தின் முன்னுரையில் நல்ல காவியத்தில் இருக்க வேண்டிய சில அம்சங்களைப் பவபூதி விவரிக்கின்றார். இந்நாடகத்தின் கதைக்கோப்பும் மிக அதிகமானத் தற்செயல் நிகழ்வுகளால் குறைபாடுடையதே. எனினும் இந்நாடகத்தின் ஈர்ப்புக்கு முக்கிய காரணங்கள் – காதலும் சாகஸமும் நிறைந்த கதை, காபாலிகர்களின் அசாதரணமான சித்திரம், அவர்களின் நரபலிக் காட்சிகள், அச்ச, வெறுப்பு உணர்ச்சிகளுக்கு வாய்ப்பான மயான பூமிக் காட்சி – பவபூதியின் வளமான கவிதை என உரைப்பர்.

"உத்தரராம சரிதம்" கவிஞனின் முதிர்ந்த மதிக்கு அடையாளமான யாவற்றையும் பெற்றுள்ளது. ஒரு நாடகத்தைப் புற நிகழ்ச்சிகளாலும், விளைவுகளாலும் படிப்படியாக உயர்த்துவதற்கு மாறாகப் பவபூதி, மனிதன் உள்ளத்தை நுண்ணியதாய் ஆய முற்பட்டு, தன்னுடைய நாடகக் கோப்பை உள - இயலைச் சார்ந்த செயல்களாலும் பாத்திரங்களின் பாதிப்புகளாலும் நெய்துள்ளார். வால்மீகியின் இதிஹாசத்திற்கு

மாறாகப் பவபூதியின் நாடகமோ அன்புடைத் தம்பதியினரின் நிலைத்த இன்பச் சேர்க்கையோடு நிறைவு பெறுகிறது. சமூக சமயக் கோட்பாடுகள் அன்று ஆணுக்குப் பட்சபாதகமாக இருந்த போதிலும் அநீதி இழைக்கப்பட்ட பெண்ணுக்கு நீதி வழங்குவது கவிதைக் கலைக்கு ஓர் உயரிய கடமை என்பதை இதனால் அறிவுறுத்துகிறார் பவபூதி.

உத்தரராம சரிதத்திலும் குறைகள் தென்படினும் அவருடைய கலைநயம் மிக்க கற்பனையும் உருவமும், மானுட உள்ளத்தின் ஆழ்ந்த உணர்வுகளை அவர் நுண்ணியதாய் அறிந்துள்ளதும், அவருடைய கற்பனையின் விரிவும், இராம கதைக்கு அவர் அளித்துள்ள ஆழ்ந்த பொருள் பொதிந்த நோக்கமும் இவை எல்லாக் குறைகளுக்கும் அபிரிமிதமான ஈடு ஆகி, ஸம்ஸ்க்ருத இலக்கியத்தில் மிகவும் நேர்த்தியான கருவூலங்களிலே ஒன்றாக இந்நாடகத்தை ஆக்கிவிடுகின்றன.

பின்வரும் இறுதி இரு இயல்கள் பவபூதியின் படைப்பாற்றலையும் உளப்பாங்கையும் ஆராய்கின்றன. படைப்பாற்றலில் அவர் காட்டியுள்ள வளர்ச்சியைச் சிறப்பாக எடுத்துக்காட்டும் ஆசிரியர், பிற வடமொழிக் கவிஞரோடு ஒப்பிட்டு, "பவபூதி இயற்றியவை நாடகக் கவிதைகளே – அரங்க நாடகங்கள் அல்ல. ஒருவகையில் அவர் ஒரு புதுப்பாதையைத் தோற்றுவித்தார். இதனைப் பின்னால் வந்த ஸம்ஸ்க்ருத இலக்கியம் பின்பற்றியது. ஆயினும், பின்னைய நாடக ஆசிரியர்களுக்கு, பவபூதியின் திறனும் ஆழமும் இல்லை" என முடிவுரைக்கிறார்.

"பரஸ்பர அன்பால் பிணைக்கப்பட்ட தம்பதியர் உள்ளத்தில் எப்பொழுதும் இளமையோடு இருப்பர். முற்றிலும் மனம் ஒத்த தம்பதியருக்கு மௌனமாய் இருப்பதே போதும். ஏனெனில் ஒருவர் மற்றவருக்கு விலைமதிக்க வொண்ணாத நிதியாகியுள்ளார்" என்ற கருத்துடையவர் பவபூதி. இவரது இலக்கியக் கருத்துக்கள் தனித்தன்மை வாய்ந்தவை. அவை அவருடைய எழுத்தின் இயல்பை விளக்குகின்றன. இலக்கியக் கலையைப் பற்றிய எண்ணங்களில் அவருக்கு ஏற்பட்ட படிப்படியான வளர்ச்சியையும் காட்டுகின்றன.

ஓர் இலக்கிய ஆசிரியனை எப்படி அணுக வேண்டும் என்பதற்கு ஓர் உயரிய சான்று இந்நூல். நடுநிலை தவறாச் சான்றாண்மையுடன் படைக்கப்பட்டுள்ள இந்நூலுக்கு மற்றொரு சிறப்பு இறுதியில் அமையும் சார்பு நூல்களின் அட்டவணையாகும். பவபூதி படைப்புகளின் பதிப்புகள், ஆய்வுகள் முதலானவற்றை வரலாற்று நோக்கோடு அணுகவும், அறிந்து கொள்ளவும் மேலாய்வு செய்யவும் விழைவோர்க்குப் பெரும் பயனுடையது இவ்வட்டவணை. நூலாசிரியரின் உழைப்பும் ஆய்வும் ஆய்வாளரால் பாராட்டத்தக்கன.

– ச. சிவகாமி

Books Published Between June 1990 and December 1990

1. **Namakkal kavinar kavitaikal**

    Dr.K.R. Hanumanthan.

    P.N.150, Rs16/- Pages viii+116

Namakkal V. Ramalingam Pillai was a Patriot Poet who lived in Tamilnadu during the early decades of this century. His life and works were influenced by the freedom movement and Gandhian thought. These two aspects are well brought out in the present book by the revered History Professor Dr. K.R. Hanumanthan, who is also closely related to the renowned poet patriot.

2. **Tamilil ariviyal anrum inrum**

    Dr. N. Subbu Reddiar

    P.N. 151, Rs.25/-Pages viii + 188

A peep into the world of Science, its two phases, the ancient and the modern, forms this book. Various fields of science like Medicine, Agriculture, Technology, Astronomy, Space Science, Biology,Chemistry, Physics, Mathematics, Psychology and Education are dealt with in detail. The language is simple and the facts are clearly presented.

3. **Italalar Atittanar**

    Dr. A.M. Samy

    P.N. 152, Rs 26/=, Pages Vii + 194

This is the first lecture under 'Amarar Atittanar Endowment. He was a journalist of renown. The famous daily in Tamil, viz, 'Tinat tanti' was his brain child. The unceasing efforts taken by the veteran in bringing out this news paper and the strides and jumps with which it grew are explicitly given in this book by his disciple Dr. A.M.Samy.